

Αριθ. 132962

ΝΕΟΛΟΓΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Διευθυντής Σ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.

ΤΟΜΟΣ Α'. — ΤΕΥΧΗ 1 — 52

1891—1892.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1892.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΕΟΛΟΓΟΥ.

ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΣ

Π. Α. Ζ

ΠΑΡΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μετροπολιτη
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΣ

ΝΕΟΛΟΓΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

Τιμήται γρ. άογ. 2.

Τιμήται γρ. άογ. 2.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σ. Ι. ΦΟΥΤΥΡΑΣ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ, 23 Φεβρουαρίου 1892.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Πολιτική 'Επιθεώρησις.—'Εξ 'Υπουργίου (Θεομνία). — 'Ο Αίμιος τῶν Παρισίων.— Ποικίλα.—'Ανά τὴν ἐπὶ τὰς Ἀδίας (ἀπὸ Τσανλί εἰς Τεχεράνην).—(Μυρτίλου) 'Ο Ἀποχωρισμὸς (δίαιγμα πρωτότυπον).—'Η Δευτέρα Μήτις (δίαιγμα).

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Τὸ σπουδαιότερον τῶν πολιτικῶν γεγονότων κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην εἶναι ὁ καταρτισμὸς τοῦ νέου ὑπὸ τῶν κ. Λουβὲ γαλλικοῦ ὑπουργείου, ὅπερ τυγχάνει τὸ 33 ἀπὸ τῆς ἀνιδρύσεως τῆς τρίτης δημοκρατίας καὶ τὸ 5 ἀπὸ τῆς προεδρίας τοῦ κ. Καρνὸ. Ὁ νέος τῆς Γαλλίας προϋπουργὸς δὲν προσέρχεται νέος ὅλως εἰς τὰ ἴδη αὐτοῦ τῆς χώρας αὐτοῦ πράγματα καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἀρκούντως γνωστὸν διατελεῖ τοῖς μετὰ προσοχῆς τὰ τῆς μεγάλης ἐν Ἑὐρώπῃ δημοκρατίας παρακολουθοῦσα. Ἐκ γένος ἔλκει ἐκ Δελφινάτου, ἐκ τῆς ἐπαρχίας διλονότι, ἥτις ἐκθυγότερον πάσης ἄλλης τῆς ἀρχῆς τῆς μεγάλης γαλλικῆς ἐπαναστάσεως ἐγκολλημένη, συνέταττε διὰ τῶν δημοτικῶν συμβουλίων αὐτῆς τὴν διαμαρτυρίαν τῆς Βεζίλ, ἐσπούδασε τὴν νομικὴν καὶ, μετὰ μακρὸν ἰδιωτικὸν βίον, κατήλθεν εἰς τὸν δημόσιον, ὅτε καὶ τῷ 1876 ἐξελέγη βουλευτής. Ὁ Αἰμίλιος Λουβὲ, μετασχὼν τῆς πλειοψηφίας, τῆς ἀνάτρεψίσεως τὸ ὑπουργεῖον Βρογλί, διεδραμάτισεν ὑπὸ τὸν δεινιστὸν Θιέρσον καὶ εἶτα ὑπὸ τὸν αἰσθητικὸν Γαμβέταν ἔξοχον πρόσωπον καὶ τῷ 1885, ἐκλεγείς γερουσιαστής, ἠξιώθη μετὰ διετίαν τοῦ ὑπεριτέρου τῶν ἐν Γαλλίᾳ ἀξιωματικῶν, τοῦ τοῦ ὑπουργοῦ, ἅτε προσληφθεὶς ἐν τῷ ὑπὸ τὸν κ. Τιράρ ὑπουργεῖο τῆς 1/13 μαρτίου 1887 μέχρι 30 μαρτίου 1888, ὡς ὑπουργὸς τῶν δημοσίων ἔργων. Ἀτυχῶς ὁ καταρτισμὸς τοῦ νέου ὑπουργείου ἀπῆρσε πολλοῖς τῶν ἐν τῇ δημοκρατουμένῃ χώρᾳ σπουδαιότερων κύκλων καὶ οὐκ ὀλίγαι διατυποῦνται διαμαρτυρίαι κατὰ τοῦ ὅτι ἐν τῷ καταλόγῳ τοῦ ὑπουργείου, δὲν διακρίνεται καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν τῶς ὑπουργοῦ, τοῦ τοσαύτας παρασχόντος τῇ πατρίδι ὑπηρεσίας διὰ τῆς ἀποπερατώσεως τοῦ κατὰ τοῦ βουλανερτισμοῦ ἔργου καὶ διὰ τῆς διαρρυθμίσεως τῶν ἐσωτερικῶν

πραγμάτων κατὰ τρόπον, ἐπισπόμενον τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐαρέσκειαν τῆς κοινῆς γνώμης, τῆς οὐδέποτε σχεδὸν δυναμένης νὰ ἀπισμονήσῃ ὅτι τῇ δραστηρίᾳ ἐνεργείᾳ τοῦ κ. Κωνσταντῆν ἐπετεύχθη ἡ ἀποσβέσις τοῦ φοβεροῦ κινδύνου τοῦ βουλανερτισμοῦ, ὅστις μικροῦ δεῖν ἀνέτρεπε τὰ τῆς Γαλλίας καὶ ἐπανήγεν αὐτὴν εἰς τὰς φοβεράς ἡμέρας τοῦ λαοψηφίσματος τῆς 2 δεκεμβρίου τὴν ἐπὶ τῇ ἀπομακρύνσει οὐχ ἥττον τοῦ κ. Κωνσταντῆν δυσἀρέσκειαν εὐρέως ἀναπληροῦ ἢ ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ τοῦ κ. Φρεσινὲ χαρὰ ἐπὶ τῇ βεβαιότητι ὅτι ὁ ἀνὴρ οὗτος, μένων ἐν τῷ ὑπουργεῖο τῶν στρατιωτικῶν, ὑπερ διευθύνει ἀπὸ τῆς 22/3 ἀπριλίου 1888, ἥτοι ἐν συνεχείᾳ τεσσάρων ὑπουργείων, Φλοκέ, Τιράρ, Φρεσινὲ, Λουβὲ, θὰ δυναθῇ νὰ συντελέσῃ τὸ ἔργον τῆς πλήρους καὶ ἀκεραίας στρατιωτικῆς ὀργανώσεως τῆς Γαλλίας καὶ νὰ καταστήσῃ τὸν στρατὸν αὐτῆς ἀξίον τοῦ προορισμοῦ, καθ' ἃν ὡς ἄν μάλιστα σύμπτωση ἡ Ἑὐρώπη περὶ πλείστον ποιεῖται τὴν ἐπιδίωξιν τῶν πολεμικῶν παρασκευῶν, καὶ ἡ μὲν Ρωσία διαρρυθμίζει τὴν στρατιωτικὴν αὐτῆς διαίρεσιν ἐπὶ νέων ὅλως βάσεων, ἡ δὲ Γερμανία ἐπιλαμβάνεται τῆς ἀξήσεως τοῦ ὅλως ἀσημάντου ναυτικοῦ αὐτῆς, ἡ δ' Ἀυστρία πειράται νὰ μιμηθῇ τὴν μεγάλην τοῦ Βορρᾶ δύναμιν διὰ τῆς ἀποστολῆς σπουδαίων ἱππικῶν δυνάμεων πρὸς τὰ μεθόρια καὶ διὰ τῆς συμπληρώσεως τοῦ πρὸς τὰ γαλλικὰ σύνορα σιδηροδρομικοῦ συμπλέγματος, ἡ Ἰταλία ἀγωνίζεται νὰ φανῇ ὡς ἐργαζομένη πῶς ὑπὸ στρατιωτικῆν ἐποψίν, ἵνα μὴ προκαλέσῃ τὴν δυσἀρέσκειαν τῶν συμμάχων, ἡ Ἀγγλία σκοπεῖ νὰ παράσχῃ μείζονα ἐκτασιν εἰς τὸ ἔργον τῆς τοῦ ναυτικοῦ ἐνισχύσεως αὐτῆς καὶ τέλος τὰ μικρὰ τῆς Ἑὐρώπης κράτη πειρῶνται νὰ ἐξασφαλίσωσι τὴν οὐδετερότητα αὐτῶν ἀπέναντι τῶν κινδύνων, οὓς ἀπειλεῖ ἡ ἐξέλιξις τῶν στρατιωτικῶν μέσων τῶν μεγάλων ἐν τῇ Ἀύσει κρατῶν. Ἀνεξαρτήτως ὅμως τῶν θεωριῶν τούτων τὸ νέον γαλλικὸν ὑπουργεῖον δὲν θεωρεῖται τὸσον βάσιμον καὶ ἀπὸ τοῦδε σφοδρὰ ἐξηγέρθη κατ' αὐτὸ ἢ μῆνις τοῦ παρισιανοῦ καὶ λοιποῦ γαλλικοῦ τύπου πάσης ἀποχρώσεως, καίτοι ὑπὸ τὴν ἐποψίν τῆς Ρωσίας οὐδὲν σχεδὸν τὸ δυσἀρεστον ὑπάρχει, ἅτε τοῦ κ. Ρυβὲ ἐξακολουθοῦντος νὰ διευθύνῃ τὰς ἐξωτερικὰς σχέσεις τῆς Γαλλίας, τὰς ἀποληξάσας ὑπὸ τὴν ἐποψίν τῶν πρὸς τὴν Ρωσίαν σχέσεων εἰς τὴν ἐν Κρονστάδη καὶ Πετρούπολει γαλλορωσικὴν συναδέλφωσιν. Καὶ ἀλλῶς ἡ γαλλορωσικὴ συναδέλφωσις, καίπερ ἀρκούντως ὑποδοθημένη ὑπὸ τῶν ἐν τῇ ἐξουσίᾳ προσώπων ἐν τῇ μεγάλῃ τῆς Ἑὐρώπης δημοκρατίᾳ, οὐχ ἡ-

τον δὲν εξαρτάται ἄλλοσχερῶς ἀπὸ τῶν προσώπων τούτων. Τὴν γαλλορωσικὴν συναδέλφωσιν ὑπαγορεύουσι λόγοι πολλῶ σοβαρότεροι τῶν ὑπαγορευόντων τὴν συμμαχίαν τῶν δυνάμεων τῆς μέσης Εὐρώπης ὑπαγορεύουσιν αὐτὰ τὰ ἴδια συμφέροντα τῶν συναδέλφωθεισῶν χωρῶν, αἵτινες, ἔχουσαι ἀπέναντι αὐτῶν τὴν πρωτοβουλία τοῦ πρώτου γερμανοῦ ἀρχιγραμματέως ἀνεγερθεῖσαν συμμαχικὴν πυραμίδα, εὐφροντα ἀείποτε πρὸ τῆς ἀδριεῖται ἀνάγκης τοῦ συνασπισθῆναι κατὰ τοῦ συμμαχικοῦ συνδέσμου, τείνοντες εἰς τὴν ἐξουδετέρωσιν τῶν μὴ ἐν αὐτῷ συμπεριλαμβανόμενων μεγάλων τῆς Δύσεως κρατῶν καὶ εἰς τὴν καταστροφήν ἐπομένως πάσης ἐν Εὐρώπῃ ρωσικῆς καὶ γαλλικῆς ἐπιρροῆς. Ὁ περὶ τοῦ σκοποῦ τούτου τῆς τριπλῆς συμμαχίας ἀμφιβάλλων ἐμβουλευθέντος τὰ κείμενα τῶν δημοσιευθεισῶν συνθηκῶν, μελετήστω δ' ἐπισταμένως καὶ τὰς ἐπιεικῶς ἐπιεικῶς διελώσεις τοῦ γερμανοῦ μονάρχου, ἴδια δὲ τὴν ἐν τῷ συμποσίῳ τῆς διαίτης τοῦ Βραδεμβούργου, ἐν ἧ ῥητῶς εἶπεν ὅτι εἰς νέα καθοδηγήσει μεγαλεῖα τοὺς ἀνδρείους Βραδεμβούργους ἀλλὰ τίνα ταῦτα τὰ μεγαλεῖα; Ἐὰν οἱ λόγοι οὗτοι ἀπηγγέλλοντο πρὸ σωματείου ἐπιστημόνων, ἰδύναντο νὰ ἐρμηνεύθωσιν ὡς ἀποσκοποῦντες εἰς μεγαλεῖα ἐπιστημονικὰ ἀλλ' ἀπηγγέθησαν πρὸς τοὺς ἀνδρείους Βραδεμβούργους καὶ ὑποδηλοῦσι μεγαλεῖα, κατακτώμενα διὰ τῆς ἀνδρείας καὶ οὐχὶ διὰ τῆς ἐπιστήμης, μεγαλεῖα προκύπτοντα ἐκ τῆς μερικῆς ἢ παντελοῦς σχεδὸν καταστροφῆς τῶν πολιτειῶν τῆς Γερμανίας, οἵτινες εἶναι βεβαίως, ὡς τεκμηριώθη διὰ τῶν διακελεύσεων τῆς ἀπὸ τοῦ 1879 γερμανοαυστριακῆς συνθήκης, ἡ Ρωσία καὶ ἡ Γαλλία.

Πρὸ τῶν τοιούτων ἀναντιρρήτων τεκμηρίων μεγαλεῖα ἐπιβάλλεται ἀνάγκη τοῖς ἰθύνουσιν τὰ τῶν δύο τούτων μεγάλων κρατῶν ὅπως δεόντως μεριμνήσωσι περὶ τῆς συμπίσεως τῆς συναδέλφωσεως αὐτῶν, καὶ ἐντεῦθεν ἡ ἀδιαφορία περὶ τὴν ἀπόχρωσιν τῶν ἰθύνοντων προσώπων ἢ περὶ τὰ αἰσθήματα αὐτῶν ἄλλως δ' ἐν Γαλλία οὐδεὶς ὑπάρχει ὁ μὴ διακαῶς ποθῶν τὴν ἐπιβάλλοντος ἀσφίγγειν τῶν γαλλορωσικῶν δεσμῶν, διότι πρὸ τοῦ κοινοῦ τῆς πατρίδος συμφέροντος, τοῦ ἐπιβάλλοντος ὑπὲρ πάν ἄλλο αἰτίων τὴν συμμαχίαν τῶν δύο τούτων δυνάμεων, τὸ κομματικὸν πάθος ἐν δευτέρῳ ὅλως τίθεται μοῖρα. Μὴ αὐτὸς οὗτος ὁ κ. Φλοκέ, ὁ ἀνακράξας «ἐπί τῃ ἢ Πολωνία» κατὰ τὴν ἐν Παρισίοις παρουσίαν τοῦ αυτοκράτορος Ἀλεξάνδρου τοῦ Β' ἐπὶ τῇ παγκοσμιοῦ τῷ 1867 ἐκθέσει, δὲν συνηγόρησεν ὑπὲρ πάντ' ἄλλον ὑπὲρ τῆς συσφίξεως τῶν μετὰ τῆς αυτοκρατορικῆς Ρωσίας δεσμῶν καὶ δὲν ἐπεκρότησεν εἰς τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐν Κρονστάδῃ παρουσίας τοῦ γαλλοῦ ναυάρχου κ. Ζερβαί; Ἀδικῶς ἄρα ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλαν οἱ ἐν Βερολίῳ καὶ Βιέννῃ ἐπὶ τῇ ἐν Γαλλία ὑπουργικῇ μεταβολῇ, ἢ ἐθεώρησαν ὡς προανάκρουσμα τῆς ἐξασθενώσεως τῶν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐν τῇ ρωσικῇ πρωτεύουσιν ἐπιτευχθέντων σπουδαίων πολιτικῶν ἀποτελεσμάτων.

Τὴν σπουδαιότητα ὁμῶς τῆς ἐν Γαλλίᾳ ἐπελθούσης ὑπουργικῆς μεταβολῆς ἡδιστα ὑπολείπεται τὸ ἐργατικὸν ζήτημα, ὅπερ, κοινωνικῶν ὅλως φέρων χαρακτῆρα, ἀπειλεῖ ἡδονοτερότερον ἐκτροχίσθαι, ἐὰν μὴ οἱ τῶν διαφόρων ἐθνῶν βουλευθῶσι μεριμνήσωσι δεόντως ὑπὲρ βελτιώσεως τῆς τύχης τῶν ἐργατικῶν τάξεων, τῶν πολλὰς ὑφισταμένων κακῶσεως καὶ ἀπειρα δεινοπαθήματα τὸ μὲν ἐλλείψει ἐργασίας πρὸς πορίσθαι τοῦ ἐπινοοῦντος ἄρτου, τὸ δ' ἐνεκα τῆς μεγάλης φιλαργυρίας τῶν ἐργασιασφύρων, περὶ πλείστον ποιουμένων τὴν ὑπερχειρίσιν τῶν

ἡδὴ πεπληρωμένων βαλαντίων αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ἕκαστα συγκρατανεόντων ν' ἀμείψωσι τὸν δι' οὐ πλ. οὐτοῦσιν ἰδρώτα τοῦ ἀτυχῆς ἐργάτου. Ἐντεῦθεν α' τούτου διελώσεως ἐν τε Λονδίῳ, ὅπου 250,000 μεταλλωρῶν σκοποῦσι ν' ἀναστειλῶσι τὸ ἐλατὸν ἔργον ἀπὸ τῆς ἑβδομάδος ταύτης καὶ νὰ ἐγκαταλείψωσιν ἄνευ γυανθράκων, τῆς ἀναγκασιότατης ταύτης κανοῖμου ἕλης εἰς τὰ ἄπειρα τοῦ Ἀστεως καὶ τῆς λοιπῆς ἀγγλικῆς πρωτεύουσιν ἐργαστασία καὶ τὰς σιδηροδρομικὰς ἐταιρίας, ἐὰν μὴ αὐταὶ ἐπιπροσθῶσι εἰς τὸ νῦν πληρονομήσαν ἡμερομίσθιον ποσόν τι, ἀνάλογον πρὸς τὸν ἐπελθούσαν ὑπερτίμησιν τῆς ἕλης ταύτης, ὡσαύτως καὶ ἐν Αὐστρία καὶ Ἰταλίᾳ τὰ αὐτὰ ἐπαναλαμβάνονται γεγονότα μετὰ τῆς διαφορῆς μόνον ὅτι ἐν ταῖς χώραις ταύταις ὁ ἐργάτης ἐργασίαν μᾶλλον ζητεῖ ἢ νὰ μὴ ἐκ πείνης ἀποθῆναι· καὶ οἱ αὐτοὶ κυβερνήσεις πειρῶνται νὰ προλάβωσι τὰ γεγονότα, ὡς εἰκάζεται ἐκ τῆς πολιτείας τοῦ κόμητος Τάιφθε, διανέμοντας ἄρτον εἰς τοὺς πεινῶντας αὐτοῦ ἀδελφούς, ἀλλὰ ἔργοντος δὲ καὶ χρηματικὰ ποσὰ ὑπὲρ αὐτῶν. Ἐπὶ τὴν ἀπαισιωτέραν εἰκόνα τοῦ κινήματος παρέχει ἡ τῆς μεγάλης Γερμανίας πρωτεύουσα, ἡ παριστάσῃ ἐν μέρει τὴν ὅσιν τῶν ἡμερῶν τοῦ 1848, ἡ ἐπισπομένη νῦν ἐφ' ἑαυτὴν τὴν προσοχὴν σημασίας τῆς πεπολιτισμένης Εὐρώπης καὶ ἡ ἀποτελούσα οὐχὶ ἀσήμαντον ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἐν τῷ συμποσίῳ τῆς τοῦ Βραδεμβούργου διαίτης λόγους τοῦ γερμανοῦ μονάρχου, νέα προβλέποντος καὶ ἐπαγγελλούμενου μεγαλεῖα. Τὰ κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην ἀνεληχθέντα γεγονότα ὑποδηλοῦσιν ὅτι οἱ ἐσωτερικοὶ πολέμοι, καθ' ὃν τὴν τοῦ καθίκοντος ἐκπλήρωσιν συνεβούλευσεν ὁ ἔγγονος τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς γερμανικῆς αυτοκρατορίας πρὸς τοὺς νεοσυλλέκτους ἀνεξαρτήτως συγγενείας ἢ φιλικῶν δεσμῶν, ταχεῖς ἐπιῆλθον καὶ ὅτι δικαίως παρετηρήθη πολλὰκις ὅτι ἡ Γερμανία, ἀνοργανοθεῖσα πολιτικῶς, μεγίστην ἔχει χρεῖαν καὶ κοινωνικῆς ἀνοργανώσεως ἢ νὰ μὴ πᾶσι δὲ φησὶται μὴ ὑποστῆ ἢ μεγάλη τοῦ Βορρᾶ δύναμις, ἡ ὑπὸ τῶν γειτόνων Γερμανῶν θεωρουμένη ὡς ἐπὶ ἀργυλλοῦ δεινῶν ἐδραζομένη βάσειον ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῶν κοινωνικῶν δεσμῶν. Ἐντεῦθεν ἐρμηνεύεται καὶ ἡ μεγάλη μερίμνα τῶν συμβούλων Γουλιέλμου τοῦ Β' ὅπως συγκρατήσωσι τοὺς σοσιαλιστὰς τοῦλάχιστον καὶ παρακωλύσωσιν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ συνάψαι τὸν ἀγῶνα αὐτῶν μετὰ τοῦ τῶν ἐργατῶν, τοῦ ἀγομένου οὐχὶ ἐκ λόγων πολιτικῶν ἀλλὰ ὅπως μᾶλλον ἐκ λόγων κοινωνικῶν, ἐκ λόγων ζωῆς καὶ βιοπορισμοῦ.

Καὶ νὰ μὴ ἢ μὴ ἐπανάλωσι τῶν διαδραματισθεισῶν σκηνῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ ταῖς πλατείαις, ὅπου πρὸ τῶν ἀσφῶν καὶ τεσσαράκοντ' ἔτων ἀνεκτιροῦσόντο αἱ φιλελευθέροι ἰδέαι καὶ ἐπεζητεῖτο ἡ πολιτικὴ σύμπτεις τῆς ὁμοσπονδίας τῆς βορείου Γερμανίας, πρὸ δύο δὲ καὶ εἰκοσι τὸ σύνολον τῶν ἐν Φραγκφούρτῃ συνενωθέντων γερμανικῶν λαῶν συνωθεῖτο ἵνα ἴδῃ τὸν πρώτον αυτοκράτορα τῆς νεωτέρης Γερμανίας, φέροντα ἐπὶ κεφαλῆς καὶ τὸ σιδηρῶν στέμμα τοῦ Βαρβάρου, ὑποδηλοῦν ὅτι ἀκοκύντως δραστήρια ἦσαν τὰ ληφθέντα μέτρα, ἀλλ' ὅπως ταῦτα τελεσθῶσι εἰσαεὶ ἀποθῶσιν, ἀνάγκη ἐπιεγούσα ἐπιβάλλεται ἵνα ριζικὰ εἰσαχθῶσι κοινωνικὰ μεταρρυθμίσεις, παρέχουσαι ἐργασίαν τοῖς ἀερόνιοις καὶ ἄρτον τοῖς πενόμενοις· ἄλλως δὲ αὐτὴ ἡ λοιπὴ ἐσωτερικὴ καταστάσις τῆς αυτοκρατορίας τῶν Χοχεντσόρλεν μετὰ τὰς πρὸς διαμόρφωσιν κατὰ τοῦ μεγαλείου τῆς Πρωσίας τῆς ἐπὶ τῶν λοιπῶν γερμανικῶν κρατῶν καὶ βασιλείων ἰσχυρότερον ἐπὶ ἀποτελεῖ λόγον ὅπως θεσπισθῶσι τὰ δεόντα καὶ περιβουρηθῆ τὸ κλυδωνιζόμενον κοινωνικὸν οἰκο-

δόμημα τῆς μεγάλης καὶ κραταιᾶς Γερμανίας. Τούτο ἀνομολογοῦσαι καὶ αὐταὶ αἱ ἐγκριτότερα τῶν βερολινοῦ ἐφημερίδων συμβουλεύουσι τὸν αυτοκράτορα καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν μινδονοὺς νὰ παραμελήσωσι τὸν ὑπὸ τῆς φιλοπατρίας καὶ τῆς αὐταπαρνησίας ὑπαγορευόμενον.

ὑπὸ τὴν ἐποψὴν δὲ τῶν κυρίως ἐσωτερικῶν ζητημάτων ἢ μὲν Γερμανία ἔχει τὸ τε ζήτημα τῶν τοῦ σχολῶν νομοσχεδίου καὶ τὴν περὶ τοῦ ναυτικοῦ συζητήσεως. Ἀμφοτέρω ταῦτα μεγάλῃ κέκτινται σημασίαν, ἐπειὴ μὲν ἐπὶ τῇ ἐκτραχυνομένη πολιτείᾳ τῶν πολιτῶν τοῦ νομοσχεδίου, τῇ περιαιγοῦσῃ τὴν κυβέρνησιν εἰς σοβαρὰς δυσχερεῖας καὶ περιπλοκάς, τοῦτο δὲ ἐπὶ τῇ ὑποθαλλομένη διαμαρτυρίᾳ κατὰ τῶν αἰτουμένων πιστώσεων ὑπὲρ τοῦ ναυτικοῦ. Ἡ ἐπὶ τῷ νομοσχεδίῳ τῶν σχολῶν πολιτεία τῶν δυσπρεσχημένων ἰσχυρῶν συμβάλλεται εἰς τὴν μεταρροπὴν τῶν ἐν τῇ ἐθνικῇ ἀντιπροσωπεῖα φρονιμάτων καὶ σπουδαίως ἐξασθενεῖ τὴν κυβερνητικὴν πλειονοψηφίαν, τὴν τοσοῦτο πτοουμένην τὴν ἐξαιρὴν τῶν πνευματῶν καὶ τὰς ἐναντίον τοῦ νομοσχεδίου διαδιλώσεις τῶν πανεπιστημίων καὶ λοιπῶν ἐπιστημονικῶν καταστημάτων, ὅστε περᾶται ν' ἀποσπᾶσθαι ἐμμέσως τὴν ὁμιλοῦσαν τοῦ πρίγκιπος Βίσμαρκ περὶ τοῦ ἂν σκοπῆ νὰ μετασχη τῶν περὶ τοῦ ζητήματος συζητήσεων ἐν τῇ βουλῇ τῶν δημοτῶν ἀλλὰ καὶ ἡ κατὰ τῶν αἰτουμένων πιστώσεων ὑπὲρ τοῦ ναυτικοῦ διαμαρτυρία μεγάλως συντελεῖ εἰς τὴν ἐπίτευξιν τοῦ αὐτοῦ ἀποτελέσματος, ὅπερ ἐπιδοκίμει ἡ καταπολέμησις τῶν περὶ σχολῶν σχεδίου καὶ ἐντεῦθεν ἐρμηνεύεται ἡ ἀπόφασις τῆς κυβερνήσεως, καθ' ἣν ἡλιττόθη κατὰ μικρὸν ποσὸν ἡ ζητηθεῖσα πίστωσις.

Ἐν Ἀγγλίᾳ ὁ μαρξισμὸς Σαλασθουρῆς ἀγωνίζεται νὰ ἐξασφίλισθαι τὴν νίκην τοῦ ἐπ' αὐτὸν κόμματος ἐν ταῖς ἐπικειμέναις γενικαῖς ἐκλογαῖς καὶ ὡς εὐθετον ἐπὶ τούτῳ ὅραν ἐθεώρησε τὴν εἰς τὴν βουλὴν τῶν κοινοτήτων καταθέσθαι δύο σπουδαίων νομοσχεδίων, ὃν τὸ μὲν κέκλιται, κατὰ τὸν πρόθυπον ἔργον τῆς ἀνάσεως, νὰ ἐναρθεσθῆ τοῖς ἐν Ἰρλανδίᾳ, τὸ δὲ τοῖς γεωργοῖς τῆς Ἀγγλίας. Ἀτυχῶς αἱ προσδοκίαι τοῦ μαρξισμοῦ δὲν ἐξεπληρώθησαν διὰ τῶν νομοσχεδίων τούτων, τῶν ὑποβληθέντων διὰ τῶν κκ. Βαλφούρ καὶ Σαπλέν. Ἡ μὲν τῆς πλειονοψηφίας τῶν τῆς ἀνάσεως ὑπικῶν κατὰ τοῦ πρώτου αὐτῆς συμβούλου τοσοῦτον ἐκορυφώθη, ὅστε πᾶς σχεδὸν λόγος περὶ μεταβολῆς τῆς ὑφισταμένης ἀναλογίας τῶν κομμάτων περιττὸς εἶναι ἄλλως δὲ ἡ διεγερθεῖσα σφοδρὰ διαμαρτυρία κατὰ τῶν νομοσχεδίων τοσοῦτον ἀνελλιστος ἦτο, ὅστε ὁ μαρξισμὸς μεγάλως ἐξεπλάγη ἐπὶ ταύτῃ καὶ διανοεῖται νῦν ὅποια ὑπολείπονται τὰ πρακτεῖα πρὸς συγκράτησιν τοῦλάχιστον τῆς αὐτῆς ἐν τῷ κοινοβουλίῳ ἀναλογίας τῶν κομμάτων καὶ ἔξω αὐτοῦ καὶ ἐξασφίλισθαι οὕτω τοῦ θριάμβου τῶν συντηρητικῶν κατὰ τῆς γενικῆς ἐκλογῆς. Ταυτοχρόνως καὶ ἡ τῶν ἐργατικῶν τάξεων δυσχερεῖα ἐπὶ τῇ πολιτείᾳ τῶν κεφαλαιοῦχων, τῇ προκαλούσῃ τὴν ἀποχὴν πολλῶν χιλιάδων βραχιόνων ἀπὸ τῆς ἐργασίας ἐπὶ μᾶλλον συμβάλλεται εἰς τὴν ἐπίσασιν τῆς ἐναντίον τοῦ νῦν ὑπουργεῖου δυσχερεῖας ἐπὶ τῇ ὑποστηρίξει τῶν κεφαλαιοῦχων, τῶν πολλαπλασιαζόντων τὰ ἑαυτῶν κεφάλαια διὰ τῶν μόχθων καὶ τοῦ κόπου τοῦ ἐργάτου, ὅστις, ἐὰν ἐτύχανε τῆς προστασίας τῆς κυβερνήσεως, θὰ διετέλει ἐν πολλῷ κρείσσονοι οἰκονομικῇ καταστάσει καὶ ὀλίγοντροπὸς τῆς ἀνάγκης τοῦ διοργανοῦν διαδιλώσεις καὶ ἀπεργίας πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ δικαίου αὐτοῦ ἀγῶνος.

Οἱ ἐν Ρωσίᾳ περὶ πλείστον ποιοῦνται τὴν στρατιωτικὴν ἀνοργάνωσιν τῆς χώρας καὶ τὴν ἐπούλωσιν τῶν ἐκ τῆς σιτοδίας ἀνοικθεισῶν πληγῶν ὡσαύτως μεριμνῶσι καὶ περὶ τῆς ἐφαρμογῆς διαφόρων κοινωνικῶν μεταρρυθμίσεων, αἵτινες οὐ μόνον ἀπειροῦσιν τὴν καὶ ἐν Πετροπόλει διαδραματίσιν τῶν ἐν Βερολίῳ, Βιέννῃ, Ρώμῃ καὶ Λονδίῳ ἐργατικῶν σκηνῶν, ἀλλὰ μεγάλως συντελοῦσιν καὶ εἰς τὴν ἐξασθένειαν τῶν ἐνεργειῶν, ὡς ἀποτολμῶσιν οἱ τῆς ἐσωτερικῆς ἰσχυρίας καὶ τάξεως πολέμοι. Καὶ ὄντως διὰ τῶν ληφθέντων μέτρων ἐπαγνώθη ἀρκοῦντως ἡ τῶν κρατούντων θεσμίῶν ἐξασφάλισις καὶ μάτην οἱ ἐν ταῖς συμμαχίαις δυνάμεις δημοσιογράφοι πειρῶνται νὰ διατυμπανίσωσιν ἀνύπαρκτα ὅλως πράγματα καὶ νὰ διασαλεύσωσι τὴν ἐπὶ τὸ ἐδαφίον τῆς κρατοῦσης τάξεως καὶ ἰσχυρίας πεποιθῆσιν τῶν λοιπῶν ἐν Εὐρώπῃ λαῶν, τῶν μικροῦ δεῖν βλεπόντων, κατὰ τοὺς ἐν Βιέννῃ καὶ Βερολίῳ ἴδια, νέους Ὀρσίνας καὶ Νόβιλινγκ.

Οἱ ἐν Ἰταλίᾳ πρὸς τῷ ἐργατικῷ ζήτηματι διανοοῦνται νὰ ἐξείρωσι δραστήρια μέτρα πρὸς βελτίωσιν τῆς οἰκονομικῆς τοῦ βασιλείου καταστάσεως, τῆς δεινωθείσης εἰς τὸ ἐπαρκὸν καὶ ἐπιβαλλούσης τὴν σίντονον μεριμνῶν τῶν ἐπιτετραμένων τὴν διακυβέρνησιν. Ἐκ τῶν δημοσιευόμενων στατιστικῶν ἐξάγεται ἐπὶ λίαν περιόρισθῆσαν αἱ ἐμπορικαὶ συναλλαγαὶ καὶ τοσοῦτον ἐστεῖρευσαν αἱ οἰκονομικαὶ πρόσοδοι, ὅστε ἄλλοθεν ἀπάρχει μὴ ἐπέλθῃ μερικὴ ὑπουργικὴ κρίσις· ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα χυρακτηρίζονται ὡς ἡμίμετρα καὶ οἱ καλῶς σκεπτόμενοι προβιάλλουσιν ἕτερα μέτρα πρὸς βελτίωσιν καὶ ρύθμισιν τῶν οἰκονομικῶν τῆν μεταβολῆν τῆς ὅλης πολιτικῆς τοῦ κράτους, τὴν βελτίωσιν τῶν μετὰ τῆς ὁμοῦρου μεγάλου δημοκρατίας ἐμπορικῶν σχέσεων καὶ τὴν τροποποίησιν τῆς πρὸς τὰς συμμαχίας αυτοκρατορίας πολιτείας, τῆς ἐπιβαλλούσης πάντοτε νέας θυσίας καὶ νέας δαπάνας εἰς τὸ κενὸν ὅλως κυβερνητικῶν ταμείων, τὸ μικρὸν δυνάμενον νὰ ἐπαρκεσθῆ εἰς τὰς ὑφισταμένης ἀνάγκης τοῦ στρατοῦ πολλῶ δ' ἦττον εἰς τὰς παρουσιασθησομένας νέας διὰ τῆς ἀξήσεως τοῦ περοβολικοῦ καὶ τοῦ ναυτικοῦ καὶ διὰ τῆς ἀνεγέρσεως ὄχυρωμάτων ἐν διαφόροις τοῦ βασιλείου σημείοις.

Οἱ ἐν τῇ μοναρχίᾳ τῶν Ἀψβούργων, ἀγωνιζόμενοι προλάβωσι διὰ τῆς διανομῆς βοηθημάτων εἰς τοὺς πενόμενους τὴν ἐπέκτασιν τοῦ ἐργατικῶ κινήματος, συντόνος μεριμνῶσι καὶ περὶ τῆς προλήψεως διαφόρων δυσχερειῶν ἐν ταῖς διαίταις συνετεῖα φιλετικῶν διαφωνῶν. Τὰ ὑπὲρ τῶν Ρώσων αἰσθήματα τῶν ὑπὸ τὸ σκίπτρον τῶν Ἀψβούργων ὁμοφύλων αὐτῆς λαῶν δικαίως ἀνυσουχοῦσι τοὺς περὶ τὸν αυτοκράτορα Φραγκίσκον Ἰωσήφ, φοβούμενους μὲν ἡ τοιαῦτη φιλορωσικὴ πολιτεία σπουδαιότερας προσλάβῃ διαστάσεις καὶ περιεργαῖν εἰς δυσχερῆ θέσιν τὴν κυβέρνησιν· σὴν τούτοις ὑπάρχουσι καὶ αἱ ἐπιτόποι δυσχερεῖαι, αἱ ἐκδηλούμεναι καὶ ἐν αὐταῖς ἐπὶ ταῖς ἐπαρχιακαῖς διαίταις, οἷαι αἱ ἐν τῇ τῆς Βουκοβίνης, αἱ ἐπενεγκούσαι τὴν τε διάλυσιν αὐτῆς καὶ τὴν θέσπισιν νέων ἐκλογῶν.

Ἐκ τῶν μικροτέρων κρατῶν τὰ μὲν Σκανδιναυκὰ διατελοῦσιν ἐπὶ ἐν διαφῶνιᾳ συνετεῖα τοῦ ζητήματος τῆς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἀντιπροσωπεῖας παρὰ τὰς προσταθείας τοῦ βασιλέως Ὀσκά, τοῦ διὰ πειστικῶν μέσων ἀγωνιζομένου ν' ἀποτρέψῃ τοὺς ἐν Χριστιανία ἀπὸ τῆς ἐπιμονῆς τοῦ τυχεῖν τοῦ παθομένου, καίπερ ἀπάδατος πρὸς τὰ συμφέροντα τῶν οἰκείων ὑπικῶν, οἵτινες δύο ἐχόντες προστασίας· βλέπουσι παρ' ἐλπίδα τὰ συμφέροντα αὐτῶν παραγκωνιζόμενα ἐνεκα τῆς δυσχεροῦς

θέσεως των παρ' αἷς ἡ προστασία αὐτῆ ἐνασκειται κυ-
 βερνήσεων, ἀγνοουσαν εἰς τίνα τῶν δύο προστασιῶν νὰ
 ὑποκίνησιν, ὅταν αὐτῆ ἀντιφατικὰ τυγχάνωσι. Τὸ
 δὲ Βέλγιον ἐξακολουθεῖ κλιδωνίζομενον ἐν τῷ σάλλῳ,
 ὃν προὐκίλεσεν ἡ τοῦ συντάγματος ἀναθεώρησις, ἡ
 προκαλοῦσα οὐκ ὀλίγας δυσχερείας τῷ ὑπουργεῖῳ Βερ-
 νάρ συνεπεία τῆς μετὰ τὸν ὁπαδὸν τῆς ἀναθεωρήσεως
 συμπτύξεως καὶ τῶν ἐργατικῶν τάξεων, ἐπιμύπως αἰ-
 τουσῶν τὴν θέσπισιν τῆς καθολικῆς ψηφοφορίας. Τὰς
 δυσχερείας περῶναι νὰ ἐπιτείνῃ ἐν μέρει ἡ τῶν κληρι-
 κῶν μισθῶν ἐπιμύπως ἐπιμύπως ἀξιοῦσα τὴν ἐξο-
 μάλισιν τῶν διαφόρων κοινωνικῶν ζητημάτων καὶ ἰδίᾳ
 τὴν βελτίωσιν τῆς τύχης τῶν εἰρημῶν ἐργατικῶν τά-
 ξεων. Οἱ ἐν Ἑλλάδι πρὸς τῷ ζητήματι τῶν μετὰ τοῦ
 ἰταλικῶ βασιλείου ἐμπορικῶν σχέσεων, τῷ μὴ ἐξομα-
 λισθῆναι ἐπὶ ἐνεκα τῆς ἐπιμύπως τῆς ἰταλικῆς κυβερνή-
 σεως, ἀποχολοῦνται καὶ περὶ τὸ στρατιωτικὸν ζήτημα
 ἄστοιχοι περὶ τὴν ἐμπέδωσιν τῆς μεταρρυθμίσεως, δι' ἧς
 400,000 μαχητῶν δύνανται νὰ δρῶσιν ὑπὸ τῆς ση-
 μίας καὶ περὶ τὴν συμπλήρωσιν τῶν ἐν Ἀγίῳ Ρο-
 θάρῳ ἀμυντικῶν ἔργων. Οἱ ἐν Ἰσπανίᾳ σφόδρα ἀνισυ-
 χοῦσιν ἐπὶ τῇ ἐκτραχύνσει τοῦ ἐπὶ τῇ θανάτῳ τῶν ἐν
 Ξερῶς ἐπελθόντος κινήματος καὶ ἀγωνίζονται πῶς νὰ
 προλάβωσι τὰς συνεπείας, τὰς ἐκδηλουμένας καὶ ἐξω
 τῆς χερσονήσου ἐπὶ ἐν Παρισίῳ π. χ., ὅπου οἱ ὁπαδοὶ
 τῶν θανατοθέντων περῶνται ν' ἀντεκδικηθῶσιν αὐτοῦς
 διὰ παρανόμων ἐνεργειῶν ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς ἰσπανικῆς
 πρεσβείας.

Ἐκ τῶν τοῦ Αἴμου κρατῶν ἡ μὲν Σερβία εἴρηται ἐν
 ταῖς παραμοναῖς ὑπουργικῆς κρίσεως συνεπείᾳ τοῦ ζη-
 τήματος τῆς Ναβατίας καὶ ἄλλων, ἡ Ρουμανία προαλεί-
 φεται εἰς τῆς κοινοβουλευτικῆς ἐργασίας καὶ ἡ Βουλγα-
 ρία ἀσχολεῖται εἰς διάφορα ἔργα, ἰδίᾳ εἰς στρατιωτικά.
 Ἀλλὰ τὴν σπουδαιότεραν προσοχὴν ἐπισπάει ἡ ἐν Ἑλ-
 λάδι ὑπουργικῆ μεταβολῆ, ἡ προκαληθεῖσα κυρίως ἐκ τῆς
 εἰς τὸ μὴ περαιτέρω δεινώσεως τῶν τοῦ βασιλείου ὀικο-
 νομικῶν. Ταύτην καλῶς μελετήσας ὁ βασιλεὺς Γεώρ-
 γιος ἔγνω νὰ ποιήσῃται χρῆσιν τοῦ διὰ τοῦ συντάγμα-
 τος παρεχομένου αὐτῷ δικαιώματος τοῦ διορίζειν καὶ
 παύειν τοὺς ὑπουργούς. Καθ' ὅλην τὴν μακρὰν καὶ
 λαμπρὰν βασιλείαν αὐτοῦ Γεώργιος δ' Α', συνταγματι-
 κώτατος ἦεν καὶ οὐδέποτε ἀποστάς τῆς ἀρχῆς, καθ-
 ὅ' ἦν τὰ ὑπουργεῖα ἀνέρχονται καὶ κατέρχονται ἀναλό-
 γως τῶν ἐν τῇ βουλῇ πλειονοψηφῶν, δις μόνον ἐποή-
 σατο χρῆσιν τοῦ εἰρημῶν δικαιώματος πρῶτον μὲν
 τῷ 1865, ὅτε ἀπέλυσε τὸ ὑπουργεῖον Κουμουνοῦρου καὶ
 νῦν ὅτε ἀπέλυσε τὸ ὑπουργεῖον Δηλιγιάννη ὅπως προ-
 λάβῃ τὴν χρεωκοπίαν τῆς Ἑλλάδος. Ἀτυχῶς ὅμως
 πρὸς τὴν φιλοπατριαν ταύτην καὶ πρὸς τὸν πρὸς τὸ
 σύνταγμα σεβασμὸν δὲν ἀνταπεκρίθη ὁ τότε πρωθυ-
 πουργός, ὅστις τιλικούτου διατρανώσας ἄλλοτε πα-
 τριωτισμὸν καὶ ἰδίᾳ κατὰ τὰ γεγονότα, τὰ ἀπολήξαντα
 εἰς τὴν ὡς διαδόχου τοῦ Ὀθωνος ἐκλογὴν τοῦ νεα-
 ροῦ τότε Γεωργίου, ἀπετόλμισε νῦν νὰ ἀχυρωθῇ ὅπι-
 σθεν τῆς πλειονοψηφίας αὐτοῦ ἐν τῇ βουλῇ καὶ ἀπεπει-
 ρῆ ἀντίστασιν εἰς τὴν ὄντως νομοταγῇ καὶ πατριωτι-
 κώτατην θέλησιν τῆς Α. Μ. ἐπὶ κινδύνῳ τοῦ προκαλέσαι
 σοδαρῆς τῇ χώρα δυσχερείας καὶ ἐμφυλίου στραγαμίου,
 ἐάν μὴ ὁ λαός, συνείσῃ σκεπτόμενος, ἐτήρει ἀπαθὴ
 πολιτείαν πρὸς τὰς προκλήσεις τοῦ τότε πρωθυπουργοῦ
 καὶ ἡ ἐξουσία ἐνδρῆκως ἐπιτέλει τὸ αὐτῆς καθικόν
 πρὸς τὴν πατριδα καὶ πρὸς τὸν βασιλέα, τὸν ἐπὶ μάλ-
 λον ἐπισταύμενον τὴν ἀγάπην τοῦ λαοῦ, τὴν ἀγάπην

διυλονότι, ἦν καὶ ἀνέγραψεν ὡς τὴν βίαν τῆς ἰσχύος αὐ-
 τοῦ ἐν τῷ περιπέτω ἀπὸ 18/30 ὀκτωβρίου προγράμματι
 τῆς βασιλείας αὐτοῦ.

ΕΞ ΥΠΟΓΥΙΟΥ ΘΕΟΜΗΝΙΑΙ

Βεβαίως ἐν καιρῷ μεγάλων καὶ ἀπροσδοκίων συμφορῶν, αἰ-
 τινες προσβάλλουσι τὸν ἄνθρωπον καὶ τὴν κοινωνίαν, ὡς ὁ θά-
 νατος, αἱ πλῆμνυραι, οἱ λιμοὶ, οἱ σεισμοὶ, αἱ πυρκαϊαί, οἱ λοιμοί,
 αἱ καθιζήσεις τοῦ ἐδάφους καὶ παντοῖα πανοραθρία, συμβαίνουσι
 πολλά καὶ ποικίλα ἐπεισόδια, ἅλλα μὲν κινῶντα τὸν οἶκτον καὶ
 ἐπιπνέοντα τὸν θάνατον ἢ τοῦ ἀναγνώστου, ἅλλα δὲ
 προκαλοῦντα ἄπλετον τὸν γέλωτα, διότι τοιοῦτος ἐπλήσθη ὁ ἐπί-
 κηρος τοῦ ἀνθρώπου βίος, περὶ οὗ πάνυ ἐπιτυχῶς ἐποίησεν ὁ
 μέγας ποιητὴς Ἰλλαντικός Λαός τὸ γνωστὸν δίστιχον:

Τὰ γέλα μὲ τὰ κλάυματα, ἢ χαρὴ μὲ τὴν πίκραν
 εἰς μίαν ὄραν ἁπαρθήκαν, μαζὶ ἐγεννηθίκαν.

Τῶ ὄντι, τίς δὲν ἐνθυμεῖται ὅτι καὶ κατ' αὐτὴν τὴν σοβαρο-
 τάτην στιγμὴν, κατ' ἕνα ὄντιον προσεχίλῃ προκείμενον νεκρὸν,
 τὴ χεῖρα ἡμῶν, ἄντιν πρὸ ὀλίγου ἐνομήζομεν ὅτι οὐδέποτε πλέον
 οὐκ διανοιγῶσιν εἰς γέλωτα ἢ θά διασταλάσωσιν εἰς μετάνοιαν, ἀλλ' ἔτι
 ἐπεισπνέοντι, πολλὰς ἀντίστοιχον λόγου, ἐπισημαίνοντα κατὰ τὴν
 φθορὴν ἡμεῶν ὄραν, προκαλεῖ γέλωτα ἀκούσιον, ἅλλα γέλωτα,
 πολλὰς ἡπλετον ἐκπνέοντων; Ὅμοιος καὶ ἐν ὄρῃ χαρῆς μετάνο-
 ιας καὶ εὐτυχίας ἐκτάκτου δὲν εἶναι ἄσπινον ἢ τῶν τῆς ἀκούσιου
 τῶς πλήρης κληρόντων καὶ θυμῶν ἀφελῶν ἡμῶν.

Ὅμοιος κατὰ τὰς πλημύρας καὶ κατὰ τὰς ἄλλας μεγάλας
 ἀτυχίας μοῖρα ὅσα ἐπεισπνέει, ἔτινα εὐρίσκει τις ἀνὰ πᾶσαν ἀφη-
 γνησὶν τοιοῦτων γεγονότων, συμβαίνουσι, μετρίζονται τὸ ἐπι-
 συμφορῆς ἄλλος ἡμῶν, πρὸς στιγμὴν ὄμοια, διότι ἡ σκέψις γρη-
 γῶς ἐπιπνέεται εἰς τὴν πρὸ ἡμῶν πραγματικότητα καὶ ἡ ἀγνη-
 δὸν καθίσταται ἐντονότερα.

Αἱ συμφοραὶ αὗται, αἱ πλείπτουσι τῆς κοινωνίας κατὰ μεγά-
 λα διαλείματα, δύνανται νὰ ἦναι ὑποφθέραι καὶ ὑπάρχει ἐλπίς,
 ἂν μὴ παντελῶς ἐπανορθώσεως τῆς τύχης τοῦ παθόντος, ἀλλὰ
 τοῦλάχιστον μετρίσεως ἐπισημῆς, καὶ ὁ ἄνθρωπος, εὐεργετῶν
 τὸν ὄμοιον αὐτῷ, ἐπιπνέει καθικόν ἱερὸν, ἰκανοποιεῖ τὴν παρὰ
 τοῦ Θεοῦ ἐμφυσηθεῖσαν αὐτῷ συνείδησιν καὶ αὐτὸς διὰ τῆς εὐερ-
 γείας τοῦ μὴ παθόντος πρὸς τὸν ἀτυχῆσαντα προσκινεῖται ἀγα-
 θὸν τι. Ἀλλ' ὅταν τὸ καιρὸν, ἡ συμφορὰ ἦναι μεγάλη καὶ συνε-
 χῆς, ὅταν ἀλλεπάλληλοι καταπνέονται αἱ πληγαί, τότε καὶ ἡ μὴ
 παθοῦσα μερὶς τῆς κοινωνίας ἀπαυθὶ ἐργαζομένη τὸ καλὸν, ἐξ-
 ἀντλείται εὐεργετοῦσα καὶ οἱ παθόντες μᾶστιν τείνουσι τὰς χεῖ-
 ρας ἐπικαλοῦμενοι ἀρωγὴν. Τίς δύνανται δικαίως νὰ ψέξῃ τὸν
 εὐεργετῆν, μὴ διανεκῶς καὶ ἀκαταπαύστως εὐεργετοῦντα τὸν
 διανεκῶς καὶ ἀκαταπαύστως πᾶσχοντα συμπολιτῆν; Τίς δύνανται
 νὰ προσέξῃ μομφὴν τῷ δυστυχῆσαντι, ὅτι τείνει ἐπιπνέει τὴν
 χεῖρα, ἀναγκασθεὶς ὑπὸ σκληρῆς καὶ ἀμελήτου ἀνάγκης; Ἀλλο-
 ῶς ἐρχονται στιγμῆ, καθ' ἃς ὁ μὴ παθὼν εἶναι δυστυχέστερος
 τοῦ παθόντος. Ὁ διατηρῶν τὴν συμφορὰν ἀδυνατεῖ νὰ ἐπαρκεῖται
 εἰς τῆς δικαίας ἀπαιτήσεως τὸν ἐν τῇ αὐτῇ κοινωνίᾳ συζώντων
 ὄμοιον ἢ ὄμοιον αὐτῷ ἀνθρώπων, λυπεῖται, θλιβεταί, ἀλγεῖ,
 ἀλγεῖ πλείοντερον τοῦ αἰτούντος, καὶ τοῦτο κάλλιστα ἐργαζομένη
 τὸ τουρκικὸν λόγιον: Ἐπὶ πρόσωπον τοῦ ζητοῦντος εἶναι ἀπαθὴ
 μαῦρον, τὸ δὲ τοῦ μὴ διδόντος ὄμοια. Κακὸν λοιπὸν καὶ τὸ πα-
 θεῖν, ἀλλ' ἐπ' ἴσῃ κακὸν καὶ τὸ μὴ δύνασθαι βοηθεῖν τῷ πα-
 θόντι. Ἀλλὰ τί καὶ ποιητέον; Εἶναι δικαίον, διότι δὲν δύναται
 νὰ προσφέρῃ εἰς παθόντα ὄμοιον μοι κατάλυμα πρὸς στήθεσιν,
 νὰ στερηθῶ αὐτὸν καὶ τοῦ ξηροῦ ἔργου, ἂν δύναμαι μετ' αὐτοῦ
 νὰ μοιρασθῶ; Ὅφειλε ἕκαστος νὰ παράξῃ, ὅ, τι δύναται.

Ποτὲ ὁ ἄνθρωπος, ὅσον ἀσφαλῆ καὶ ἐν θεοφίᾳ εαυτόν, δὲν
 πρέπει νὰ ληθμονῇ τὸ παλαιῶτον «Κοινὴ ἡ τύχη, καὶ τὸ μέ-
 λον ἀράτον». Τίς οἶδεν; Ἐπὶ τοσοῦτον κακῶν περιβάλλεται
 ἡ τοῦ παλαιώτου ὄντιου ζωῆ, ὡςτε οὐκ ἔστιν ἀπαθὴ πάντες καὶ
 εἶδομεν καὶ ἀκούσαμεν ὅτι ἄνθρωποι, πρὸ ὀλίγης ὄρας ἄλλοι
 θεωρούμενοι, ὡς ἀπροσδοκίως ἐθροινώσαντες ὡς οἱ ἀτυχέστα-
 τοὶ τῶν ὄντων. Τὰ παραδείγματα ταῦτα κυρίως ἐν τῇ ἡμετέρῃ
 κοινωνίᾳ ἀφθονοῦσιν ἀτυχῶς εἰς ἀπίστευτον βαθμὴν, διότι ὑπὲρ
 πάντων τῶν ἡμετέρων πρωτεύουσαν ληθαίνονται, ὡς γνω-
 στὸν, αἱ πυρκαϊαί, μάλιστα ἀπινῆς, ἀποτροπαία, ἰδίᾳ ταῖς πενο-
 μέναις τῆς κοινωνίας τάξεσιν. Οἱ εὖποροι, καὶ ἂν ἀπολέσθωσι
 πολλὰ πρᾶγματα, στεροῦνται μέρους τῆς πρῶτης εὐφραδίας,
 ἐν ᾧ οἱ πτωχοί, οἱ δεισιμαῖοι πτωχοί, χάνουσι τὸ πᾶν, χάνουσιν
 αὐτὴν τὴν ζωὴν τὸν. Ὁ εὖπορος, ἂν ἐκάν ἢ ἐν τῷ Πέτρῳ οἰκία
 αὐτοῦ, μετακομίζετο εἰς τὴν τοῦ Ἡρώδου οἰκίαν, ἢ τὴν τοῦ
 Ἀντιγόνου καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπανορθοῦται αὐ-
 θις τὴν προτέραν ἀνάπαυσιν, ἐλπίζον ὅτι οὐκ εἰς μακρὴν τὸ πα-
 λαῖωθῆναι καὶ ὑπὸ τῆς πυρκαϊῆς ἀποτεφρωθῆναι πατρὸς μὲγαρον
 ἢ ἀνοικοδομηθῆ λαμπρότερον καὶ ἐπισημνότερον, ἐν ᾧ ὁ
 πέννης, ὁ κατορθώσας ὅπως δῖπότε ἐν μακροχρόνῳ τινὶ προσι-
 τῶν τῆς ἀνατοῆς πόλεως ἡμῶν νὰ εὖρη ἐν κρησφύγετον, ἐν
 ἀσίκον, ἐν ᾧ μέχρι τοῦδε ἐστέγαζεν εαυτὸν τε καὶ τὴν ἐν στερι-
 σεδῶν ἐγκαταρθεῖσαν πολυμελῆ οἰκογένειαν αὐτοῦ, ποῦ δύναται
 νὰ ἐλπίσῃ ὅτι ἂν αὐτῇ τὴν φλοκὴν αὐτοῦ, τίς ἂν ὑποδεχθῆ αὐ-
 τόν, ἐστερημένον τῶν πάντων; Ναί, τῶν πάντων, διότι, ἂν κα-
 τάρθῃ, μετὰ ὑπερανθρώπων ἀγῶνας, νὰ διαδόσῃ ἐπιπνέει τι,
 σκεπασθῆ τι, ὡς καλῶς τὴν γυναικῆ ὑπὸ τῆς πείνης καὶ
 τοῦ ψύχους τέκνα αὐτοῦ, αὐτὸ τὸ περιεῖθεν εἰς τῆς δεινῆς ναυ-
 αγίας ναυτίου, τὸ ἀφαιρῆ ἐπισημνῶς ζωποδύτης ἀσυνείδητος,
 κλέπτης, φονεὺς πολλὰς ἀκούσιου οἰκογενείας. Ποῦ νὰ προ-
 δόξῃ ὁ δυστυχῆς, τίς ἂν εἰσάκουσιν τὰς κηδεῖας αὐτοῦ, τίς ἂν
 συγκαίνῃ ἐκ τῶν θρήνων αὐτοῦ, τίς ἂν πιστεύσῃ εἰς τὴν τῶσιν
 δυστυχίαν του; Ἐν ἐλάττωμα κατάρθῃ, ἢ μὴ ἔξω ἀπὸ τοῦ
 παρθένου εἰς τὴν ὄδον, τὸ μόνον κάλυμμα, ὅπερ ἴσως ἂν τὸν
 κάλυπτε ἐν τῇ ἐπιθανατίᾳ αὐτοῦ κλίση, τὸ ἐλάττωμα, ὅπερ ἂν
 ὄσθη αὐτὸν ἀπὸ τοῦ οἰκτεροῦ ἐκ ψύχους θανάτου, καὶ ἀπευθεῖ
 νὰ ὄσθη καὶ εαυτὸν ἐξερχόμενος ἀπὸ τῆς καλῆς του. ἂν βλέ-
 πει γινόμενης θορᾶν τῶν ἀγρίων ἡλογῶν. Ζητεῖ τὸ κάλυμμα,
 ἀλλὰ τὸ κάλυμμα ἐγένετο ἀνάρπαστον ὑπὸ χειρὸς καιροῦργου,
 τοιαυτὴν εὐκαίρην ἐπιζητήσαντος ὅπως τελείως ἀπογυμνωθῆ
 τὴν ἴδην γυμνωθεῖσθαι, ἂν ἡτὸ πρὸς καινοῦργῶν ἂν δὲ τὸ ἐπι-
 πνέον ἡτο παλαιὸν, ἐχρησιμοποίηθι καταλλήλως, ὅπως προφη-
 τήται ἀπὸ τῆς ὑγρασίας τοῦ τυχόντος γυμνωθῆσθαι πυροσθέντων
 τοὺς πόδας. Ἡ κοινωνία πάντα ταῦτα καλῶς γινώσκει ἐξ ἴδιας
 πείρας, διότι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον πάντα τὰ μέλη τῆς ἐλα-
 θον μικρῶν ἢ μεγάλων πείραν τοῦ πόνου τῆς ζωῆς. Ἡ κυβερνήσις ἔκα-
 με καὶ κέρνει, ὅτι θανατὸν πρὸς διάδοσιν τῶν λαμπρῶν τῶν
 πυρκαϊῶν, ἀλλ' ἀπαιτεῖται νὰ ἔξῃ καὶ ἀρωγὴ τὴν κοινωνίαν
 ἀλλὰ τῆς κοινωνίας τὸ πλεῖστον μέρος ἄγνωστέ τι ἐστὶν ἀλλολο-
 βοῦθῆαι καὶ οὕτως ἀξίαν καταπλακτικῶς ὁ ἀριθμὸς τῶν πτω-
 χῶν, τῶν ἀστέγων, τῶν ἀχρηστών ἢ ἐπιβλαβῶν μελῶν τῆς κοι-
 νωνίας. Ἡ βλάστη ἀνταντικῆ ἐπ' αὐτῆς καὶ πάλιν τῆς κοινο-
 νίας; ἀλλ' αὐτὴ ἐν τοῖς πλείστοις ἀδιαφορεῖ καὶ γελᾷ γέλωτα
 μακρῶν, ὅταν βλέπῃ ἀπέλιπτα γυναῖκα λυσίκομον καὶ γυμνῶ-
 σιν σφίγγουσαν μετὰ δυνάμει ἐν ταῖς ἀγκάλας ἀπλοῦν καὶ
 πεπαλασμένον σιδεροῦν πύραννον, ὅπερ ἐν τῇ ἡρονοπαθείᾳ
 αὐτῆς ἐκλαμβάνει ὡς τὸ ὄπλῶν βρόχος αὐτῆς, ἢ ὅταν βλέπῃ
 ῥοιμαλῶν ἄνδρα, διασχίζοντα μετ' ὄμοις τὸ ἀσπλάγχθως καγ-
 χίζον πλῆθος, διότι ἄντι τῆς θερμότητος διασφίξει μόνον τὴν
 πυρραῖαν!

Καὶ τὸ μὲν πῦρ εἶναι στοιχεῖον δυσπολέμητον, εἶναι θεομη-
 νία, ἀπαυθῆσαι δυνάμει πρὸς καταπολέμησιν αὐτῆς παλλῆκας
 ὑπερανθρώπων, ἀλλ' οἱ ἀδυνάειτοι κλέπται τῶν καιρομένων
 θυμῶν, τὰ ἀποθῆλαι ταῦτα τέρατα, εἶναι ἄνθρωποι, ἔχοντα
 τοῦλάχιστον μορφὴν ἀνθρώπου, ἂν μὴ καρδίαν καὶ ψυχὴν, οἱ
 ἀπευθόμενοι οἱαν δῖπότε ὄραν καὶ ἂν ἐκτραγῆ πυρκαϊά, πρῶθυμι
 νὰ παρῶσθωσι, ἐπ' αὐτοῖς, πᾶσαν δυνάτην βοηθεῖαν, ἵνα κατα-
 κλέψωσι τὸ μὴ τυχὸν ἀποτεφρωθῆναι, ὅ! οὕτοι εἶναι ἄξιοι ἀρχῶ-
 νης, οὕτοι ὑπείκονται εἰς τὰ ἐπαυθῆσαι αὐτῆσιν τὸν νόμον,
 ἀπινῆς, ἀλλὰ δικαίως δυναμένου καὶ ἀφελῶντος νὰ τιμωρῆσθαι

αὐτοῖς. Δὲν ἀρτεῖ μόνον νὰ ἀπευθῆ τις εἰς βοήθειαν τῆς παθοῦσας
 κοινωνίας, ἀλλ' εἶναι ἀνάγκη νὰ περιφρουρηθῆ καὶ πᾶν τὸ περι-
 φερόμενον εἰς τῆς τρομῆς καταστροφῆς. Ἀγρωτέρα τῆς πυρ-
 καϊῆς εἶναι ἡ ἀκλιρότης τῶν ζητούντων νὰ ἐπιφελοῦνται εἰς τῆς
 τοιαυτῆς συμφορῆς κλεπτῶν πάσης τάξεως καὶ πάσης ὀρέξεως!
 Εἶναι τῶ ὄντι φοβερὸν νὰ σκεπταίται τις ὅτι, πλὴν τοῦ μεγάλου
 καὶ ἀναποδρόστου κακοῦ, περισταχίζεται ὁ ὑπὸ τῆς πυρκαϊῆς
 προσβαλλόμενος καὶ ὑπὸ θύμῶν ζωποδύτης, ὅστις ἀφαιρᾷ
 τοῦσιν ὅτι ὑπελείθη. Ὑπάρχει πᾶγκοινῶς τις γνώμη ὅτι, ἐν τὴν
 Κωνσταντινούπολιν δὲν ἐμάστιζον τοσοῦτον συνεχῶς αἱ πυρ-
 καϊαί, τὰ κατῶφθα πασῶν τῶν οἰκῶν αὐτῆς ὅτι ἴδαν ἐκ χρυ-
 σῶν. Οὐδεμία ὑπερβολὴ ἀνατολικῆ ὑπάρχει ἐν τῇ ὄρατι γνήσιμ.
 Αἱ πυρκαϊαὶ μετ' ἀπληστίας ἀκατανόητον κατεβόρῃσαν καὶ
 καταβροχθίζουσι περιουσίας κολοσσείας, ὡς οὔτε κατ' ὄραν
 ἢ κατ' ὄρα οἱ ζῆλοῦνται τῶν Βέρωσιων εἰδῶν. Βεβαίως ἔπι-
 μον τὸ κακὸν τοῦτο ἡλιετώθη, διότι καὶ αἱ ὀδοὶ τῆς πόλεως,
 ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ κηρύσσονται καὶ πυροσβεστικοὶ λόγοι τακτικοὶ
 καταρτίζονται καὶ ἔδωρ ἀφθονότερον παρῶνται, ἀλλ' εἴμεθα
 ἀκόμη πολὺ μακρὴν ἀπὸ τῆς εὐτυχῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἐπὶ τῶν
 δακτύλων θὰ ἀριθμῶνται αἱ πυρκαϊαὶ καὶ δὲν διὰ τὰρῆται τὸν
 ἡμέρονον ἡμῶν ὕπνον ἢ ἀγρία καὶ ἀπαθῆα κραυγὴ τοῦ νυκτε-
 φιλῆκος κρηγυζόντος τὸ «Γραγκιν-βᾶρ!» καὶ καταμαθόντος τὸν
 τόπον, ἐν ᾧ ἐξερῶν ἡ πυρκαϊά. Παράττεται ἡ καρδία τοῦ
 ἀνθρώπου, βλέποντος περιφερομένης εἰς τὴν ἀσκήσῃ ὑπὲρ τῆς
 χιλίας ψυχῆς περιδεδῆς καὶ τρομῆσας ἐκ τοῦ ψύχους καὶ τῆς
 στεργίσεως. Ὅ! εἶναι ἀπαίστιον νὰ ἀναλογισθῆ τις ὅτι ἐν μᾶ
 στεργῆ οἱ ἀτυχῆς οὗτοι ἀπέλεσαν τὸ πᾶν, τὴν εὐφροσύνη, ἢ ἂν
 ἐστέγαζον συνεστειρωμένῃ ἢ πολυμελῆς οἰκογένειαν πτωχοῦ οἰ-
 κογενεῶσιν, τὴν συνουσίαν, ἴτοι τὴν πατριδα, ἐν ᾗ ἐγεννήθη,
 ἀνετρέφη, ἐγέννησεν, ἔζησεν ὅπως δῖπότε. Ἀλλοίμονον! Μία καὶ
 μόνη στιγμή ἤρκεσεν ὅπως ὕστεροι, ἡγοῦντες καὶ πεινῶντες χι-
 λιάδες ἀνθρώπων πλασμάτων ῥηθῆσιν εἰς τὰς ἀναριθμήτους ἄ-
 σκῆς τῆς μεγάλης πόλεως ἀνευ οὐδενός τῶν πρὸς τὸν βίον ἀπα-
 ραιτήτων ἐφοδίων, προσβαλλόμενοι ὑπὸ τοῦ ψύχους ἢ τοῦ καύ-
 σῶσας, μαστιζόμενοι ὑπὸ τῆς πείνης καὶ εἰς πᾶσαν τῆς ἀτρο-
 φήσας μεταβολῆς διληρῶς ὑποκείμενοι!

Ἡ πρόσφατος πυρκαϊὴ τοῦ Γενῆ Κατὴ ἀφῆκε εἰς τὸν ἔλεον
 τῆς κοινωνίας ὑπὲρ τοῖς χιλίους ἀνθρώπους ἀνευ ἔστιας καὶ
 ἀνευ ἔργου, τῶν πάντων ἐστερημένους. Ἡ κοινωνία ἀφῆκε ἀν-
 θόρμητος νὰ συνεχίσῃ τὸ παράδειγμα, ὅπερ ὁ ἀνώτατος ἴσχυον
 τῆς χώρας τοσοῦτον γενναίως ἔδειξε, παράδειγμα πρακτικῶν
 φιλανθρωπίας ἐξαιρετόν. Μὴ ληθμονώμεν δὲ ὅτι καθ' ἣν ὄραν
 ὑπερέφρονες λακπατοῦμεν τὸ ἔδαφος στεροβιζόμενοι ἐν θαλασσῇ
 αἰσῶσθαι ὑπὸ τῶν ἴσων πεινῶντων ἀστροφῶν τοῦ Στρώου, χι-
 λίας ἄνω πλασμάτων τοῦ Θεοῦ στερεῖται καὶ ἄνευ βλαμῶν ἔργου
 καὶ μῆς λίτρας ἀνθρώπων. Τοῦ μεγάλου ἴσχυοντος τὸ πρωτεύουσαν
 παράδειγμα ἀπαιτεῖται μιμητῆς. Ἡ καλὴ ἀρχὴ ἐγένετο ἵς ἀπολοῦθη-
 σθαι ἐν συνέσει, ὁ δὲ Ἀναποδότης βλέπει καὶ κρίνει, δὲν ληθμο-
 νεῖ καὶ θαυλῶς ἀποδίδει.

Ι. Β.

Ο ΔΗΜΙΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.

Ὁ τῶν Παρισίων δῆμος, Δεῖμιπλέ, προτίθεται, καθὰ λέγεται,
 νὰ ἰδιωτεύσῃ. Τὸ ἐξαιρετικὸν ἴδεν ἔτος τῆς ἡλικίας ἵσων καὶ κατα-
 τομήσας κατὰ τὸ δίδασμα τοῦ βουλευτοῦ αὐτοῦ σταθίου οὐκ ὀλι-
 γοτέρους τῶν 218 ὀμοφύλων αὐτοῦ Ὀκτώριος τῶν Παρισίων,
 ὡς ἀποκαλεῖται (Monsieur de Paris), οὐδαμῶς ἀμφιβίβλη ὅτι ἐκτί-
 δατο πᾶν τὴν ἀνάπαυσιν πρὶν ἢ ὑποκίβῃ εἰς τὸ ἀναπόθευ-
 κταν. Αἱ δάφναι αὐτοῦ δύνανται νὰ χρωσθῶσι δι' ἐρυθροῦ χρο-
 ματος, ἀλλ' ἀναμφιδόλως αὐτοὶ οὗτοι οἱ κατατομηθέντες καιοῦ-
 γοι, ἂν ἤδυναντο νὰ παράσχωσι τὴν μαρτυρίαν αὐτῶν, ὅτι ὀμοδ-
 γουν ὅτι ἂν τυχὸν ἐπιπνέτο ἐπαυθῆσαι τῆς ἀπαθῆς πράξεως,
 ὅτι οὐδενός ἄλλου ἡλιπζον νὰ ὑποσπῶσιν αὐτὴν μετὰ μείζονος
 διακριτικότητος καὶ γαυροκαταλογιστικῆς δεξιότητος ὅσον ὑπὸ

τοῦ διαδύμου τοῦτου ἡμίτου. Ὑπὸ τὴν ἐποχὴν λοιπὸν ταύτην ὁ τελευταῖος αὐτὸς ἀνάστα μετ' ἀπαθείας νὰ προσδῶνται εἰς τὰ ἔργα αὐτοῦ, μετ' ἀπαθείας, ὅταν ἐπιδεικνύται καὶ αὐτὸς ὁ ἐπιτιμῶν ἐργαζόμενος χειρουργός. Παροῦστος ὅμως εἶναι διὰ τὸν πολιτισμὸν κέρδιον νὰ μάθῃ ὅτι ὁ δῆμιος οὗτος ἀπεδύσθη εἰς τὴν ἰδιωτικὸν βίον, ἕνεκα τοῦ ὅτι τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ, συνειρητικῶς ἐργαζόμενος πλείον, δὲν παρεῖχε πλεον αὐτῷ ἐπαρκεῖς προσόδους. Ἄλλ' ἢ ἐκείνη αὐτῇ, ἢν πατε πραγματωθῆ, πρὸς τὸ παρὸν ἀναθίσκονται ἐπ' ἄπειρον. Φόδος μάλιστα ὑπάρχει μισοῦ, εἴς τὴν μέλλουσι ὁ δῆμιος γινώσκεται μόνον ἐκ ψήφου, ὀφείλονται τοῦτο οὐκ εἰς μεταβολὴν τῆς κοινωνίας ἐπὶ τὰ κρείττω, εἰς ὑψέτην διζονύτι τὸν κοινωνικὸν καιροφυλακίαν, ἀλλ' εἰς μεταλλαγὴν τῆς εἰς τὴν θανατικὴν ποιὴν ἀφοσώσεως νομοθεσίας. Ποικίλα ἀλέγεται κυκλοῦνται ἐν Παρισίῳ ἐν σχέσει πρὸς τὸν δῆμιον Δεϊμιπλῆ. Οὗτος πάντοτε ἐπαρτάζει τοὺς πελάτας αὐτοῦ, ἐξείλεται τὸ ἔργον αὐτοῦ, μετὰ παραδειγματικῆς ψυχραιμίας. Ὅσοιδήποτε, ἐν προγενεστέρῳ ἐποχῇ, ὅτε νέος ἦτο εἰσέτι ἐν τῇ ἐργῇ, ἠκούσθη διαταγῆς παρεστῆτο ἐν αὐτῷ. Τοῦτο ὀφείλετο οὐκ εἰς συμπαιθητικὴν τινα εὐαισθησίαν ἐν σχέσει πρὸς τὴν τῶν αὐτῷ ὑπὸ τὴν λαϊκὴν καιροφυλακίαν, ἀλλ' εἰς φόβον, διαγεγραμμένον ἐν αὐτῷ ὑπὸ τῆς παρουσίας τῶν τοῦ τύπου ἀντιπροσώπων κατὰ τὴν τῶν ἐπαγγέλματος αὐτοῦ ἐξίστασιν—φόβον, ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ἀρχαρίων, εὐρισκομένου πρὸς τὸν δημοσίον καὶ γινώσκοντος ὅτι καὶ τὸ ἐλάχιστον σφάλμα ἐκ μέρους αὐτοῦ ἀναικονομίδεται, μεγαλοποιούμενον μάλιστα πιθανῶς, εἰς τὸν κόρον μετὰ συνεπιπλόν ὀλιγοῦν διὰ τὸ μέλλον αὐτοῦ στείον καὶ τὴν ψήφου. Σὺν τῇ παροῦσῃ ὅμως τοῦ χρόνου καὶ τῇ διὰ τῆς πείρας ἀναπτύξει τῆς ἐμπιστοσύνης ὁ κύριος τῶν Παρισίων ἀπέδειξε σπουδαίαν φιλοτιμίαν ἐν τῇ ἐπιτυχίᾳ τῶν ἐπιδοματικῶν τῶν κριτῶν αὐτοῦ καὶ τῆς ἐπ' αὐτῶν ἀναγνωρίσεως τῆς ὑπερτέρας δεξιότητος αὐτοῦ ἐν τῇ ἐργῇ τοῦ δῆμιου. Λέγεται μάλιστα ὅτι ἐνόησε αὐτοῦ οὗτοι οἱ καιροῦ ἐφῆστον τὴν προσοχὴν τοῦ δημοσίου ἐπὶ τὸν πλεονεκτημῶν αὐτοῦ, ὡς ἐν τῇ περιπέσει ἐκείνῃ καθ' ἣν ὁ καταδικασθὲν, ἀνεγγρόμενος ἐπὶ τῷ κρημνισμῷ, ἐφῆστον: «Ὑπαζόντως ἐπιδοῦμαι ὑπὸ σοῦ νὰ καταδικασθῶ» καὶ ὁ πόθος αὐτοῦ οὗτος εὐνόησον ὅτι ἀμέσως ἐξέπληθη.

Ἐν τῇ συνήθει βίῳ ὁ Δεϊμιπλῆ λέγεται ὅτι εἶναι δειλιώμων ὡς κοράσιον καὶ ὁδῶν δικαστικῆς ἀποστῆναι αὐτῷ, οὗτος ἀπαντᾷ μετὰ διαταγῆς μυστικοῦ τῆς σχολῆς. Τοιαύτης δὲ εὐμορφῶν φυσικῆς ἀδυναμίας παραδόχον ἦν ἐξελέξατο ἐπάγγελμα, ἀπατιπὸν τὴν ἡθίμην στυβαρότητα καὶ ἐτοιμότητα πνεύματος. Ὅσοιδήποτε ἢ δειλία αὐτοῦ ἦν ἐν τῷ ταπεινῷ ἐκείνου εἶδους, ὑπερ ἐξήφαντ' αὐτῷ ἀκριβῶς καθ' ἣν στήθην ὁ νοῦς ἀποσφραδίσθη ἰσχυροῦς αὐτοῦ ἔργου. Πρὸ τῶν ἐτῶν εἶχε μεταβῆ εἰς ἐπαρχαίαν πόλιν, ἵνα ἐπιτηρήσῃ ἀποκαταστάσιν τινα. Ἐν τῇ μεταξὺ ἐργασίᾳ μετὰ τῆς κυρίας, ἐνὸς τῶν κυριωτέρων ἐμπύρων τῆς πόλεως, εἰς ἣν ἐκλήθη. Κατὰ τὴν διάρκειαν ζωῆς συζητήσεως περὶ τοῦ ποινικοῦ κώδικος ὁ κύριος τῶν Παρισίων παρὰ τὴν συνήθει αὐτῷ περιορισμὸν τοσαύτην ἐπεδείξατο γνῶσιν τοῦ συζητουμένου νομοθετικῶν καὶ περὶ τοῦ ἐνεστώτος συστήματος τῆς ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης, ὥστε ὁ μετ' αὐτοῦ συνδουλόμενος μετὰ πεποιθήσεως ἐπίστευεν ὅτι ὀμίλει μετ' ἀνοητέρον λειτουργοῦ τοῦ δικαστηρίου. Πρὶν ἢ ἀφίκεται εἰς τὸν πρὸς ἄν ὄρον ὁ ἐν λόγῳ κύριος τοσαύτην καταδέχθη ἐκ τοῦ νέου φίλου αὐτοῦ ὥστε προσκελεύσεν αὐτὸν νὰ διέλθῃ παρ' αὐτῷ τὴν ἐσπέρην ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος φίλου ἐπίσης προσκελευθέντων. Ὁ δῆμιος ἐκουσίως ἐπιφύλαξεν τῆς παρεχομένης αὐτῷ φιλοφρονίας, ἵνα διέλθῃ οὕτως εὐφροσύνης τὸν μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς κατανομῆς χρόνον. Περὶ τὴν ἐναντίον ὄρον ἐπαρουσιάσθη εἰς τὴν ὄρον τοῦ προσκελευθέντος αὐτόν, φέρων τὴν συνήθει μέλαιναν στολίαν· ἠναθίσθητε τὴν ἐκπλήξιν τῶν συνυποκειμένων ἔξων ὅτε ὁ ὑπερτέρας ἠγγεῖλε τὸν κύριον Δεϊμιπλῆ. Ἡ παρουσία τοῦ ἡκίστου εὐπροσδέκτου τούτου ὑπαλλήλου τοσαύτην ἐνέσπειρε δυσαρδέκειαν εἰς τοὺς ἐκεῖ συνυποκειμένους, ὥστε πάντες πᾶσαν ἀνεχώρησαν. Ὡς πρὸς τὸν Δεϊμιπλῆ αὐτὸν λέγεται ὅτι κατόπιν τοῦ ἀντιξίου τούτου ἀπέδη σιγνῶδες ἢ πρότερον καὶ ἐπιμελῶς ἀπέθευγε τὴν συνάντησιν οἰουδιώπου τῶν ἀνθρώπων. Τὸ ἀξιοθαύμαστον εἶναι ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν πολλῶν ἐτῶν οὐδέποτε προηγουμένως εἶχε παρα-

τηγίσει ὅτι πολλοὶ ἀπεχθάνοντο τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ. Ἐλεῖσθαι ὅμως ἡμῶς, καθ' ὃ ἢ κοινωνικῆ αὐτῇ πρόκλησιν θὰ παρέλθῃ πρὸ τοῦ γεγονότος ὅτι, ἂν οὐδεὶς ἐμπίσθητο δυνάμιος ἐκουσίας ν' ἀναλάβῃ τὸ ἔξωμα τοῦ δῆμιου εἴτε ἢ ἐπιχειροῦσά τις τότε νὰ ἐκτελέσῃ βίᾳ ἐκείνο τὸ ὅποιον ὁ δῆμιος τανῖν καταδικάσθη νὰ ἐκτελῆ εἴτε ἄλλως θὰ καταργεῖτο ἢ θανατικῆ ποιινῆ. Καὶ ὅταν ἐπὶ δι' ἡλεκτριζοῦ ὁ καιροῦ θάνατος αὐτῶν ὡς ἐν ἡμερικῇ, πολλὰ δὲ πρόσωπα ὡς ὁ ἰατρός καὶ οἱ εἰς τὴν τῆς ἡλεκτρισμοῦ ἐνασχολούμενοι χρησιμοποιῶνται κατὰ τὴν τῆς καταδικῆς τέλει, ἢ ἐθεωροῦντο ἄρα γὰρ πάντα ταῦτα τὰ ἄτομα μετὰ φράσης ἢ μόνον ἐκεῖνο τὸ ἄτομον, ὅπερ σπρῆφει τὸ ρεῦμα ἐπὶ τοῦ καταδικῆ. Καὶ ὁ κομβίον μόνον πρὸς ἐκτέλεσιν θανατικῆς ποιινῆς ἀπτόμενος, καὶ ὁ ἀπολύων τὴν τῆς λαϊκότητος μάχιστον, καὶ ὁ σφύρον τὸν μοχλὸν πρὸς πτώσιν τῆς μαχαίρας ἀποδίδει ἐξ ἴσου ὄργανον τοῦ νόμου.

Ἄλλ' ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν κ. Δεϊμιπλῆ. Μεταξὺ ἄλλων ἀξιοπεριεργῶν ἀντικειμένων, ἅτινα εὐρίσκονται ἐν τῇ μετρίᾳ αὐτοῦ οἰκίᾳ ὑπάρχει καὶ μικρὸν τεχνουργεῖον λαϊκότητος, τηρούμενον ὑπὸ ὑαλίην θύραν. Ἐπὶ τοῦ γραφείου αὐτοῦ ὑπάρχει δευρὰ σημειώσεων περὶ διαφόρων κρηματομῶν, ὅμοι μετὰ τῆς σχετικῆς φωτογραφικῶν εἰκόνων. Ἐπὶ τῶν τοίχων κρέμονται βιβλίους, διότι τὸ μυστικὸν τοῦτο ἄτομον εἶναι καὶ ἔξωτος, ὡς λέγεται, μουσικῆς καὶ περιπαθῆς ἀγαπᾷ τὸ μουσικὸν αὐτοῦ τοῦτο ὄργανον. Σπανίως γίνονται δεκτοὶ ἔξωτος εἰς τὸ ἑσπερικόν. Ἄν ἀναποκρίτης ἐφημερίδος παρουσιασθῆ εἰς τὴν θύραν, ἢ τελευταία αὐτῇ ἀνοίγεται μετὰ πολλῆς τῆς προσοχῆς, ὅσον ἐπιτηρεῖται στερρῶ ἄλλοις προσηχομένῃ ἐν αὐτῇ ἢ ὅτι οὐκ ὑπαρτέον ἀπάντησις εἶναι στερροῦτως ἢ ἐξίς: «Ὁ κύριος δὲν εἶναι ἐν τῷ οἴκῳ». Ὁ κύριος τῶν Παρισίων ζῆ βίον κοινωνικώτατον, οἶα κατὰ τὸ κοινὸν λόγιον ἢ λειτουργία ἀρολογίῳ. Ἐγείρεται ἐνωρίς καὶ διέρχεται τὴν προίαν ἀναγιγνώσκων ἢ παίζων τὴν βόλταν. Εἶτα προηγουμένως μετὰ τῆς οικογενεῆς αὐτοῦ καὶ κατόπιν ἐξέρχεται εἰς περίπτερον ἀπὸ τοῦ boulevard La Fayette (boulevard de la Ville) ὅπου ἢ κατοικεῖ αὐτοῦ εὐρητὶ μέχρι τῆς Ὁδοῦ Φολι-Ρενβώλ (Rue de la Folie Regnault) εἰς τὸ ἀντίθετον ἄκρον τῆς πόλεως, ὅπου φιλάσθονται τὰ ὄργανα τῆς θανατικῆς ποιινῆς. Ἄσθ δὲ τοιαῦτα ὑπαρχοῦσιν: ἢ μεγάλη Λοιμῆσα, ἀποκατεσκευασμένη πρὸς χρῆσιν τῶν Παρισίων καὶ ἄλλα μικροτέρα χρησιμοποιητέων τανῶν διὰ τῆς ἐπαρχίας. Ὁ Δεϊμιπλῆ διέρχεται τὰς μετὰ μεσημέριον ὄρας πάντοτε περιεργαζόμενος τὰς μηχανὰς ταύτας, ὅπερ ἐπιβλέπει ἐπιτηρητικῶς καὶ ἐκ νέου εἶτα καθιερθεῖ. Λέγεται ὅτι πολλὰκις ποιεῖται δοκιμὴν τοῦ τραγικοῦ ἔργου ὅπερ μέλλει νὰ ἐκτελεσθῆ ὑπὸ τὴν ἐπιτηρείαν αὐτοῦ, τοῦτο συμβαίνει ἐν γένει ὀλίγες πρὸς τῆς ἐκτελέσεως ἡμέρας. Πάντες οἱ βοηθοὶ βεβαίως παρίστανται κατὰ τὴν δοκιμὴν ταύτην καὶ ἐκαστος τούτων διαδραματίζει τὸ μέρος αὐτοῦ. Ἐξαιρέσει αὐτοῦ τούτου τοῦ Δεϊμιπλῆ, ὅστις ἐπιφύλασσει αὐτῷ τὸ κυριώτερον πρόσωπον. Ἡ φιλοφρονία ἀποδέχεται ὅτι πᾶσι αὐταῖ ἀπροφύλαξιν λαμβάνονται πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἐλαχίστης πιθανότητος ἐπιποδίου, δυναμένου νὰ προκαλέσῃ καὶ ἐνὶς δευτερολέπτου ἀκρίστον πόνον εἰς τὸν καιροῦ—ὅστις ἴσως, ἀφῆκε τὸ ἄδῳ αὐτοῦ ὄμμα ἐπὶ ὄρας ὅλας νὰ σπαρτάσονται ἐν μέσῳ τῶν ἀγωνιῶν δολοφονοῦ ἐπιπέσεως, πρὶν ἢ ὁ θάνατος λυτρώσῃ αὐτὸν ἀπὸ τῶν πόνων, ἢ φ' οὗς διετέλει Ἀνεξαρτήτως ὅμως τῆς ἰδέας ταύτης ὁ δῆμιος ἐκτιμᾷ τὴν ὑπόληψιν αὐτοῦ καὶ δὲν ἀποστέρει νὰ σκεφθῆ ὅτι ἀτύχημα τι, καίπερ μὴ εἰς ἀμέλειαν ὀφειλόμενον, ἠδύνατο πιθανῶς νὰ στοχασθῇ αὐτῷ τὴν ἴδιαν αὐτοῦ ζῶν ἐν ταῖς χερσὶ λαοῦ, ἢ ἄν συμπασθύντος. Ἄγνωστον ἂν δῆμιος, εἴτε τῆς λαϊκότητος εἴτε τῆς ἀγγόνης προστάται, δύναται νὰ συζευχθῆ γυναῖκα ἐξω τοῦ κύκλου αὐτοῦ· βεβαίον ἔστιν ὅμως ὅτι οἱ δῆμιος ἐκλέγουσι τὴν τοῦ βίου αὐτῶν σόντροφον ἐκ τοῦ τῶν δημῶν κύκλου συνετῶς πάντι, εἰ μὴ ἀναγκαίως. Ἡ σύζυγος τοῦ Δεϊμιπλῆ ἦν θυγάτηρ δημοῦ τῆς Ἀλγερίας, κατὰ συνέπειαν δὲν συνήθε κακὸν γάμον, ὡς ἐλέθη. Ἐκ τοῦ γάμου τούτου δύο ἐκτῆσται τέκνα, θυγάτηρα, ἀποθανούσαν ἐν ἡλικίᾳ 17 ἐτῶν—τὴν ἀπόλειαν δ' αὐτῆς οὐδέποτε κατώρθωσεν ὁ Δεϊμιπλῆ νὰ λησμονήσῃ—καὶ υἱὸν βοηθοῦντα αὐτῷ ἐν τῇ ἐργῇ. Ὑποτίθεται ὅτι ὁ Μπερζῆ, ὁ πρῶτος τῶν βοηθῶν τοῦ Δεϊμιπλῆ, ὁ διαδεχθῆ τὸν νῦν κύριον τῶν Παρισίων, ἦμα ὡς οὗτος ἀποχωρήσῃ.

Ὁ δῆμιος τῶν δουκῶν τῆς Πάρμας καὶ τῆς Μακεντίας,

πρὸ μικροῦ ἀποθανόν, ὁ πατήρ δὲ τοῦ ὁποίου ἐξίσκει τὸ αὐτὸ ἐπάγγελμα, ἢν διὰ τῆς παρα τοῖς πτωχοῖς τῆς συνοικίας, ἐν ἣ ἐξῆ διὰ θυροῦν τῆ, ὅπερ ἐπιπέει ὡς ἀντιφάσμακον κατὰ πολλῶν νοσηρικῶν καὶ διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ ὁποίου πολλὰκις καταδικάσθη εἰς πληρωμὴν προστίμου, ἀπειληθεὶς καὶ διὰ φιλακίσεως. Ἐνὸς ὁμοῦ προηγουμένου ἀπεδέξατο τὸ ἐπάγγελμα τοῦ βραχύνειν τὸν βίον ἀτόμων τινῶν, ἐσκεψθῆσαν πιθανῶς πρὸς ἐξίτασιν τοῦ βίου ἄλλων, ἢ τοὺλάχιστον τὴν ἐξαπίπτειν αὐτῶν ὅτι τοιοῦτων δίδον ἐνεφεροῖτο προῦδέσων.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Πάντες οἱ ἡγεμόνες τῆς Εὐρώπης ἐξάδεύθη.—Παράδοξον θὰ φανῆ εἰς πολλοὺς τὸ ὅτι πάντα σχεδὸν τὰ ἡγεμονικὰ πρόσωπα τῆς Εὐρώπης εἶναι ἐξάδεύθη: πράγματι γεμερῶν γενεαλόγος παρετήρησεν ὅτι πᾶσα ἐστερμένη κεφαλὴ τῆς Εὐρώπης (τῆς Τουρκίας φυσικῶς ἐξαιρουμένης) κατάγεται ἀπὸ μιᾶς τῶν δύο ἀδελφῶν, αἵτινες ἔζων πρὸ 150 ἐτῶν. Αἱ ἀδελφαὶ αὗται ἦσαν αἱ θυγατέρες τοῦ Λουδοβίκου Ρουδὸλφου, δουκὸς τῆς Βρουνσβίχης-Βολφενβύτελ. Ἡ πρεσβυτέρα τῶν δύο, πριγκίπισσα Ἑλισάβετ, συνεζώσατο τὸν αὐτοκράτορα Κάρολον τὸν ΣΤ' καὶ ἐγένετο ἡ πρόγονος πασῶν τῶν ρωμαιοκαθολικῶν βασιλευσῶν οἰκογενεῶν ἢ νεωτέρᾳ καί, πριγκίπισσα Ἀντωνιέττα, ἢν μάμμη τοῦ βασιλέως τῆς Πρωσίας Φρειδερίκου Γουλιέλμου τοῦ Β' καὶ κατὰ συνέπειαν πρόγονος πασῶν τῶν διακαρτυρομένων βασιλικῶν οἰκογενεῶν ὡς καὶ τῶν ὀρθοδόξων ἡγεμονικῶν οἰκῶν τῆς Ρωσίας καὶ τῆς Ἑλλάδος.

Ἀνακάλυψις πλανητῶν διὰ μέθον τῆς φωτογραφίας.—Ὁ τῆς Ἀγγελοῦ διδάκτωρ Βὴλφ ἀνεκάλυψε δύο μικροτέρους πλανήτας διὰ μέθον φωτογραφικῶν πλανῶν τῇ 10/22 καὶ τῇ 11/23 παρελθόντος δεκεμβρίου. Ὁ εἰς τούτων εἶναι νέος (Ἄρ. 323), ἀλλ' ὁ ἄλλος εἶναι πιθανῶς ὁ αὐτὸς πρὸς τὸν Sapphiria (Ἄρ. 275), ὅστις ἔπαρ μόνον παρετήρηθη ἐν ἀντιθέσει. Ἀπὸ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ διδάκτορος Βὴλφ οἱ δύο πλανῆται ἐπετηρήθησαν ὑπὸ τοῦ διδάκτορος Παλίστα ἐν Βιέννῃ. Ἡ ἐγγὺς τῆς τῶν ἀστέρων φωτογραφίσεως μεγάλως ἐπιήσαστο πρῶτος ἐν τοῖς τελευταίοις ἔτεσιν καὶ κατέστη ἡδὴ ἰσχυρότατον ὄργανον ἐν ταῖς ἀστρονομικαῖς ἐρεῖναις. Προσδοκᾶτο πάντοτε ὅτι διὰ τοῦ μέθον τούτου νέου πλανῆται ὁ ἀνεκαλύπτο, διότι ὅταν δύο φωτογραφικαὶ εἰκόνες τοῦ αὐτοῦ τμήματος τοῦ οὐρανοῦ ληφθῶσι κατὰ διαφόρους στιγμὰς, εἴτα ἐκ συγκρίσεως πλανητικῶν τι σῶμα θὰ προεβῆεν αὐτῷ ἐκ τῆς κινήσεως αὐτοῦ ἐν σχέσει πρὸς τοὺς ἀπλανεῖς ἀστέρας τοῦ τμήματος ἐκεῖνου, ἢ ἐν μίᾳ καὶ μόνῃ πλάξ ἐκτεθῆ ἐπὶ μακρῶν, ὁ πλανῆτης διὰ τῆς κινήσεως αὐτοῦ θὰ χαραξῆ γραμμὴν τινα ἐπὶ τῆς φωτογραφικῆς πλάξ, ἐνθ' αἱ εἰκόνες τῶν ἀστέρων ὁ ἀποτελῶνται ἐκ σημείων, τοῦ τηλεσκοπίου κινουμένου διὰ μηχανικῆς ὀρολογίου οὕτως ὥστε νὰ τηρῶνται οἱ ἀστέρες πάντοτε ὅπ' ἑπὶ κατὰ τὴν φαινομενικὴν αὐτῶν περὶ τὴν γῆν κίνησιν συνεπέα τῆς ἡμερησιαῆς κινήσεως τῆς γῆς.

Ἀγγελοῖα ἐν Τοκίῳ.—Βιβλιοπώλης ἐν Τοκίῳ τῆς Ἰαπωνίας ἐδημοσίευσεν τὴν ἐξῆς ἀγγελίαν περὶ τῶν πλεονεκτημάτων τοῦ καταστήματος αὐτοῦ: 1) Τιμὰ μικρὰ ὡς ἐν τοῖς λαχείοις, 2) Βιβλία ὄρατα ὡς πτηνὰ κελαδοῦντα, 3) Τύπος καθαρὸς ὡς κρύσταλλος, 4) Χάρτης σκληρὸς ὡς ἡ δορὰ Ἰλέφαντος, 5) Οἱ πελάται ἀνευρίσκουσι τοσοῦτον εὐγενῆ πρὸς αὐτοὺς συμπεριφορὰν ἐκ μέρους τῶν ὑπαλλήλων τοῦ καταστήματος, ὅσην καὶ οἱ πελάται τῶν ἐν συναγωνισμῷ ἀεροπλοικῶν ἐταιριῶν, 6) Εἶδη τόσον ἀφθονα ὅσον ἐν βιβλιοθήκῃ, 7) Ἀποστολὴ τῶν ἀγοραζομένων μετὰ ταχύτητος σφαιρας τηλεβόλου, 8) Δέματα καταρτίζονται μετὰ προσοχῆς ὅταν ἐπιδεικνύται σύζυγος πρὸς τὸν ἀγαπητὸν σύζυγον αὐτῆς, 9) Πάντα τὰ ἐλαττώματα τῶν νέων, ὡς δονηρία κλπ. θεραπεύονται διὰ συγνῶν πρὸς ἡμᾶς ἐπισκέψεων, ὅτε

καὶ ἀποδίδονται σοβαροὶ ἄνδρες, 10) Τὰ λοιπὰ πλεονεκτήματα τοῦ ἡμετέρου καταστήματος: εἶναι τοσαῦτα, ὥστε ἀδυνατεῖ ἡ γλῶσσα νὰ ἐκφράσῃ αὐτά.

Πόλις ἄνταν κομόπολις.—Ἐπὸ ἕποσαι καὶ ὅσοι ἰθνηκό- τητος ὑπάρχουσι ἐν Σικάρῳ, κατὰ νεωτέτην στατιστικὴν, θεωρου- μένην ὡς ἀξιοπύστον: Ἀμερικανοὶ 292,463, Γερμανοὶ 384,958 Ἰρλαν- δοὶ 215,534, Βοηροὶ 54,209, Πολωνοὶ 52,756, Σουηδοὶ 45,867, Νορ- βηγοὶ 44,614, Ἀγγλοὶ 33,785, Γάλλοι 12,962, Σκωττοὶ 11,927 Ρω- σοὶ 9,377, Ἴταλοὶ 9,921, Δανοὶ 9,891, Καναδιοὶ 6,089, Ὀλλαν- δοὶ 3,912, Οὐγγροὶ 4,827, Ρουμῶνοὶ 4,350, Ἑξ Οὐαλλίας 3,966, Ἑλβε- τοὶ 2,735, Σινεὶ 810, Ἑλληνας 698, Βέλγοι 682, Ἰάπωνες 407, Ἰσπανοὶ 297, Ἀρμενιοὶ 140. Ἐκ τῶν Ἀστικῶν Ἰνδιῶν 37, Παρτογα- λοὶ 34, ἐκ τῶν Σανδουίκων νήσων 37, ἐκ τῶν ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν 28, Τοῦρκου 18, Ἑσκιμῶται 4, Ἰνδοὶ Σινε 2, ἐν ἑλίῳ 1,908,883 κάτοικοι. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει ὅτι μόνον τὸ 1/1 τῆς πόλεως κατοικεῖται ὑπὸ Ἀμερικανῶν, γεννηθέντων ἐν τῇ Ἑλλάδι τῆς μεγάλης δημοκρατίας. Τρεῖς τέταρτα τοῦ πληθυσμοῦ εἶναι ξένοι. Ἐκ τῶν ἑλλων κατοίκων τῆς πόλεως, τῶν Ἀμερικανῶν, Ἀγγλων, Ἰρλανδῶν καὶ τῶν Ἑξ Οὐαλλίας ὁμοῦ λευκομένων ἴν' ἀπετελεῖσων ἐν σύνολον τοῦ ἐν Σικάρῳ ἀγγλο- φώνου πληθυσμοῦ, οἱ ἀγγλόφωνοι ἀποτελοῦσι πάλιν μεγάλην μειο- ψήφην.

Οἱ Ἰάπωνες μηχανικοὶ.—Κατὰ τὰ ἡμερησία Νέα Ἰάπων ἀνεκάλυψε μικρὸν ὄργανον, δι' ὃ νὰ ἐκτελεσθῆται νέφος κοριορτοῦ καὶ νὰ τυφλώσῃ τὸν ἕρπον εἰς ἀπόστασιν τεσσαράν μέρων. Διὰ τοῦ μέθον τούτου ὁ ἕρπης ὁ ἀποστέρηται ἀπολύτως τὴν θρῶν καὶ ὁ μὲν εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ὄργανου τούτου. Πρόδηλον ἐστὶ ἐν τῇ ἐφευρέσει ταύτῃ τὰ δικαιώματα τῆς ἀνθρωπότητος: δὲν ἰλημονήθη- σαν ἐτελῶς ὑπὸ τοῦ Ἰάπωνος, διότι ἡ κατάστασις αὐτῆ τῆς τυφλώ- σεως διαρκεῖ ἐπὶ 24 μόνον ὄρας, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἕρπηθεντος οὐδέ- λως πάσχουσι εἴτα ἐκ τοῦ μικροῦ τούτου παθήματος.

Ἀνακάλυψις ἀθροίσματος ἡλιακῶν κηλίδων.—Ὁ διεθνον- τῆς τοῦ Βατικανοῦ ἀστεροσκοπεῖου ἀνεκινώσαντο εἰς τὸν Ρωμαιοῦ Πανακρητῆν τὴν ἀνακάλυψιν μεγάλου ἀθροίσματος κηλίδων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἡλίου. Τὸ ἀθροισμα τοῦτο ἐνεφανίσθη τῇ 24/5 φεβρουαρίου ἐν τῇ χειρὶ τοῦ δασκίου, ἐνθ' τῇ 31/12 φεβρουαρίου αἱ κηλίδες παρετηρήθησαν σχεδὸν ἐν τῇ κέντρῳ τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου. Τὸ ἑλλον ἀθροισμα ἐκτείνεται ἐπὶ τοῦ οὐ 0 λεπτῶν καὶ 15 δευτερολέ- πτων, ἴσον πρὸς τὸ 1/5 τῆς ὅλης ἡλιακῆς διαμέτρου. Ἡ κηλίδα ἀπο- τελεῖται κυρίως ἐκ δύο μεγάλων πυρήνων, περιβαλλομένων ὑπὸ ακιό- φωτος (sunlight). Ἐκτὸς τῶν δύο πυρήνων, ὑπάρχουσι καὶ μικρό- τεροι καὶ 33 μικροτάτοι. Διὰ τοῦ τηλεσκοπίου τὰ χεῖλη τῶν μεγά- λων πυρήνων φαίνονται ἴσαν συνταρασόμενα, βλαβὴ δὲ πύρος παρα- τηροῦνται ἐκαστοτε ἐκπεμπόμενα ὅπ' αὐτῶν. Αἱ μεγάλα κηλίδες ἦσαν ὀραταὶ διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ τῇ 31/12 φεβρουαρίου, παρατηρούμε- ναι δι' ὄφλου κηκαπιουμένης. Πολλοὶ ἀναποκρίται ἔγραψαν εἰς τὰ φύλλα τοῦ Λοιδίου, ἀνακινώσαντες τὴν ἀνακάλυψιν κηλίδων ἐπὶ τῆς τοῦ ἡλίου ἐπιφανείας τῇ 31/12 φεβρουαρίου.

Ἡδὴ ὁ κ. Μίτσει Σαῖθ, κυβερνητικὸς ἀστρονόμος ἐν Μαρβῆ, ἀνεύεως, κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ ἐν Καλλιστῆ ἀναποκρίτου τοῦ λονδινεῖου «Χρόνου» εἰς τὸ φύλλον αὐτοῦ διαθεταζόμενα, τὴν ὑπὸ τοῦ ἀποθανόν- τος ἕξῃ Πόλγκον τῇ 1877 ἀναπτυχθεῖσαν τὸ πρῶτον θεωρίαν, καθ' ἣν ὑπάρχει αἰτιατικὴ σχέσις τῶν τοῦ ἡλίου κηλίδων πρὸς τὴν κατὰ πτω- σιν βροχῆς. Οὗτος φρονεῖ ὅτι διὰ τὴν τῆς Ἰνδιανῆς ἐπαρχίας Καρνατι- κῆν τοὺλάχιστον ἐπῆλθεν ἐποχὴ ἀφθῶν δειπῶν καὶ εὐνοϊκῶν περι- στάσεων. Ἡ ὑποτιθεμένη σχέσις τῶν κηλίδων τοῦ ἡλίου πρὸς τὰς τε- λευταίας ἀτμοσφαιρικὰς διαταραχὰς μεγάλως διηγείρε τὸ ενδιαφέρον τῶν ἐν Ἀμερικῇ καὶ πολλοῖ τῶν διασημοτέρων ἀστρονόμων ἐξέφρασαν τὴν γνώμην αὐτῶν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

Καὶ ὁ μὲν καθηγητῆς Ἐδγχαρ Φρισμπῆ, ὁ ἀστρονόμος τοῦ Ναυ- τικοῦ ἀστεροσκοπεῖου, ἐξέφρασε τὰ ἐπόμενα: «Κατὰ τὸ τέλος τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος μέγα ἀθροισμα κηλίδων παρετηρήθη ἐκτείνο- μενον ἐπὶ ἐπιφανείας ἀνω τῶν 140000 μιλίων. Τὴν προίαν τῆς κυρια- κῆς περὶ τὴν 1 ὄραν ἡ μαγνητικὴ βελὸν σφοδρῶς συνταραχθῆ, τοῦτο

δὲ ἱεροκλήσαν ἐπὶ 36 ὥρας, κατόπιν τοῦ ἰσίου ἐπανήλθεν εἰς τὴν προτέραν αὐτῆς κατάστασιν. Ταύτοχροῦς παρετηρήθη λαμπρὸν βόρειον ὄλας, ῥοδαίαι δὲ ὄλεται ἐκείνου καθ' ἅπασας τὰς βορείους πολιτείας ἐν τῇ Νέᾳ Σκωτίᾳ ἀληθῆς ἐνέσκηψε τυφῶν. Σχεῖς τοιοῦτον φαινομένου, οἷα τὰ ἀναφερόμενα, δὲν ἀπεδείχθη ἀπολύτως ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης, γεγονός ἐστὶν ὅμως διὰ τὰ φαινόμενα ταῦτα ἐπέρχονται ταύτοχροῦς, τοῦτο δὲ φυσικῶς συναπάγεται τὴν πεποίθησιν ὅτι ὑπάρχει ποῖς τις μετ' ἀλλήλων σύνδεσμος. "Αὐτὸν δὲ δεδαικατολογημένης ἀμφιβολίας φρονεῖται ὅτι μεγάλη τις ἔκρηξις ἐν τῷ ἡλίῳ εἶναι ἢ ἀρχικὴ αἰτία τῶν ἐκτεταμένων διαταραξέων, αἵτινες συμβαίνουσιν ἐν τῇ γῆ".

Ὁ δὲ καθηγητὴς Ρίχς, τοῦ ἀστεροσκοπεῖου τοῦ τῆς Καλομβίας γυμνασίου, ἀναφέρει ὅτι ταῦν ὑπάρχουσιν ἐν τῷ ἡλίῳ δύο μέγιστα ἀθροίσματα κηλίδων. "Ἐν τῶν ἀθροισμάτων τούτων εὐρίθται ἐν τῷ νότιῳ ἡμισφαίριῳ καὶ ἄρχεται ἑκαταετήριον ἔνακα τῆς περιστροφῆς τοῦ ἡλίου περὶ τὸν ἄξονα αὐτοῦ. Τὸ ἕτερον εὐρίθται ἐν τῷ βορείῳ ἡμισφαίριῳ, ἐκταίνονμενον ἐν εὐθείᾳ γραμμῇ ἀπὸ τοῦ ἀνατολικῶν τμήματος μέχρι τοῦ κεντρικοῦ μεσημβρινοῦ τοῦ πλανήτου. Ὅτι δὲ ὑπάρχει σχέσηις τις τῆς γήινης μαγνητικῆς διαταραξέως καὶ τῆς ἀναπτύξεως ἡλιακῆς ἐνεργείας ἀποδείκνυται ὑπὸ παρατηρήσεων, γενομένων ὑπὸ τοῦ Πέγκ καὶ λοιπῶν.

Ὁ ἐν Μονιερὰ κατηγητὴς Γουὼλτερ Σμιθ πιστεύει ὅτι τὸ ἀνατολικὸν ἀθροίσμα τῶν ἐπὶ τοῦ ἡλίου κηλίδων σχετίζεται πρὸς τὰς ἐπὶ τῆς γῆς ἐπερχόμενας διαταραξέεις, διότι συγνάκις παρετηρήθη ὅτι ὅταν τὸ μέγα ἀθροίσμα κινῆται ἐν γραμμῇ περὶ τὸ ἀνατολικὸν ζεῖλος συμβαίνουσιν ἐν ταῦτα ὄλεται καὶ ἐμφανίζεται βόρειον ὄλας. Τὰ παρακολουθούσα τὰς ἡλιακὰς ὄλετας εἶναι ἐν ἡλίῳ ἐπέλευσις μεγάλης θερμότητος καὶ ὀσμῆς φύσους. Ὁ καθηγητὴς Σμιθ προβλέπει ἔσθον καὶ ῥοδαίαν ἔσθον ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ τῇ βορείῳ Εὐρώπῃ, φρονεῖ δὲ ὅτι, ἐάν-ἢ τοῦ ἡλίου ἐνεργεία ἀεὶ καθορίζηται, μεγάλα ὄλεται συγνάκις θὰ ἐνσκήψωσι κατὰ τὰ ἔτη 1893 καὶ 1894.

ΑΝΑ ΤΗΝ ΕΠΙ ΤΑΔΕ ΑΣΙΑΝ

ΑΠΟ ΤΣΑΝΑΗ ΕΙΣ ΤΕΧΕΡΑΝΗΝ.

Ἀπὸ Βιτλὶς εἰς Μοδούλιν.

(Συνέχεια: ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν).

Ἐν Μοδούλῃ τῇ 21/12 φεβρουαρίου 1891.

Ἡ θελατικὴ Βιτλὶς καίται ἐν τῇ διασταυρώσει τεσσάρων στενῶν κοιλάδων πρὸς ΝΑ τῆς λίμνης τοῦ Βάν. Ἐν μέσῳ πυκνῶν δένδρων, ἐν τῷ μεταξύ τῶν ἀποτόμων βράχων, ἀφ' ὧν καταπίπτουσιν οἱ θουρωδῶεις καὶ διαυγεῖς καταρράκται, ἐξαπλοῖ αἴτη τοῦς κίπους καὶ περιβάλλουσ αὐτῆς ἐπὶ τῶν κλιτύων τῶν περικυκλόντων αὐτὴν ὑψηλῶν ὄρεων. Ἐν τῷ βόρειῳ τῆς κυρίας κοιλάδος τὸ ποτάμιον Βιτλὶς-σαδὶ κυλεῖ ἐπὶ βαθείας βραχέως καίτης τὰ ὕδατα αὐτοῦ, ἕπερ χύνονται εἰς τὸ Βοτάν-σοῦ. Ἐθλίναί τινες γέφυρα ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν καὶ ἔναι λίθιναι το.αῦ.ται συννεύουσιν τὰς ὁδοὺς, ἄσπερ ἐν μέρει κοσμοῦσιν ἰσάι καὶ αἰγίεροι. Οἱ μεγάλοι τῶν μινωρέων πύργοι δεσπόζουσι διὰ τοῦ ὕψους αὐτῶν τῶν διαφόρων τῆς πόλεως συνοικιῶν καὶ αἱ οἰκίαι, ἐγγηγεμέναι ἐπὶ τῶν μέλλον ἀπορροῶν κορυφῶν βράχων ἢ ἐν τοῖς κοιλάσιν τῶν στενωτέρων ραγίδων, καθιστοῦσι τὴν πόλιν γραφικώτατην. Αἱ οἰκίαι, ἐκ φαίτου ψικοδομημέναι ἀπὸ λίθου καὶ τετράγωνοι τὸ σχῆμα, στεγάζονται ὑπὸ ἐπιπέδων στεγῶν, ἐν αἷς τὸ ὄρος οἱ κάτοικοι διέρχονται μέρος τῆς ἡμέρας καὶ ὀλόκληρον τὴν νύκτα. Ἰσπανίον ἐκδοστὴς θύρας κέρας κρεῖσσ

εἶναι ἐντεταχισμένον συνὸδὸν τῷ ἀρχαίῳ κουρδικῷ ἔθιμῳ. Ἐν τῷ κέντρῳ τῆς πόλεως καὶ τῷ χαλαυωτέρῳ αὐτῆς μέρει ἐπὶ ὑπερμεγέθους ὄγκου βασιλικοῦ εὐρισκονται εἰσὶ τὰ σπουδαία λείψανα φρουρίου. Ἡ ἀκρόπολις αὕτη, ἢ παλῖα ἔγρουα τείχη μετ' ὑψηλῶν πύργων, ἰδραῖα ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου κατὰ τὴν ἐπιχώριον παράδοσιν· ἀλλ' ἢ παράδοσις αὕτη συγνάκις ἐπαναλαμβάνεται ἐν τοῖς μέρει τούτοις, διότι καὶ τὸ μικρότατον φρούριον καὶ τὸ ἐλάχιστον ἐρείπειον ἀποδοῦνται εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ μακεδόνα κατακτητοῦ. Ἐπὶ τοῦ τῆν βόρειον τῆς ἀκροπόλεως ἀποτελουτος βράχου ὑπάρχει ἐπιγραφὴ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἀραβικῇ, μὴ ἑλληνικήσιν εἰσάτι, οὐδὲ ἀντιγραφείσα πανομοιότυπος. καθότι, εἰς ὕψος ἐδρισκομένην, δύναται τις νὰ ἀντιγράψῃ μόνον ἐγγείων διαπαντὸν ἰκρίωμα. Ἐκτός ἀρχαίων τινῶν τεμενῶν, ὧν αἱ ἔγγυθοι θύραι φέρουσιν ἐπιγραφὰς ὑπερῶν αὐτῶν καὶ ἀρχαίας τινὸς θεολογικῆς σχολῆς, ἐπὶ ὑψηλῶτος κειμένης καὶ χρησιμεύουσας ταῦν ὡς ἐνδοιαίτημα ἐνίον κολλάδων, ἢ Βιτλὶς ἢ Μεδλίς, ὡς οἱ Ἀραβες λέγουσιν, οὐδὲν ἄλλο ἀξιοσημείωτον περιλαμβάνει μνημείον. Ἡ Βιτλὶς εἶναι ὀρεινὴ πόλις· τὰ θελατικὰ τόπια δὲν εἶναι σπάνια ἐν τοῖς πέριξ, ἐν εἰδῆ δὲ περιπάτου μεταξίεναι τις εἰς τὰς ἐν τῇ κοιλάδι πολυαριθμους μεταλλικὰς πηγὰς. Τὸν χειμῶνα ὅμως ἡ χιὼν ἀναστῆλει πᾶσαν σχεδὸν συγκοινωνίαν· ἢ μεταφορὰ ἐμπροσθέντων, ταξιδιωτῶν καὶ λοιπῶν τελεῖται τότε δι' ἐλικθῶρον, ὄρουμῶν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. Τὸ εἶδος τοῦτο τῆς μετακινήσεως ἐλάχιστη στοιχεῖται· πληρόνεται ὅλη, περὶ τὰ 5 γρ. διὰ διάστημα 10 ὁρῶν. Τὸ κατὰ μέσον ὄρον ἡμερομίσθιον τῶν ἐργατῶν ἐν Βιτλὶς εἶναι τρία γρόσια καθ' ἡμέραν· τοιοῦτοτρόπως τὰ κοσμήματα καὶ ἀργυρὰ καλλιτεχνήματα, ἕτινα ἐν τῇ πόλει ταῦτη κατασκευάζονται πολοῦνται, εἰς τιμὴν μάλις ἀνωτέραν τῆς ἀξίας τοῦ μετάλλου. Αἱ συναλλαγαι ὅμως εἰς περιωρισμέναι, ἔνακα δὲ τῶν δυσχερειῶν τῆς ὁδοῦ αἱ ἐκ τῆς πεδιάδος ἐρχόμενα συνόδια προτιμῶσι τὴν τῆς Διαρβεκίρης ὁδόν. Ἡ βιομηχανία περιορίζεται εἰς τὴν κατεργασίαν τοῦ ἀργύρου καὶ τὴν κατασκευὴν καὶ τὴν χρωματισμὸν ἐνίον χονδρεσιῶν ὑφασμάτων. Αἱ στεναὶ ἄγοραι μικρῶν παρουσιάζουσι ζωηρότητα κατὰ τὸν χειμῶνα ἰδίᾳ. Τὸ ἐν Βιτλὶς ποτάμιον μεγάλως συντελεῖ εἰς τὸν τῆς πόλεως καθαρισμὸν, οἱ δὲ κύνας δὲν εἶναι πολυάριθμοι ἐν ταῦτη, διότι ὀλίγοι διαφεύγουσι τὴν πεῖναν τῶν λύκων, οἵτινες τὸν χειμῶνα εἰσδύουσι τὴν νύκτα μέχρι τοῦ κέντρου τῆς πόλεως. Ὁ πληθυσμὸς τῆς πόλεως ταύτης ὑπολογίζεται εἰς 30000 περίπου. Ἀνεξαρτήτως οἰκογενειῶν τινῶν προσηλυτισθειῶν εἰς τὸν προτεταντισμὸν ὑπὸ τῶν ἀμερικανῶν ἱεραποστόλων ὑπάρχουσιν ἐν τοῖς πέριξ διάφορα ὀρθόδοξικαὶ κοινότητες. Τῇ 15/27 παρὰ τὴν ἀπτοῦσαν χιὼνα ἀνεχωρήσαμεν ἐκ τῆς πόλεως. Πολλοὶ ὑπάρχουσι σιδηροὶχοι πηγαὶ· περαιτέρω εὐρίθται καὶ ἀλλοικαὶ πηγαί, ὧν μία, περιβαλλομένη ὑπὸ τοίχῳ, ἔχει δεξιαμενῆν, ἢ πολλοὶ χρησιμοποιοῦσιν εἰς λουτρά. Παρὰ τὸ χωρίον Γερκινὸν ἢ ὁδοῦ διέρχεται διὰ μέσου κολοσιαίου βραχέως ὄγκου, ὑπερκειμένου βαθείς χάρματος. Τὸ ἄνοιγμα δὲ δὲ, ὃ διέρχεται ἢ ὁδοῦ, καλούμενον δ ε λ ι κ λ ἡ-τ-α ε (διατετηρημένος βράχος) ἐγένετο, κατὰ τὴν παρὰ τοῖς χωρικοῖς ἐπικρατούσαν παράδοσιν ὑπὸ τῆς μεγάλης ἰσχυρᾶς νύμφης. Ἄλλοι ἀποδοῦσιν τοῦτο εἰς τὴν Σεμράμιδα. Μετὰ μικρὸν ἢ κοιλὰς στενοῦται, τὰ ὑπὸ ὄρουν κεκαλυμμένα ἤρη καθίστανται ὑψηλότερα καὶ ἐπιβλητικώτερα καὶ ἐν τῷ βόρειῳ τὰ ὕδατα τοῦ Βιτλὶς-Τσαί, παραποτάμου τοῦ Βοτάν, κυλίνονται ἐν μέσῳ βράχων, ὡς περ καλύπτουσι δι' ἄφροῦ.

Ἡ νύξ εἶχε καταλάβει ἡδὴ ἡμᾶς, ἢ ὁδοῦ ἀπώλετο ἐν τῷ ὄρει καὶ ἐπροχωροῦμεν βραδύτατα, ὅτε παρετηρήσαμεν ἀσθενὲς καὶ ὑποτρέμον φῶς· τοῦτο προήρχετο ἐκ χανίου, ἀπομονοιωμένου ἀσύλου συνοικιῶν καὶ ταξιδιωτῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ ταύτῃ κοιλάδι. Λύθθη εὐρήται καὶ σταθμὸς γυροφυλάκων. Τῇ πρώτῃ τῆς ἐπιστάσεως, καταλιπόντες τὸ ποτάμιον, ἤρξαμεθα ἀνερχόμενοι τὸ ὄρος· ὅτε ἀφικόμεθα εἰς τὸν λαίμῳ Καλῆμ ὕψους 1450 μέτρων περίπου, ὃ ἀνεμὸς ἔπνευεν ὡς ἐν θυέλλῃ· τὸ ψῦχος εἶχε παραλύσει ἡμᾶς, πᾶν ἔγνωσ ὁδοῦ εἶχεν ἐκλείπει καὶ οἱ ἴπποι ἤρνούοντο νὰ προχωρήσωσι· μετὰ πολλῶν κόπων, διελοῦντες τὸν λαίμῳ ἐκεῖνον, εἶδομεν τὰς μὲν κορυφὰς τῶν ὄρεων καλυπτομένας εἰσάτι ὑπὸ τῆς λευκῆς χιὼνος, τὰς κοιλάδας ὅμως ζωηρῶς κεχρωματισμένας διὰ φαῖον, πρᾶσίνων καὶ ἐρυθρῶν χρωμάτων. Ἄλλ' ἢ πυκνὴ καὶ κολλητικὴ ἰλύς νέαν ἀπέτελεσε δι' ἡμᾶς δοκιμασίαν διότι μεγάλας πρὸδοκάλεσε δυσχέρειας εἰς τὰ προτηγὰ ἡμῶν ζῶα καὶ ἐπίσπῳδια εἰς τὴν ἡμετέραν συνοδίαν.

Τὴν ἐπιστάσαν, μετὰ τετράωρον πορείαν, εἶδομεν μακρόθεν τὴν πόλιν Σεβέρ μετὰ τῶν λευκῶν αὐτῆς οἰκιῶν, τὸ σχῆμα τῶν ἰσίου ἀναμνηστικῶν τῆς ἀσσυριακῆς οἰκοδομῆς, τῶν μινωρέων, τῶν ἐπιδοτῶν αὐτῆς πυλῶν κτλ. Ἡ Σεβέρ εἶναι ἀραβικὴ πόλις, φαιδρότερα δὲ καὶ μᾶλλον γελοῦσσα ἢ αἱ ἀραβικαὶ ὠκοδομημένη, καθὰ λέγεται, ἐπὶ τῆς θέσεως τῆς ἀρχαίας Τίγγρακέρτης, ἐκτείνεται ἐπὶ τοῦ ἄκρου πεδιάδος, τὸ ὄραον τῆς ἰσίου εἶχεν ἀναστραφῆ ὑπὸ τοῦ ἀρβτροῦ. Ἡ Σεβέρ ἔχει περὶ τὰς 15,000 κατοίκων. Ἐν αὐτῇ ὀμιλεῖται ἢ ἀραβικῇ ὡς καὶ ἐν τισι περὶ ταύτην ἄλλαις πόλεσιν· αἱ οἰκίαι, ἰσορῶμεναι ἢ εἰδους τινὸς πηλοῦ ἐντός ὀλίγων ἡμερῶν, ἐπὶ βραχίῳ διατηροῦνται χρόνον. Τὸ κλίμα τῆς Σεβέρ εἶναι ὑγιεινὸν καὶ συγκεκριμένον· ὃ χειμῶν, χιονώδης ἐπὶ τῶν ὄρειν, εἶναι γλυκὺς ἐν τοῖς πεδίοις· τὸ ὄρος ὅμως εἶναι θερμότερον αὐτόθι, πολλοὶ δ' ἀποχωροῦντες τῆς πόλεως καὶ τῶν χωρίων μεταβαίνουσιν εἰς τὰ ὄρη. Τὸ ἔσθον εἶναι πρῶτον, πρὶν δ' ἢ εἰ ἀναλυθῶσιν αἱ ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν ὄρειν χιὼνες τὰ δένδρα τῆς κοιλίας ἀνοῦσιν. Ἡ γῆ εἶναι τοσοῦτον γόνιμος ἔν τισι μέρειν ὅστε δὲ ἢ τρεῖς τελοῦνται ἐσθῶται κατὰ τὸ αὐτὸ ἔσθον, τὰ δὲ ποικίλα αὐτῆς προϊόντα ἀρίστως εἶναι ποσότητος. Ἀσπὴ ὄρουσ παρεῖχουσι κηλίδας, ἐξαγομένης ἐκ τῆς ἑξωτερικῆς φύλλας, ἕτινα τρώγουσι τὰ κτήνη καὶ ὀρυζοκότους, χρησιμοποιοῦνται ἐν καιρῷ πτωθείας ὡς τροφῆ τοῖς κατοίκους. Πτωχοὶ τινες μάλιστα ἀποκλειστικῶν ἔχουσι τοῦτο τροφῆν. Ἐν τῷ σαντζακίῳ, ὅπου κρατῆρες τινὲς κενυώτερα βιομηχανικὰ προϊόντα εἶναι πρᾶσιμα (καπέλας), βυρσομακρὰ καὶ ἐκ τριζῆς αἰγῆς ὑφάσματα, γυναικίαια κοσμήματα, κοπετὰ ὄπλα καὶ διακόσμου τῶν ἐγγειροδίων. Ὁ πληθυσμὸς δύναται νὰ διαιρεθῆ εἰς δύο τάξεις· εἰς τὴν τῶν εὐγενῶν, ὡς καλοῦσιν Α α ἢ κ εἰς τοὺς ὑποταλεῖς. Ὀλόκληρος ἢ διοικήσις (σαντζακ) περιλαμβάνει 30,000 Ἀρμενίους, 40,000 Ἀσσυρίους ἢ Ἰακωβίτας, καλοῦμένους φελλάχους, καὶ 8,000 ἄλλους. Ἀνακαθόντες ἐπὶ δύο ἡμέρας ἐτραπήμεν πρὸς Ν. Β. εἰς ἀπόστασιν τινὰ ἀπὸ τοῦ Σεβέρ κατῆλθον εἰς τὰς ὄρητας τοῦ Βοτάν-σοῦ, ὀθτινος ἢ κυριώτερα πηγῆ εὐρίθται παρὰ τὴν μονὴν Νουισθάρη (μονὴ τῶν ψυχῶν) καὶ ὃ τὸ ὕδωρ θεωρεῖται ὑπὸ τῶν Ἀρμενίων ὡς ἡγιασμένον. Οὗτός ἐστιν ὁ ἀνατολικὸς Τίγγης, μετὰ τῶν πρᾶσίων αὐτοῦ ὀδύτων· ἐν τῇ ἔσθῃ δὲ, καθ' ἣν ἡγγίσαμεν αὐτῷ, τὸ πλάτος αὐτοῦ ἦτο 30—40 μέτρων καὶ ἔρρεεν ἐν γραμμῇ κοιλίᾳ ἐξ ὑψηλῶν βράχων. Τῇ ἐπιστάσῃ ἐν τῇ συμβολῇ τοῦ Βοτάν καὶ τοῦ Τίγγητος, παρὰ τὸ χωρίον Τεῖλ, παρετηρήσαμεν τὰ πρῶτα κ ε λ ι κ· ταῦτά εἰσι σχεδία, κατασκευασμένα ἐκ κορυθῶν δένδρων συνδεσμένων πρὸς ἀλλήλους καὶ ὑποστηριζομένων ὑπὸ ἀπᾶν ἐκ ὀρυζοκότων πρᾶσιμα ἢ αἰγῆς, πεπληρωμένων δ' ἀέρος καὶ ἡλειμμένων δι' ὕγρασισης. Ταῦτας τὰς σχεδίας ἀφίνοσι νὰ παρασφύραται ὑπὸ τοῦ ρεύματος, περιοριζόμενοι μόνον εἰς τὸ διευθύνειν αὐτὰς διὰ κοτυῶν ἢ καὶ χονδρεσιῶν κοτυῶν. Αἱ σχεδία αὐτὰς πλέουσιν εἰς Μοσούλην καὶ Βαγδάτην, ἐκεῖ δὲ ὃ κάτοχοι αὐτῶν (κ ε λ ι κ-τῆζ) πωλεῖ τὰ ἔξλα, φορτύνει ἐπὶ τοῦ ὄνου αὐτοῦ τοὺς ἄσλους, ἀφαιρούμενον τοῦ ἐν αὐτοῖς ἀέρος, καὶ ἐπιστρέφει διὰ ἑρῆς εἰς τὸν τόπον ἐξ ὃ προήρχετο.

Ὁ μόνον παρὰ τῷ Προδῶτῳ πληρέστατα ἀπεικονίζονται αἱ σχεδία αὐταὶ ὅτ' ἦν μορφήν καὶ νῦν εἰς τὰ ὄρηματα ἡμῶν ὑποπίπτουσιν, ἀλλὰ καὶ εἰκῶν αὐτῶν ἀνευρέθη ἐγκεχωρημένη ἐπὶ τῶν ἱρεπωμένων τοίχων τοῦ ἀνακτόρου τῆς Νινυῖ. Τοῦτο ἀποδοῦσιν τὴν μικρῶν μεταβολήν, ἢ ὃ χρόνος ἐν τοῖς ἔσθῃσι καὶ ταῖς συνθηκαῖς τῶν χωρῶν τούτων συνπάγεται, χωρῶν, ἐν αἷς οἱ πατριάρχει τοῦ παλαιῦ ὁ ἔξων ἀναμνηστικῶν ὡν τῶν χρόνων καὶ σήμερον. Ἀπὸ Διαρβεκίρης εἰς Βαγδάτην οἰδὲν ἄλλο εἶδος ναυσιπλοίας ὑπάρχει ἐν τῷ Τίγγητι ἐκτός τοῦ διὰ γλεδίων· κατὰ τὴν ἀελασίαν τῶν χιὼνων καὶ κατὰ τὴν ἐσχὴν τῶν βροχῶν τὰ πληθῶν ὕδατα τοῦ ποταμοῦ ταχέως ὃς βίλους παρασφύρασι τὰς σχεδίας ταύτας μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος. Κουρδικὰ χωρία παρατάσσονται κατὰ μήκος τοῦ ποταμοῦ καὶ σφοδρὸν λίθων δεικνύσι πολλοῦ τὰς θέσεις, ἐν αἷς ἦσαν ἀνεγνηγεμένα τὰ χωρία, ἕτινα ἐξηφανίσθησαν ἤδη. Εἶδομεν μάλιστα καὶ τὰ λείψανα ἀλλοῦς πόλεως τῆς Λεολιγῆ-Βοτάν. Αἱ ὄρηαι ἐν τῷ τμήματι τούτῳ εἰσὶν ἀπόρητοι μετὰ πολλῶν φυσικῶν ἄντρον, χρησιμοποιοῦμένων ὡς κατοικιῶν ὑπὸ τῶν ποιμένων. Τριάκοντα χιλιόμετρα κατωτέρω τοῦ Τεῖλ, κατελίπομεν

τὸν Τίγγην, ἵνα συντάμωμεν τὴν ὁδὸν διὰ μέσου τῶν ὄρειν καὶ μόνον τὴν νότια ἀφικόμεθα εἰς τὸ ὄρειον, ἐν τῷ κουρδικῷ χωρίῳ Ἰαγκεντί-Μπέ (λευκὸν σπήλαιον). Διαβάντες πολλὰς πεδιάδας μετὰ φουτιῶν βράμ-θακος ἀφικόμεθα μετὰ πεντάωρον πορείαν εἰς Φενέκ, ὅρατον κουρδικὸν χωρίον, κείμενον εἰς χιλιόμετρον ἀπὸ τοῦ Τίγγητος ἐν τῷ βόρειῳ στενοῦ, ἀφ' ὃ ῥεῖ ἐν μέσῳ ὀρυθῶν τὸ διαυγεῖς ὕδωρ μικροῦ χειμῶτος. Αἱ οἰκίαι τοῦ Φενέκ εἰσὶν ἰσοκαμμέναι ἐν τῷ βράχῳ καὶ ἐκτείνονται γραφικώτατα. Τὸ Φενέκ φημιλεῖται διὰ τὰ ῥόδια αὐτοῦ. Τὴν προίαν, ἀναχωρήσαντες ἐκ τοῦ χωρίου καὶ ἀφῶ ἀπηντήσαμεν τὰ λείψανα ἀκροπόλεως, διέβημεν ἐκ τῶν ἀθαθῶν τῶν παραπόταμων τοῦ Τίγγητος Σὺρ-Δερεσι, ἕστις ἀποτελεῖ τὰ ὄρια τῶν πόλεων Βιτλὶς καὶ Διαρβεκίρης. Ὁ Σὺρ-Δερεσι ἀρδεύει γόνιμον πεδιάδα, περυσυμένην ἐξ ὑπερφάνων ἑλαίων, παραγωγῶν ἑξαίρετον ἔλαιον. Πλοῦσια ἢ χώρα καὶ πλούσιον τὰ ποικιλόχρημα πτηνά. Διελθόντες τὴν Μανασουρίαν ἀφικόμεθα εἰς Δεζεζι-Ἰμπ-Ἰμπ-Ἰμπ-Ἰμπ (νῆσος τοῦ ὕδατος τοῦ Ἰμπ), καλεῖται Δεζεζι ἢ κουρδικῶ. Ἦσι δὲ ἀρχαία πόλις σήμερον ἡμιτετριπυμένη, μὴ ἀνηθεῖσα ποτὲ ν' ἀνακινήσῃ ὄλοσχερῶς ἐκ τῆς καταστροφῆς, ἣν, ὑπέστη τῇ 1836. Ἡ Δεζεζιρὶ περιορίζεται πρὸς Α μὲν ὑπὸ τοῦ Τίγγητος, πρὸς Ν δὲ ὑπὸ παραποτάμου, ζευχθέντος διὰ γεφύρας ὑπὸ τῶν Ἀτὰ βῆ, καθὰ λέγεται· ἐπὶ τοῦ Τίγγητος εἰς ἀπόστασιν ἑνὸς χιλιόμετρον ἀπὸ τῆς πόλεως φαινόνται τὰ λείψανα ἑτέρας γεφύρας, κατασκευασθείσης, καθὰ λέγεται, ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Σασσανιδῶν. Μία μόνη ἀφίς ἴσταται εἰσάτι· ἕκαστος τῶν λίθων φέρει σημεῖον διὰ σφηνοειδοῦς γραφῆς· ἐν τῇ βῶσει τῆς ἀφίδος καὶ πέριξ στήλης εὐρίθται 8 ἀνάγλυφα παριστῶντα τὰ σημεῖα τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου, ἐν τῷ ὄνομα εὐρίθται γεγραμμένον κατωτέρω δι' ἀραβικῶν χαρακτῆρων. Ταῦν ἢ συγκοινωνία τῆς Δεζεζιρὶ μετὰ τῆς ἀριστερῆς ὄρης τελεῖται διὰ λίθων ἢ διὰ γεφύρας ἐκ σκαφῶν, τιθεμένων ἐν τοῖς ἀθαθῶν ἕσθῃσι. Ἡ πόλις περιβαλλομένη ὑπὸ ἀρχαίῳ τείχεος, φέρουσι ἀραβικὰς ἐπιγραφὰς ἔχει στενάς καὶ σκαλίεθ ἰσῶς· αἱ οἰκίαι φηλοῦμεναι διὰ φαίτου λίθου, τοῦ καλομένου τῆς Μοσούλης, ποτὸν ἀπέχουσι τῆς γελοῦσης ἀπόψεως τῶν τοῦ Σεβέρ. Οὐδέμια οἰκονομῆ εἶναι ἔξλα μναίας, ἐξαίρεται τῆς πόλεως τοῦ χαλδαίου ναοῦ, ἀνεγχομένον εἰς τὸν 13' αἰῶνα. Ὁ ἄλλο τε εἰς 15000 κατοίκους ἀνερχόμενος πληθυσμὸς ἀφικεῖται ταῦν μάλις 5—6000 κατοίκων, ἐν αἷς καὶ περὶ τὰς 100 γρεσσιανικαὶ οἰκογένειαι, Χαλδαίων, Σόρων καὶ Ἰακωβιτῶν. Αἱ τῶν τελευταίων τούτων εἰσὶ πολυπληθέστεραι οὐχὶ ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ πόλει, ἀλλ' ἐν τῷ περικυκλῶντι αὐτὴν Δεζεζιρ-Τοῦρ. Τὰ κοριώτερα κέντρα αὐτῶν εὐρίσκονται ἐν Ἀζέκ καὶ ἐν Μεδρετ, ὃ δὲ πατριάρχεις αὐτῶν ἰδρεῖ ἐν Μαρδῆν. Οὗτοι καλοῦνται καὶ εὐτυχιανοὶ Σόροι, ἕτε φυλάσσοντες τὰ ὄρηματα τοῦ μίαν φύσιν ἐν τῷ Χριστῷ ἀναγνωρίζοντες Ἐβύτυχοις. Οἱ Ἐβύτυχιανοὶ ἀνερχονται ταῦν εἰς 150—200 χιλιάδας, ἴσται δὲ αἱ προσπίπτουσι τῶν καθολικῶν καὶ διαμαρτυρομένων ἱεραποστόλων κατατείνουσιν εἰς προσηλυτισμὸν αὐτῶν. Περὶ τὸ 1646 ὃ ἔγ, Ἐφραῖμ, ὃ κάπος τοῦ ἰσίου εὐρίθται ἐν Ὄργκ, τῇ ἀρχαίᾳ Ἰδῆσση, ἔσπειρε τὴν διχόνοιαν καὶ ὅτω καθήρησθη ἢ τάξις τῶν Σόρων καθολικῶν, οἵτινες, καίπερ ἀναγνωρίζαντες τὴν τοῦ πάπα ἀρχὴν καὶ τὰ κυριώτερα ὄρηματα τῆς λατινικῆς Ἐκκλησίας, διετήρησαν πολλὰς τῶν ἀρχαίων ὀρθόδοξικῶν αὐτῶν συνθηαῖων. Ταῦν ἀνερχονται εἰς 60,000· ὃ πατριάρχεις αὐτῶν ἰδρεῖ ἐν τῷ Αἰθῆν. Πανταχοῦ τοῦ ἀρχαίου τοῦ-του ἰδῆσους ἱεραὶ ἀναμνησεῖς συνδέονται μετ' αὐτοῦ· ὀλίγα μόνον ὄρη, ρυακία, λίμναι καὶ σπήλαια ὑπάρχουσι, στεροῦμενα ὀρθόδοξικῶν παραδόσεων. Ἐντεῦθεν μάλιστα παρατηρεῖται πρὸς Α. τῆς Δεζεζιρὶ τὸ ὄρος Ζουδῆ, ὄρος τῶν Κοῦρδων, ἐπὶ τοῦ ἰσίου κατὰ τὴν τῶν Ἰουδαίων καὶ τῶν Ἰθαγενῶν γνώμην, ἔσθη ἢ κιβωτὸς τοῦ Νῶε. Ἐκ τῶν νοτίων μερῶν προερχομένη ἐκεῖ μᾶλλον θὰ ἔσθη προφανῶς παρὰ ἐπὶ τοῦ Ἀραράτ ἢ τοῦ Σιπάν, ὅπερ, κατὰ τὰ ὑπὸ τῶν Ἀρμενίων λεγόμενα, εἶναι τὸ ὄρος ἐπὶ τοῦ ἰσίου μικροῦ δεῖν ἢ κιβωτὸς θὰ ἴστατο. Ἄλλως, λέγουσιν οἱ Ἰουδαῖοι πρὸς ὑποστήριξιν τῆς θεωρίας αὐτῶν, ἢ Βιβλίας, περὶ τοῦ γεγονότος τούτου λόγον ποιουμένην, δὲν μνημονεύει ταύτης μᾶλλον ἢ ἐκεῖνης τῆς κορυφῆς ὄρους, ἀλλ' ἀπλῶς παρατέθησιν ὅτι ἡ κιβωτὸς ἐφέρετο πρὸς τὰ ὑψηλότερα ὄρη τῆς χώρας ἐκεῖνης.

Τὸ κλίμα τῆς Δεζεζιρὶ δὲν εἶναι τόσον ὑγιεινόν, διότι τὰ ἐκ τῆς ἑ-

περακχίλισται τοῦ Ἰγγρητα προκαλούμενα ἔλα, γενναῖοι διαλείποντες πυρετούς. Τῆ 25/8 φεβρουαρίου ἀνεγνωρίσαμεν ἐκ τῆς ἀξέζιρᾶ καὶ ἐκ νέου τὴν Ἰγγρητα διέβημεν διὰ λέμβου. Ἐπὶ τῆς κατοικοφροῦς ὄψης ἐκώθητο χωρικοί τινες ἄνδρες καὶ γυναῖκες· φορητὰ ζῶα ἔβασαν ἐν τοῖς πέρι. Σήμερον ἡ ὁδὸς εἶναι εὐκόλος. Ὁ Ἰγγρητα καὶ ὄρουραὶ ἀποτελοῦσι ζώνην ἐν τῇ πεδιάδι, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὑφίστανται τρεῖς κλίσεις λοφίσκοι τετραγώνου τὸ πλεῖστον, ἐφ' ὧν εὐρήνται ἰδρυμένα τὰ χωρία. Ἐν τῇ χαλδαϊκῇ χωρίῳ Τακιδῶν, ὅπου αἱ οἰκίαι εἶναι ἐκτισμέναι διὰ πλίνθων, εἰσραμένον εἰς τὸν ἥλιον, ἐσταθμισάμεν· οἱ κάτοικοι ἦγον ἔσσην δούτι ἤτο ἡ ἐδωμάς τῶν ἀπόκρηον, ἀλλὰ τοῦτο δὲν παρακωλύει τοὺς γενναίους τοῦτους νὰ ἐπιμαχίσωσι ἡμῖν θαλάμον καὶ δεῖπνον. Ἐν τοῖς πρόσοι τοῦ χωρίου ἦσαν ἰσχυμέναι σκηναὶ τινες. Αἱ σκηναὶ αὐταὶ ἦσαν κατεστρωμέναι διὰ θανάκων, περυστημένον πλήρησιν ἀλλήλων, ὅπως ἐκὸς μέτρον, ἔκαστος τοῦ ἑμπροσθίου τμήματος, ὅπου οἱ θανάκων, ἀλλήλοισι διατεταμέναι κινῶσι κατὰ τὴν τοῦ ἀνέμου πνοῇ τὴν ἐλαφρὴν αὐτῶν κερφήν. Φυτὴν ὄρασμα, κατεσκευασμένον ἐκ τριῶν κομῆλου χρησιμεύει διὰ ὄψης τῆς ἀθλίας ταύτης κατακίνας. Ἐκ πρώτης ὄψεως οἱ κάτοικοι ἐφαίνοντο ἡμῖν ὡς Γογγυαί, δὲν ἦσαν ὅμως τοιοῦτοι· αἱ γυναῖκες δὲν φέρουσι πέπλον ἐπὶ τοῦ προσώπου, ἔχουσι δὲ κεραμικαυμένα τὸ μέσπον, τὰς παρειὰς καὶ τὸν πύγωνα καὶ φέρουσι παρὰ τοῦτοις σκεμὰ ἐπὶ τῶν ποδῶν, τῶν βραχιόνων καὶ ἐπὶ τοῦ στέρθους. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας συνηγήσαμεν ἑτέρους τινὲς ἡμίλων τοιούτων σκηνῶν, ἐσταθμένων παρὰ τοῖς χωρίοις· εἶτα ἐπεκρίθησαν κατεστρωμένον τινὰ ἀπορημονομένην ἐν τῷ μέτρῳ τῆς πεδιάδος καὶ ἀποτελουμένην ἐκ πεντεκαίδεκα περίου σκηνῶν, παρὰ τὴν ἀποστροφὴν τοῦ παρ' ἡμῖν χωροφύλακος πρὸς τοὺς δι' αὐτὴν ἀκαθάρτους τοῦτους ἀνθρώπους. Ἀφιππεύσαντες, ἐστράμεν τὴν ἡμετέραν φωτογραφικὴν μηχανήν, ἵνα λάβωμεν φωτογραφικὰς αὐτῶν εἰκόνας· ἀλλ' αὐτοί, ἅμα ὡς εἶδον τὴν μηχανήν πρὸς αὐτοὺς διευθυνημένην, κατελήθησαν ὑπὸ τῆς φωνῆς. Ἰδίᾳ μίᾳ τῶν γυναικῶν ἐφώνησεν ὡσαύτ' ὑπὸ θαυμάσιον κατεῖχτο, μυσίας πρὸς ἡμᾶς ἀπευθύνας ὕβρεις. Ὁπισθόηστε κατορθώσαμεν νὰ λάβωμεν δύο φωτογραφικὰς εἰκόνας. Τῆς φωτογραφικῆς μηχανῆς ἀποσυνθέσεως εἶτα οἱ παρὶ ἡμᾶς ἔντρομοί τινος ἐπληρώσαν καὶ μετὰ θάρρους πλέον ἤγγιστον ἡμῖν καλὸν ταξίδιον. Μετὰ τρεῖς ὥρας διήλθον ἐκ τῶν ἀβελῶν δύο σπονδαίους ῥιζακας τὸν Κομπούρ καὶ τὸν Χαλί, ἀμροτέρους ἀγροτέρους ἐκ τῶν ἡρίων Ἀζουδῆ· αὐτοί, συνανοήμενοι, ἀποτελοῦσι μέγαν παραπάνταμο τοῦ Ἰγγρητα, τὸν Ηισαμπούρ, ὅστις γίνεταί εἰς τὸν ποταμὸν παρὰ τὸ ἡμῶν χωρίον. Τὸ χωρίον τοῦτο κίεταται ἑρῶριον πρὸς προστάσιον αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἐπιδορμῶν τῶν Βεδούτων. Μετὰ τὴν τοῦ ποταμοῦ διαβασίαν ἀσηγήσαμεν τὸ κορυφαῖον χωρίον Δερνχῆ, ὅστινος αἱ πλεῖστα οἰκίαι δὲν ἔχουσι τὰς ἐπιπέδους στέγας, ἀε ἀκητήμεν ἐν ταῖς σκηναῖς μέχρι τοῦδε, ἀλλὰ κεαλημέναι τοιαύτας, κατηρτισμένας ἐκ θανάκων κεκαλυμμένων ὑπὸ γάμματος καὶ ἰσοποιήσεως πρὸς προφύλαξιν τῶν οἰκίῶν ἀπὸ τῆς βροχῆς. Βίς ἀπόστασιν μίᾳ ὥρᾳ ἐν ταῖς ὄψεσι τοῦ Κομπούρ εὐρήνται τὸ Βεδρον, χωρίον ἐκ 200 ἀπαιρτιζόμενον οἴκων. Αὐτόθι ἔδρασει ὁ χαλδαῖος ἐπίσκοπος τοῦ Ζάχου. Τὸ Ζάχου εἶναι περίορος κομῆποιαις ἐκ 1600—1800 κατοίκων, κειμένη κατὰ τέσσαρα χιλιόμετρα ὑψηλότερον, ἐπὶ ἡψοῦ, εἰς ἣν μεταβάινει τις διὰ λιθίνης γερῆρας νωστὴ στήθεισης ἡ μᾶλλον ἀποκατασταθείσης. Ἀριθμεῖ δὲ 300 οἰκίας, ὧν αἱ 140 κατοικοῦνται ὑπὸ Ἰουδαίων, 120 ὑπὸ Μουσουλμάνων καὶ αἱ λοιπαὶ ὑπὸ Χαλδαίων. Οἱ Ἰουδαῖοι κρατοῦσιν ἐν γερσὶ τὸ ἑμπόριον, προέγοντες ἄλλοις τὴν ἀνάπτυξιν τῶν συνοικιῶν αὐτῶν. Καὶ μίαν μὲν λαμβάνουσι οὐζογον, ὅταν ὅμως αὐτῇ δὲν τευνοποιήσῃ λαμβάνουσι καὶ δευτέραν.

Ἀναγνωρίσαμεν τοῦ Ζάχου, εἰσδύσαμεν εἰς στενὸν λαυρὸν καὶ εἶτα, ἀνερχόμενοι ὀλίγον κατ' ὀλίγον, διήλθον τὸ ὄρος Ἀζουάρ διὰ λοιμοῦ 700 μέτρων περίπου, μετ' ἃ ἀρικήμεθα εἰς τὸ κυματώδες πεδῖον, εὐρύτατον καὶ ὑπὸ πολλῶν κατεληγμένων χωρίων. Ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἰδῶν δένδρον τι ἐφαίκετο τὴν ἡμετέραν προσοχὴν, διότι, ἀπεφιλωμένον φλόγων, κοσμεῖται ὑπὸ ποικιλοχρῶμων ραχῶν, ἅπερ οἱ ταξιδιώται, διερχόμενοι, ἀναρτῶσιν ἐπ' αὐτό. Πρὸς τινὸν ἐστὼν σεβαστὸς σεβχῆς, ἀποκάνων, ἀναρτῶν ἐκεῖ καὶ δὲ λέγεται τῇ ἐπιούσῃ εὐρέθῃ

ἐπὶ τοῦ τόφου αὐτοῦ τὸ δένδρον, ὕπερ ἀνεφύη ἐντοῖς μίᾳς νυκτός. Πολοὶ προσέρχονται ἐκεῖ ὡς προσκυνητῆ καὶ πρὸς ἑσπιν πολλῶν αὐτῶν νοσημάτων. Τὴν ἑσπιν ὄραν ἀρικήμεθα εἰς τὸ ἀρικήμεν χωρίον Σιμ-μὲλ' ἐδῶ παύει πλέον ἡ ὑπαρξίς τοῦ φεσίου ὡς ἔθνησιν καλυμμάτος, ἀντικαθίσταται δὲ ὑπὸ τοῦ α γ κ α λ ῆ, χωματιστῆς καλύπτρας στερουμένης ἐπὶ τῆς κεφαλῆς διὰ σφαιρίων ἐκ τριῶν κομῆλου. Πρὸς τοῦτοις ἐντεθεον ἄργεται καὶ ἡ μεγαλύτερη χρῆσις τοῦ τσιμπουαίου, ὃ μακρὸς σὺλλῆν τοῦ ὁποίου θεωρεῖται πολὺτιμος ὅταν ἦται ἐξ ἔξου. Αἱ οἰκίαι, κεκλιμένας φέρουσι στέγας, ἔχουσι εἰς ὕψος 60 περίπου ἑκατοστημέτρων ἀπὸ τοῦ ἐδάφους μικρὰς τετραγώνους ἡπίς, ἐν εἰδει παραθύρων, καὶ κλειόμεναι διὰ ὑλίνων παραθυροφύλλων. Εἶτα μαρμαρυμένον γέματος, παρατεθέντος ἡμῖν κατὰ τὸν ἀραβικὸν τρόπον. Ραχδαῖα βροχῆ, ἣτις ἔπιπτε καθ' ἑλῆν τὴν νύκτα καὶ κατὰ τὴν πρῶτην τῆς ἑκαυρίου, πρεκίλλουσαν ἡμῖς τοῦ νὰ ἀπέλθωμεν πρὸ μεταρῆρας.

Μόλις δὲ διατρέξωμεν ὠραῖον διάστημα ἐν συνοδίᾳ γηραιῶν χωροφύλακος καὶ εὐρέθωμεν πρὸ χωροφύλακ, τοῦ δουλοῦμα-τοῦ, ἢ ἡγαυαῖα ἡμεν νὰ διέλθωμεν ἐκ τῶν ἀβελῶν. Ὁ χειμαρρὸς, ὕπερακχίλισται ἐκ τῶν βροχῶν, ἐκδύει μετὰ πατάχου τὰ κερνηγροα αὐτοῦ ἰδάτα, εἶτα ἀφρέντα ἐπαναπίπτουσι, πλήρησιν τὰς βραχίονας ἀπέας. Ὁ γηραιὸς χωροφύλαξ προηγίτο ἔμπροσθεν· μόλις διήλθον τὸ τέταρτον τοῦ χωροφύλαξ καὶ βῆδ ἡ τῶν ὁδῶν ἡμῖν ἀρῆσαν ἡμᾶς ἐπ' ὀλίγον ἐκ τῆς εὐθείας ὁδοῦ τὸ ὕδωρ ἐπλησσε τὰ στεγὰ τῶν ἔσπων μετὰ τοιαύτης ὀρυξῆς ὡστε ἐξενάσαστο μέχρι τῶν κομῆτων. Μετὰ τινὰ εἶτι βήματα ὁ χωροφύλαξ ἐβυθίσθη μέχρι τῶν ὑπερῶν τῆς ζώνης αὐτοῦ· ὁ ἔσπος αὐτοῦ, ἢ ἐκαστὸς ἀπὸ τοῦ χαλιννοῦ, εἰχεν ὀλισθίσει. Φροθυόμενος δὲ μὴ ἀπολεσθῆ ἔπληξε τὸ ζῶον καὶ μετ' ὀλίγον κέντας ἐβρέθηεν ἐν τῇ ἀκρῇ ἀρ' ἤς ἀνεγνωρίσαμεν. Μάτην ἡ φορβὴς αὐτοῦ ἐπειρήτο ν' ἀντιστῆ, ἢ χειμαρρὸς παρέσυρεν αὐτὴν καὶ ἐκώληεν ὡς δένδρον ἐκωκωθέν. Ἐνῶ ὁ γηραιὸς χωροφύλαξ ἐφώνει καὶ ἀλοφῆρετο, ἐγείρων ἑκείτους χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐπικαλούμενος μετὰ θαυμάσιον τὴν θεῖαν ἀντιλήψιν. Ὁ θεὸς ὅμως ἐγένετο πρᾶγματι ἴλιος αὐτῶν διότι εἰς ἀπόστασιν 300 μέτρων κατωτέρω τὸ ζῶον αὐτοῦ μὲθ' ἑνὶ χαλικιώδους ἑδάφους, κατώρθωσε νὰ στηριχθῆ καὶ συγκρατηθῆ. Ἄλλ' ἐν ἰσοίᾳ κατατάσσεται! Τὸ πυροβόλον τοῦ χωροφύλακος εἶχεν ἐξαφανισθῆ. Νέα ἀπελαίσια, νέα δάκρυα. «Τοῦτο θὰ μοὶ στοιγίση θεακτῆ φιλάκτιν» φησεν ὁ ταλαίπωρος γέρον, ἢ δὲν ἴδων ἡμῶν ὀλοταλῶς νὰ παραμυθίσωμεν. Πρὶν ἢ τὸ δεύτερον πειραθώμεν νὰ διαβῶμεν τὴν χειμαρρὸν, μετέβημεν εἰς δουλοῦμα, πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς περιθλάψεως τοῦ ἡμετέρου ταλοκίπρωου χωροφύλακος, τοῦ ἀπαρηγόρητου εἰσέτι. Οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου τοῦτου ἐφώνησαν ἡμῖν λιάν φιλένοι καὶ περιπονητικοί. Αἱ γυναῖκες αὐτῶν δὲν φέρουσι καλύπτραν ἐν τῇ προσώπῳ οὐδὲ φεδῶνον κατὰ τὴν προσέγγισιν ξένων· πρὸς τοῦτοις, ἀπέχουσι παντὸς γραμματισμοῦ τῶν τοῦ σῆματος αὐτῶν μελῶν, εἰσι καὶ ἑκαυτὸς καλλιμορφοί. Ἄμα ὡς τὰ ἐνδύματα τοῦ ἡμετέρου χωροφύλακος ἐστέρησαν, δεσπερίψαμεν εἰς τὸν χειμαρρὸν ἐν συνοδίᾳ πάντων τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου. Ἠλικίζωμεν ἔτι τὰ ὕδατα εἶχον κατέλει καὶ ὅτι θὰ ἴδων ἡμῶν πιθανῶς νὰ διέλθωμεν τὸν χειμαρρὸν τὴν φορὰν ταύτην. Καὶ ἄλλως οὐδὲν τοιοῦτο συνέβη. Τινὲς τῶν ἐν λόγῳ κατοίκων καθ' ἑλοκλήριαν γυμνοὶ καὶ φέροντες μακρὰν σιδηρὰν ράβδον εἰσῆλθον εἰς τὸ ὕδωρ, προσπαθοῦντες ν' ἀνέριστοι χρησιμοποιοῦσιν ἀβαθὲς μέρος ἢ πόρον, ἀλλ' αἱ προσπέθειαι αὐτῶν ἀπέβησαν ἄγοναι· οὐδεὶς ἴδοντο ν' ἀντιστῆ εἰς τὴν ὀρυξὴν τῶν ὁδῶν. Ὁπισθόηστε εἰς αὐτῶν ἑραντάσθη νὰ διηγήσῃ ἡμᾶς εἰς σκεμῶν, γνωστὸν αὐτῶν εἶτα ὄθησας τὸν ἔσπον αὐτοῦ εἰς τὸν χειμαρρὸν, προδύβησεν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς κοίτης ἐπὶ χαλικιώδους ἑδάφους, κρυπτόμενος ὑπὸ τῶν ὁδῶν, ἀνερχόμενος δὲ τὸ ρεῦμα ἐπὶ 150 μέτρα, ἵνα καταλήξῃ εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην. Ἦδη ἡ ὁδὸς ἤτο ἀνεφύληνη, τὸ μόνον δ' ὕπερ ἡμῶς εἶχονεν νὰ πρᾶξωμεν ἤτο ν' ἀκολουθήσωμεν αὐτῶν ὁ γενναῖος ἡμῶν χωροφύλαξ, δευλικῶς πλέον συνεπέψ τῶν παθημάτων αὐτοῦ, ἔμεινε τελευταῖος. Μετὰ δύο ὥρας ἐσταθμισάμεν ἐν Γριτῶν. Ἐν τῇ ἐξοχῇ πολυάριθμα εἶσι τὰ λιθίνα μνημεῖα πυραμιδοειδοῦς σχῆματος, μετὰ τριῶν ἢ τεσσάρων τεμνημάτων ἕκαστον, φέροντα κωνοειδῆ στέγην εἰς τὸ ἑσωτερικὸν εἰσερχεται τις διὰ μικρὰς στεγῆς πλάτης. Τὰ μνημεῖα ταῦτα εἰσι τάφοι, ὅς ἐπισκῆπτόνται προσκυνητῆ. Ὁ ἡμῖ-

τερὸς χωροφύλαξ, ὡς ἀποπληθύνει, ἰνῶμεν καλὸν νὰ προσέβῃ καὶ ἕτερον χωροφύλακα· τοῦτου ἐξήγησε παρὰ τοῦ χωρίου Τέλ-Λόις, ὅπου εὐρέσκαται στρατιωτικῶς σταθμῶς. Ἐκεῖ πολλοὶ ἀπεπειρήθησαν νὰ συγκρατήσωσιν ἡμᾶς· αἱ ὁδοὶ, ἔλεγον ἡμῖν, εἶναι ἄβητοι. Ὁ φάσμασιν λιάν βραδείως εἰς τὴν πρὸς ἡν ὄρον καὶ θὰ διατρέξωμεν εἰς τὸν κίνδυνον νὰ προσβληθώμεν ὑπὸ τῶν Βεδούτων.

Ἰνῶσκαμεν τὰ τεχνήματα ταῦτα, εἶτα χρησιμοποιοῦσιν οἱ χωρικοί ἵνα καταπέσωσι τοὺς ξένους νὰ μείνωσιν ἐν τῇ χωρίῳ αὐτῶν ὡς ἤτο λοιπὸν ἐπόμενον. ὁδωμένοι ἰδύκαμεν εἰς τοὺς λόγους αὐτῶν προσοχῆν. Πράγματι ἰνῶσκαμεν κἀλλιστα εἶτι εἰς ἀπόστασιν δύο ἡρῶν ἀπὸ τῆς Μοσοῦλης ὑπάρχει κυματώδες πεδιάς, ἡ Σακάλ-Γαζέ, ἣν ἄραν φοβούνται οἱ κάτοικοι τῶν πέριξ· ἡμεῖς ὅμως οὐδένα εἶχονεν λόγον ἐν' ἀναβήλωμεν εἰς αὐτὸν τὴν δι' αὐτῆς διαβάσιν. Ἀπὸ δύο ἡμερῶν ἡκολούθησεν μετὰ ἀποσπασμένα τεμνηματα ἰδάτω, μὴ συντελεσθεῖσης εἰσέτι, συνδουλοῦσας δὲ τὴν ἑρῆρῶμεν μετὰ τῆς Μοσοῦλης· διὰ τῆς Σαῖρᾶ καὶ Ἀξέζιρᾶ. Ἦ ὁδὸς αὐτῆ, ἡ συντέλεσις τῆς ὁποίας φαίνεται εἶτι ἐπὶ μακρὸν εἰσέτι θὰ βραδύνη, τοῦλάχιστον ὑπὸ τοὺς ἥρους ὅψ' οὐς ἐγένετο ἡ ἐναρξίς αὐτῆς, πολλὰ ἤδη ἐστοίχισεν ἄρμικῶς ἐχαρῆ/θῆ ὑπὸ γερμανοῦ μηχανιστοῦ, ἐν τῇ ὁδομακίᾳ διατελούντος ὑπηρεσίᾳ. Κατασκευασμένη ἄπλοσ ἐκ λιθαρῶν ἐκπλασμένων ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καθίσταται τὴν διέβασιν ὅπως ἀδύνατον, αἱ δὲ συνοδίαι ἐχέσασιν τοῦτου ἕνεκα ἄλλην ὁδὸν ἔξω ταύτης, τῆς ὑπ' οὐδενὸς χρησιμοποιομένης καὶ ἀπορημονομένης τῶν λιθαρῶν αὐτῆς πανταχῶς ὅπου ὑπὸ ἀτραποῦ τινος διασπάζεται. Ἦδη εὐρισκόμεθα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὅπου ἔκειτο ἡ ἀρχαία Νινευί, ἐξ ἣς ἀπέμειναν μόνον ὀλίγοι λοπίσκοι καὶ μόνον κατὰ τὴν ἐβδμήν ἐσπερινὴν ὄραν, ἀπὸ διήλθονεν τὸν Χοσέρ καὶ εἶτα τὸν Ἰγγρητα διὰ γερουσιακῶν ἀρικήμεθα τῆ 29/10 φεβρουαρίου εἰς τὸ γαλλικὸν προξενεῖον διὰ μέσου τῶν στενῶν καὶ σχολίων ὁδῶν τῆς πόλεως Μοσοῦλης.

(Ἀκολουθεῖ).

ΜΥΡΤΙΛΟΥ
Ο ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ
(Διήγημα πρωτότυπον)

Ἀπὸ τῆς παιδικῆς μου ἡδὴ ἡλικίας ἠγάπησα τὴν φύσιν· ἡ μόνι καὶ νῦν εἶτι ἰδόντι μου εἶναι τὸ νὰ πλανῶμαι ἐν αὐτῇ. Ἦ τῶν δωμάτων ἀτμόσφαιρα μοὶ ἐπιφέρει τὴν ρεῖσιν, τὴν μελαγχολίαν ἐν τῇ φύσει αἰσθητικῶν ἡμῶν ἐλαθρῶν, φαιδρῶν, εὐθῶμον καὶ ἰσὸς θείας τινὸς χάριτος περιουσιωθῆμενον. Ὁ ἥλιος μὲ ἀνάξωπυρῆ καὶ αὐτὸς ὁ νοθεῖς μου ὑψοῦται ὡς ἐν ἐκείτῃ πρὸς ἄλλον κόσμον ὑπὸ τὰ ὄμματα αὐτοῦ τοῦ δημιουργοῦ.

Ὅταν διαθεσῶμαι τὰ φυτό, περὶ ἐμὲ θαυμασίως ἀναδιδάσκοντι καὶ αὐθιγόμενα καὶ τὴ ἀσπίτητα τῶν ἀγρῶν ἄνθη ἐπιχαρίτως τὴν ἀγαρηθίνην τῶν πεδιδίων ἐπιφάνειαν κοσμοῦντα, ὅταν παρατίρησ τὰς γλαφυρὰς καὶ κρυσταλλώδεις ὑπὸ τοὺς ἀξέστοις καὶ ἐρεπιδόεις τῶν βουρῶν βράχους πυγῆς κυλιούσας τὰ δροσερὰ καὶ διαυγῆ αὐτῶν νάματα διὰ μέσου λευκῶν λιδαρῶν ἢ βαλερᾶς χλόης, ὅταν ἀκούω τὰ ἠδύστομα πιπνῶν, ἀνὰ τὰ πυκνὰ τῶν δασῶν ἠυλλώματα ἢ τοὺς ἀκωνοειδοῖς ὄμμους τρεπίζοντα καὶ ἴδοντα καὶ τὴν λεπτὴν αἶραν ἠρέμα καὶ θυμηθῶς ἐπὶ τῶν δένδρων πγκούσαν, ἀποθαυμάζω τὰς καλλογὰς τῆς φύσεως, ἡ καρδία μου πληροῦται ποικίλων αἰσθημάτων καὶ ἀνεκκαλίτου χωρῆς, ὃ δὲ νοθεῖς μου ὑψοῦται πρὸς ἑσπινον καὶ εὐλογίαν ἐκείνου, ὅστις τοσοῦτον ἑναρμονίως τὰ πάντα διεκόσμησεν. Ἐν τῇ θεῇ ταύτῃ καταστάσει μου νομίζω ἑμαυτὸν ποιητὴν περιῶμαι διὴ στίχων νὰ ἐκφράσω ὅτι αἰσθάνομαι, ἀλλ' ἡ γλῶσσά μου εἶναι ἀκατάλληλος πρὸς τοῦτο· ἡ πληθώρα καὶ ἡ ποικιλία τῶν αἰσθημάτων δεσμεύει τὴν ἐκφράσιν.

Ἐκ τῶν πρὸς τὴν φύσιν τοῦτον ἀκραίην ἑρωτᾶ μου ἀνετέλεσεν ἐν μέρει καὶ ἡ θρησκευτῆ μου κλίσις. Ἦ διὰ τοῦ πυροβό-

λου θύρα εἶναι πλείους ὁδῶν καὶ τέρψων· ὁ θρησκευτῆς εἶναι καὶ τὴς φύσεως θερμὸς ἐρωστὴς. Πρέπει τις κατὰ τινὰ ἐπιγίνῃ ἡμέραν ἡμᾶ τῇ λυκαυγῆ νὰ ἐξέλθῃ πρὸς θύραν, ὅπως ἐννοεῖται αὐτοὺς τὸ αἰθέριον καὶ τὴν γαῖαν, τὴν ἰσοδίαν καὶ τὴς θείας ἐκείνας τοῦ θρησκευτοῦ στήθους, αἵτινες γεννῶνται ἐν αὐτῇ ἐκ τῶν καλλῶν τῆς φύσεως. Διὰ λέξων ἀδύνατος καὶ κατὰ μικρὸν ἢ παραστάσις αὐτῶν· ἐν τοῦτοις ἢ πειραθώμεν νὰ περιτρήσωμεν ταῦτα.

Ἦ αὐτῇ ἐπιφώσκει ἀστέρες τινὲς σπινθηροποιοῦσιν ἐν τῷ στερεώματι· ἡ προοίσι ὀμίχλη διυλῆται· τὸ ἄστρο τῆς ἀπόδοσης ἀντιχεῖ ἐν τῇ πεδιάδι· λεπτοὶ ἄνιμος πνεύει καὶ ὁ πορφυροῦς τοῦ ἡλίου ὀπίσκει ἐπαίδουτῶς ἰσῶσται. Τὸ φῶς χρωματίζει τὰς πεδιάδας, τοὺς λόφους, τὰς κλίσεις τῶν ὄρων καὶ διεισδύει καὶ εἰς αὐτὰ τῶν κοιλάδων τὰ βάθη. Ὅσοῖον ὀμίχλη ἢ ὄμιχρα σφικνύνει! ἡ καρδία τοῦ θρησκευτοῦ στήθῃ, ὡς τὸ πτενῶν ἐπὶ τοῦ φυλλώματος τῶν δένδρων. Τὸ πᾶν περὶ αὐτὸν ἐκφράζει τὴν μεγαλοσπετίαν τῆς φύσεως· τὸ πᾶν περὶ αὐτῶν ὀμιχρῶνεται οἰοῦναι λέγον· ἰδοὺ ἡ χαρὰ, ἡ φαιδρότης, ἡ εὐδαιμονία.

Ὁ θρησκευτῆς προχωρεῖ πρὸς τὸ ὄρος ἀνεχθέντος μετὰ τοῦ θρησκευτοῦ αὐτοῦ κινήσι ἐν τοῖς ὄμιχρῶσι τῆς πεδιάδος τὴν ἄραν αὐτοῦ. Φθῆς ἐπὶ ὑψώματος παρὰ τοῖς πρόποδας, οἶπται μακρὰν τὸ βλεψῆμα αὐτοῦ· ὅσοῖον πανόραμα ἐπιυλίσθηται πρὸ τῶν τεθυμωμένων ὀμιχρῶν αὐτοῦ! Ἐκεῖ που ἐπὶ οὐρανῶσι τῆς φύσεως τοῦ ὄρους φαίνεται χωρίον μετὰ τῆς ἐκκλίσιος αὐτοῦ, ἀλλαχῶς που καλύβη τις ἀχρησθεκπῆς, μακροτέρων ὄψεσιν μορμύρων καὶ ὄραος μικρῶν καὶ οὐκ ἐρῶν. Ὁ ἥλιος ἀνεφάνη ἡμέρας· ὁ οὐρανὸς εἶναι γαλανός, ὕπ' οὐδενὸς νεφελοῦν διακοπτόμενος· ἡ προία, ὠραία ἑσπινή.

Δευθῶναι τὰ βήματα αὐτοῦ ὅπου νομίζω εἶτι τὴν ἄραν ἀφθονοτέραν ἢ εἶδη. Ἀντίπαιται ἐκ τῶν θάμων στήθῃ περδίκων· τρέχει κατόπι αὐτῶν πυροβόλαι· ἐπιτυγχάνει ὁ κύων ὄλας ζῶοντες φέρεῖ εἰς τὸν κύριον αὐτοῦ τὴν ἄραν· κειδῶν διεκίνας ἐκ χωρῆς παρατίρηται αὐτὴν καὶ ἀκολούθως οἶπται εἰς τὴν πύραν αὐτοῦ. Πρὸς μικρὸν ἀναπαύεται παρὰ τινὰ ἀτραπῶν. Ἰδοὺ αἱ ἰγῆλαι τοῦ χωρίου ἐξερχόμενοι· διαυθίνονται πρὸς τὴν χλόουζουσαν πεδιάδα. Ἀποδοῖ ἀμυδρὸς τὸν τρυφίθμον ἄρον κωδωγῆσικου καὶ βηματισμοῦ· εἶναι οἱ τῶν χωρῆκῶν μεταβαίνοντων μετὰ τῶν ἡμῶν αὐτῶν εἰς τοὺς ἀγρούς ὅπως θεριστῶν, ἢ εἰς τὴς ἀρτίλους. Ἀντιπλάσσει τὸν ἀδελφῶν ἐκείνων μετ' αὐτῶν ἀσπαρμόν· — Ὄρα καλῆ. — Θεὸς ἔς τὸ καλὸ.

Ἐναντιπαιθῶναι μετὰ ταῦτα τὴν παρείαν καὶ τὴν θύραν αὐτοῦ. Ὁ ἥλιος ἀναβαίνει ἐν τῷ οὐρανῷ· αἱ ὄραι παρέρχονται· ἡ θερμοκρασία καθίσταται πνευγρᾶ· φθάνει εἰς τοὺς ἀγρούς· ἐκεῖ ἀκούει τὸν μελαγχολικὸν καὶ ὄξιν τοῦ θροκῶν ἡχόν· ἐκεῖ που βλέπει τὰ ὄρσιος ἀποκοκῆντὰ χέρτα, ξηραίνόμενα ἐν τῇ στοιδίᾳ αὐτῶν. Ἦ θερμοτῆς ἀποδοῖται ἀφῶρτος· ὁ θρησκευτῆς καταβάλλεται· ἡ ἄρα δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τοὺς κόπους αὐτοῦ. Ζητεῖ πνεγίν, ὅπως ἀσῆσθ τὴν δίσαν αὐτοῦ. Διέρχεται ὀμίχρους καὶ φθῆκτας, ἀρτίλους καὶ ὑψώματα καὶ ἐπὶ τέλους εὐρέσκει τομῆτην. Μεγαλοσπετίης πλάτανος τανυεῖ τοὺς δαδυφύλους κλάδους αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ἡδάτος τῆς πνεγῆς καταπατεῖ ἀμέσως τὴν δίσαν αὐτοῦ, ἐξαπλῶνται παρὰ τὸ χεῖλος τῆς πνεγῆς ὑπὸ τὴν σιάν τοῦ δένδρου καὶ μένει ἀκίνητος περισκοπούμενος ὑπὸ τοῦ πιδτοῦ αὐτοῦ κινῶς.

Μετὰ τινὰ καιρὸν ἀνερχεται ἐπὶ τοῦ ὄρους προχωρεῖ περιουλούμενος ὑπὸ βαλθαμώδους αἵρας. Εἰδέρχεται εἰς τὸ δάδος τὸ ἑδάφος αὐτοῦ εἶναι διεσπαρμένον ὑπὸ ἀνθέων· ὕψιμοι ὄρους ἐξυμῶντοσι περὶ αὐτῶν αἱ πεδῆκα, αἱ ἔλλαι ὑψοῦνται μεγαλοσπετίου, ἀποκόκτιστος γηραλῶν ὄρν· ὡς ἀπύχισιν δὲ τοῦτου πτενῶν μινυρῆζει ἐρατεινὸν τὴ ἡμᾶ.

ὑποῖζεται εἰς δάδος· ὅσον προχωρεῖ, τοσοῦτον τὴ δένδρον εἶναι διμπεπικνωμένα· δύσκολος καθίσταται ἡ διάβασις. Ἦρεμία τις καὶ ἄγῆος κατακυριεύει τῆς ψυχῆς αὐτοῦ· ἀλλ' εἰς μίαν τοῦ ἀνέμου πνοῆν αἱ ὑψηλαὶ τῶν δένδρων κορυφαὶ δονοῦνται· καὶ παραγῶσι θόρυβον οἰοῦναι καταρράκτου. Ἀψῆνης λαγῶς τις διέρχεται ἐνώπιον τοῦ θρησκευτοῦ· ὁ κύων οἶπται ἐπ' αὐτοῦ ὄλακῶν· πυροβόλημα ἀντιχεῖ· ὁ λαγῶς οἶπται.

Πρόσον ὠραῖον εἶναι τὸ δάδος μετὰ τῆς μυροφύρου αὐτοῦ

σκιάς, μετά των παικτών βένδρων, μετά των διαυγών παγών.
 "Αλλά, ίδού ο ήλιος δύνει τὸ λυκόφως ἀντικαθίστῃ αὐτῶν. Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι διαυγαστάτη, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον καθίσταται σκουρά· οἱ ἀστέρεις ἀναφαίνονται ἐν τῷ οὐρανῷ· οὗτος ὄχιρρ' ἢ νύξ ἐπιβλέων. Ὁ θεουτικός επιταχύνει τὸ βῆμα αὐτοῦ καὶ ἐπιστρέφει δεκάετη γυθόδουλο.

Πρὸς τὸ νοτιοδυτικὸν μέρος τῆς φιλιππουπόλεως ἴσθουται μεγαλοπρεπὴς ἡ τῆς σκουρῆς Ροδόσις σειρά. Ἡ Ροδόσις αἴτη, ἵστις ἴστω ἀλλοτε ἡ κατοικία τῶν Μαινάδων καὶ τῶν Δρυάδων, εἶναι ὄραία, πλήρης μεγαλείου καὶ ρομαντικότητος, οὐδόλοξ ὀμοιότητα πρὸς τὰ ἄλλα τῆς Θρηκτικῆς ὄρη. Οἱ εὐτότεροι ἄμπελοποιεῖται καὶ οἱ ἐν ταῖς κοιλάσιν αὐτῆς ἀποφόροι ἀγροί, τὰ βαθύθκια δάση καὶ οἱ ἐν ταῖς χωρίαις ἀποροφόροι κήποι, οἱ περιθύθημοι ρυτίες καὶ αἱ θεληκίρρδοι πηγαί, αἱ δασοδεις φάραγγες καὶ οἱ ἡλιθιοὶ βράχοι τέρατοι τὰ ἔργατα τοῦ παρατηρητοῦ καὶ ἐξεγείρουσι τὴν καρδίαν αὐτοῦ πρὸς θαυμασμιῶν τῶν καλλογῶν τῆς φύσεως.

Πόλεις καὶ χωρία τερπνά, μοναὶ ἱστορικαὶ καὶ ποιμνιοστάδια πλοῦσα εὐρίσκονται εἰς τὰς καταλήτους ὑπὸ ἀμπελώνων ὑπερείας αἴτης, εἰς τὰς κοιλιάς καὶ παρὰ τὰ δάση αὐτῆς. Τὰ Βοῦνὰ καὶ ἡ Κοῦκλινα, τὸ Μάρκοιον καὶ ἡ Μπελάστια, τὸ Γενίκοι καὶ τὸ Φερδινάνδοιον, χωρία κείμενα ἐπὶ τῶν ὑπερειῶν αἴτης, μετὰ τῶν μονῶν Ἁγίου Γεωργίου, Ἁγίου Ἀναργύρων καὶ Ἁγίας Παρασκευῆς, κειμένον ἐπὶ γραφικωτάτων θέσεων ἐν ταῖς κλιτήσιν αὐτῆς, εἶναι εὐάρετοι διαμοναί, ἐν αἷς οἱ κάτοικοι τῆς φιλιππουπόλεως—οἱ εὐποροὶ, ἔνοεσιται—διαβριζοῦσιν.

Ὅποια ἴσθια ἀντιχρῖστῶν ἐν τοῖς θεοῖς ἐκείνοις μέρεσι κατὰ τὴν ὄραν τοῦ ὄρους! Ὅποια συναντιθεῖς καὶ διαχρῖστῆς ἐρωτικαὶ ἀνταλλάσσονται μυστικῶς ὑπὸ τὴν σκίαν τῶν δασῶν! Ὅποια πιδύματα καὶ χοροὶ, γέλωτες καὶ φωναὶ ἐν τοῖς ἀμπελώσιν! Αἱ μοναὶ κατὰ τὴν ὄραν ταύτην τοῦ ἔτους ἀλλάσσονται προσοριθῶν μεταβάλλονται εἰς ξενῶνας, εἰς οἴκους λατρείας οὐχὶ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τῆς εὐθυμίας, τῶν ἡδονῶν, τοῦ ἔρωτος.

Παιανισμοὶ ὀρχηστρῶν καὶ συμφωνία ἀρμονικῶν φωνῶν συχνότερον πλάττουσι τὸν ἀέρα ἡ ἱεραὶ ψαλμοδία, ἀνυπερπόμενα πρὸς τὸν Ἑψῖστον. Καὶ δικαίως οἱ ἄνθρωποι μεταβαίνουσι εἰς τὰς μονὰς οὐχὶ ὅπως τῆς ἀμαρτίας αὐτῶν ἐξαγνίσωσιν,—ὁ καιρὸς ἐκείνος τῆς μετανοίας παρήλθε, καθ' ὃν ἐπὶ μέναις ἐν ταῖς μοναῖς οἱ ἡμαρτόντες ἐν νουθεταῖς καὶ λιτανείαις, προσευχαῖς καὶ θακρῖοις ἐξήτουν τὴν ἄνωθεν συγχώρησιν,—ἀλλ' ὅπως ἐντριψῶσιν, εὐφρανθῶσι καὶ λησμονήσωσιν ὑπὸ τὰς Ροδοσιῶν αἴρας τὰς ἐν τῇ πόλει ὀλέθεις καὶ βρωτικὰς μερίνας.

Αἱ εὐχαὶ καὶ ψαλμοδία εἶναι ἔργον τῶν ἱερῶν, τῶν ἀφωσιωμένων τῆ θρησκείᾳ καὶ τῷ Θεῷ· αὐτὰ δὲν συμβιβάζονται πρὸς τὰς ἡδονὰς καὶ διασκεδάσεις. Μακρὰν λοιπὸν αὐτὰ. Ἐκεῖ χαίρουσιν ἐπὶ ταῖς ἀπολαύσεσιν· ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ χαρῇ εἶναι ἐπιλήθων τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖ δεδούλει ὁ οἶνος, ὁ γέλως, ὁ χορὸς, ἡ κωμόρα, τὸ ἄσμα, ἡ ἡδονή, ὁ ἔρως· ὅποιαν σχέσιν ἔχουσι ταῦτα πρὸς τὰ τροπάρια καὶ κοντάκια τὰ ἐν τοῖς ναοῖς ψαλλόμενα;

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶπεν ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ· «μὴ ποιεῖτε τὸν ὄρκον τοῦ πατρὸς μου, οἶκον ἐμπορίου», ἀλλὰ προκειμένου περὶ κερδοσκοπίας καὶ χρηματισμοῦ δὲν καταπαύεται καὶ τὸ «οὐ δύναται τις διὰ Κυρίους δουλεῖται, Θεῷ καὶ Μαρμαρῶν; Ὅθεν καὶ αἱ μοναὶ ἐκείναι ἵπτον σκοπὸν ἐξυπηρετοῦσιν· κατὰ μὲν τὸ ὄρος οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ οἶκοι ἐμπορίου, πληροῦντες τοὺς βαθεῖς βύλας τοῦ ἐκείστοτε ἡγουμένου αὐτῶν ἀφθόνων χρυσῶν κερμάτων καὶ ἔνεκα τούτου καθιστάμενοι εὐθυμίας ξενῶνες ἐπὶ τοῦ ὄρους,—διαβριζοῦντες ὅμως πλείστον τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ εὐρισκομένων, διότι ἐν αὐταῖς ὁ ξενῶν εἶναι ἀπλῆτος ραδοφόρος καὶ ὁ ἐν τῷ μέσῳ τῆς αὐτῆς αὐτῶν ναὸς ἐνθυμίζει τὸν ἀρχικὸν αὐτῶν σκοπὸν,—κατὰ δὲ τὰς ἄλλας ὄρας τοῦ ἔτους ἐκπληροῦσι τὸν ἀληθῆ αὐτῶν προσοριθῶν, διότι τότε οἱ καλόγηροι καὶ ὁ ἡγούμενός μακρὸν παντὸς γυναικεῖου πειραδοῦ, σαρκικῆς ἐπιθυμίας καὶ ἡδυστασίας, ὡς λέγει εὐχρῖ τις, ἐκτελεῖ ἴσως πιστῶς τὸ καθῆκον αὐτοῦ.

Ἀλλὰ, ὅπερ συχνάκις διηγεῖται, συνηθίζει ὁ ἡγούμενος ἐπὶ τῇ μετὰ τῶν πολιτῶν συνδιατριβῇ καὶ ἐν ἡμέραις χειμῶνος, ὅτε οὐδὲν ἄλλο ἐν τῷ ὄρει βλέπει εἰρῆ χιόνος καὶ λυκοῦς, καταλαμβάνεται ὑπὸ μελαγχολίας, ἐνθυμείται τὰς θερινὰς φέλας καὶ ἰδοῦ!

αὐτὸς κατέρχεται εἰς τὴν πόλιν πρὸς ἀλλὰ τὴν ἀέρος ἀναμνήθως ἢ ἔνεκα κατεπειρησῆς τῆς μονῆς ἐργασίας. Καὶ διατριβὴ ἐν τῇ πόλει ἡμέρας ὀλοκλήρους ἐπισκεπτόμενος τοὺς φέλους καὶ φίλας καὶ ἀναμνησκόμενος ἀρχαίων ἡμερῶν! Ἐπειτα δὲ λέγουσιν ὅτι «βριεῖα ἢ καλογορευαία».

Κατὰ τὸ ἔτος 1888 διεβριζόν ἐν τῇ μονῇ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, ὅπου συνήθως συνέρχεται ἡ ἑλληνικὴ ἀριστοκρατία τῆς πόλεως. Ἐξ ὄρους τῶν διασκεδάσεων καὶ τῶν συναναστροφῶν ὧν, οὐδόλοξ μετέβαλον τὸ πρόγραμμα τοῦ βίου μου, ἀλλ' ἀπὸ πρῶτας ἐξερχόμενος μετὰ τοῦ κυνὸς μου καὶ τοῦ ὄπλου ἡ βιβλίου τινὸς περιπλανώμενον μέχρι ἐσπέρας ἀνὰ τὰ ὑπερῶν τῆς μονῆς δάση.

Πρωῖαν τινὴ ἐπανερχόμενος ἐκ τῆς μονῆς τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων, ἐν τῇ εἰκὸν κοιμηθῆ τὴν νύκτα, εἰς τὴν ἡμετέραν μετὰ τοῦ κυνὸς μου ἐθέρωνον καθ' ὄδον. Ὁ καιρὸς, ὅστις προῦμινύτο λαμπρὸς, μετέβληθη ἀληθινός. Ἰπρὸ ἐμοῦ νέφος μέγα ὑψόυτο ἄνωθεν τοῦ δάσους, ἔτερα δὲ νεφύδρια ἔρχοντο πρὸς ἐμεῖ, ἐν τῇ φέλλα τῶν βένδρων ἐκινούτο ψυλλορίζοντα. Ἐγγραφα τῆς διεσέδου ἐκ τὰ μέλι μου. Διήλθον τὴν ἀπεξηγασμένην κοίτην χειμῶνον τινὸς καὶ μετὰ τινῶν λεπτῶν πορείαν εἰσῆλθον εἰς τὸ οἶκον, ὅπερ εἰς τὴν μονὴν τῆς Ἁγ. Παρασκευῆς κατέβην.

Ὁ δρόμος ὅν ἐβάδιον διεκλάσσοτο μετὰ τῆς πυκνῶν λεπτοκαρυῶν καὶ πευκῶν τὸ σκοτὸς τοῦ ἰκανόν. Σφοδρὸς ἄνεμος ἠγέρθη καὶ θορυβῶδῶς ἐπέπεσον ἐπὶ τοῦ δάσους· μεγάλαι ψεκασμοὶ βροχῆς ἐπιπτον ἐπὶ τοῦ ψυλλομάτους καὶ ἀτραπαῖ διέδριζον τὸν ἀέρα ἀπολοουθούμενοι ὑπὸ τρομερῶν βροντῶν. Ἡναγιάσθην καὶ ζιτιήσω ἄστυλον ὑπὸ πυκνῶν ψύλλωμα. Ἐκεῖ κεκυρωμένος καὶ τὸν κύμα μου θαπεύων περιέμενον τὸ τέλος τῆς βροχῆς. Εἰς τὴν λήψην ἀστραπῆς ἀνυψώσας τὴν κεφαλὴν εἶδον τινα πλάσσειοντα πρὸς ἐμεῖ. Ἴπτο ὁ δαδοφύλαξ, ὁ γέρον Μπάρμπια Ἀλέξην, ἀγαθὸς ἄνθρωπος, ἐκ Στεννιαχίου.

—Τὶ κάμεις 'δὸ παιδί μ'; μ' ἴρωτιδε διὰ τοῦ γλωσσικῶ ἐκείνου ἰδιώματος τῶν Στεννιαχιτῶν, καθ' ὃ συγιόπτουσι τὰ φωνιεντα τῶν λέξεων, ὅπως συντομειώσασθαι ταῦτα.

—Περιμένω νὰ περάσῃ ἡ βροχῆ, Μπάρμπια Ἀλέξην, ἀπάντησα. Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ ἄλλο μοναστήρι'.

—Θὲς νάρθεις μαζί μ', νὰ σε πᾶω 'ς τὰ κιάλθα μ', ὡς ποῦ νὰ περάσῃ ἡ βροχῆ; νὰ 'δὸ σιμοῦσθαι ναι.

—Προθυμότητα, ἀπάντησα.

Ἰκαλοῦσθαι αὐτῷ προπαροῦμένῳ. Διελάθοντες ἰκανὸν μέρος τοῦ δάσους ἐφθάσαμεν εἰς τὴν καλύθην αὐτοῦ.

—Ἦρθαμ', παιδί μ', 'ς τὸ ἴταχικό μας.

Ἡ καλύθη συνίστατο ἐξ ἑνὸς δωματίου, οὐτινος ἡ ὄροφι καὶ οἱ τοῖχοι ἴσαν ἡμισφαιρικοὶ ἐκ τῆς αἰθάλης. Εἰκὸν τις τῆς Παναγίας, πυροδόλον Μυληθῆ καὶ δύο αἰκίκοι πλείους τροφίμων ἴσαν ἀνηρημένοι ἐπὶ τῶν τοίχων. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου ἐκλήθη τις κλίβη μετ' ὀλίγων ἐπιστρωμάτων ἐκεῖτο καὶ παρ' αὐτὴν δύο καθέκλαι πεταλωμένα, ἐπὶ τῆς μιᾶς τῶν ὁποίων ἠπύρχε λυχνία, πυρῆς, πυρεῖα καὶ ἄλλα τινά. Καθίσας ἐπὶ τῆς ἑτέρας περετήρου τὸν γέροντα δαδοφύλακα.

Ὁ Μπάρμπια Ἀλέξην ἦτο ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα, ἔχον τὸ στήθος λάθιον καὶ τοὺς ὄμους πλαταῖ· πυκναὶ ὄφρυς ἐπισκίαζον τοὺς μέλανας καὶ ζῶντοὺς αὐτοῦ ὀφθαλμούς. Ἀπὸ πολλοῦ ἐγνώριζον αὐτὸν διὰ τὴν ἀνδρείαν καὶ τὰς ὑπερείας, ἃς παρέδχε τοῖς πατριώταις αὐτοῦ εἰς κρισίμους περιστάσεις.

—Ἐὶ Μπάρμπια, εἶπον αὐτῷ δὲν ἴμας φαίνεται κάτω 'ς τὸ μοναστήρι' καθόλου· δὲν ἴμας καταδέχασθαι προτιμῆς ἔδω μόνος νὰ ζῆς. Ἐλα καμιά 'φορὰ κάτω καὶ θὰ κωλοπερίσωμε', ὡς ποῦμε', θὰ διασκεδάσωμε'.

—Τὶ νὰ σ' ἴω, βρε παιδί μ'· δὲν ἔχω ὄρεϊ νὰ γλέπω κατ' ἀτσάλιας καὶ νὰ θαυμάζωμ'.

—Γιατί, Μπάρμπια Ἀλέξην;

—Ἄχ! ὁ κόσμος χιλάσθ' ἀκούς 'κεῖ μέσ' 'ς τὸ μοναστήρι' νὰ κάμνουν γέννημα καὶ τέτοια πράγματα νὰ χορεύουν, νὰ φωνάζουν, νὰ τραγοῦν, νὰ μεθοῦν, νὰ . . .

—Καὶ τί πειράζει, Μπάρμπια; ὁ ἡγούμενος δὲν λέγει τίποτε· οἱ ἄνθρωποι ἔρχονται εἰς τὸ μοναστήρι' νὰ διασκεδάσων.

—Μὰ ἴστω ἴστω ὁ ἡγούμενος καὶ ἴστω οὐδὲν γὰ κρέμασμα ναι. Ἀκούς 'κεῖ. Μωρέ, 'ς τὸ καιρὸ μ' οἱ ἄνθρωποι ἴταν τῆμοι,

θροειλαθούμεν'. Τὰ κορίτσια καὶ οἱ νεοὶ δὲν κυττάζονταν ἡμῶν ἄρρωσταμένους τρία χρόνια καὶ τρεῖς φοραὶς δὲν εἶδα τὴν ἀρρωσταστικὴ μ'. ἢ γυναῖκες τότε 'δοῦλευον 'ς τ' ἀργαλεῖ' οὐλ' τὴν μέρα' ἴταν 'νοικοκυραῖς' ἄχ' ὅταν αὐταῖς τόρω 'ποῦ γὰ νὰ περπατήσουν ταῖς πᾶνον ἀπ' τὰ χέρι· τὰ κορίτσια 'κεντοῦσαν καὶ ἔκαμαν ταῖς δουλαῖς τοῦ 'σπιτιοῦ' οἱ νεοὶ 'πύγαιναν 'ς τὸ μᾶστορον καὶ ταῖς γιορταῖς 'ς τὴν ἐκκλησίαν. Τώρα γράμματα μαθαίνουσι, γὰ νὰ γείνουν μεγάλ' ἄνθρωποι καὶ δὲν γυρίζουν νὰ ἔδω τὴν ἐκκλησίαν. Πᾶρα μὲν 'μέρα 'ς τὸ Κάστρο (φιλιππουπόλιν) καὶ τὰ κηφενῆ ἴταν γράμματα ἀπ' αὐτοῦ· παίζαν χαρτῆς καὶ ἡ ἐκκλησία 'διδάσθη. Τὰ κορίτσια μαθαίνουσι καὶ αὐτὰ φράσικα, 'πὸ 'κεῖνο 'ποῦ κᾶν' κλίν-κλίν, ὡ! πῶς τὸ λέω, τὸ 'ἔχρασα.

—Πάνο.

—Ναί, παιδί μ', πᾶνω· καὶ ὁὲς τους χορὸ καὶ γέλωτα, ἀγκαλιόματα καὶ ταιμπίματα με τοὺς νεοὺς καὶ . . . Κ' αἱ γυναῖκες τὰ ἴδια κάμνουν με τοὺς ἄντρας. Ἄπ' τὸ Μᾶν ἄκομα ἔρχονται 'δὸ καὶ κάμνουν τέρατα καὶ σημεῖα. Θεὸς ψυλάξοι. Παναγία μ' ὄχρα με.

Ταῦτα δὲ λέγον ἐσταυροκοπήθη· ἔπειτα ἐξήκολούθησε·

—Τόσας μπερπατῆαῖς εἶν' 'ποῦ πᾶνω μέσ' 'ς τὸ κορί'.

—Τὶ λές, Μπάρμπια, ἀλλάθεια;

—Μὰ τί πιστά μ'. Τὶ κάμτε 'δὸ, τοὺς λέω, δὲν ντρέπεστε;

—Τίποτε, Μπάρμπια Ἀλέξην· ἀγαπήσωμε' ἡ ἁγίατι ντροπὴ δὲν ἔχει.

—Καλὴ κάντε, παιδί μ'· κάμτε καὶ σεῖς ὅ, τι κάνουν αἱ γυναιδες σας καὶ οἱ μπαμπάδες σας. Κατὰ τὸν Μαστρογιάννη καὶ τὰ κοπελάκια του.

Ἡ νεάνις, ἢν εὐρεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Σωτηρίου ὁ δαδοφύλαξ, εἶκασι ὅτι ἴτω ἡ Ζωή, ἢν ὁ νέος τοδοῦτον ἠγάπα.

Ὁ Μπάρμπια Ἀλέξην ἐξήκολούθη ἐπὶ τὸ κατὰ τῆς διαφθορῆς τῆς κοινωνίας καταγορητῆρον καὶ τοὺς ἐπαίνους τῶν ἡδῶν τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ, ὅτι ἡ καταγῆς ἀπεμακρύνθη. Ἠγέρθη ὅπως ἀναχωρήσῃ με ὀδύγησε μέχρι τινὸς· εἶκασι αὐτῷ δύο φράγκα, ὅπως ἀγορήσῃ κωνῶν καὶ ἀπεχωρήσθωμεν.

Ἐβάδιζον διὰ μέσου τοῦ δάσους πρὸς τὴν μονὴν· ψιλλὴ βροχῆ ἤρχετο πάλιν νὰ πίπτῃ· ὄθεν ἐκρῦθην ὑπὸ παχὺ ψύλλωμα βένδρων. Ἀφῶ ἐπὶ τινα καιρὸν ἔδοσάμα τὴν ψῶν, εὐρύξα προσκαλέσας παρ' ἐμοῦ τὸν κύμα μου καὶ μετ' ὀλίγον ἀπεκοιμήθη.

Πόσον καιρὸν ἐκοιμήθην ἄγνοῶ· ὅτε ἐξήπνησα, τὸ δάσος ἐφωτίετο ὑπὸ τοῦ ἡλίου καὶ πανταχόθεν, τῶν ψύλλων ἀπομακρυνόμενον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἐφαίνετο ὁ γλαυκὸς οὐρανός. Ἐν ὑπέρχον πλέον νέφη. Ὁ καιρὸς ἦτο ὄρατος. Ἀνέπνεον ἀπλήθους τὴν ἄγνην δρόσον, ἵστις ἐπλήρου τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ ἀνῆγγελε τὴν ἐρατεινὴν ἐσπέραν.

Ἠγέρθη ἴδῃ ὅπως ἀναχωρήσῃ, ὅτε παρετήρησα οὐκ εἰς μακρὴν ἀπ' ἐμοῦ ὑπόστασιν νεάνιδα, καθήμενον ἐπὶ ξηροῦ κορμοῦ βένδρου κατερριμμένου καὶ περιμένουσαν. Ἡ κεφαλὴ αὐτῆς ἦτο κεκλιμένη ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ ἡ ψυχογονμία τεταραγμένη. Ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτῆς ἐκεῖτο ἀνοδοῦσθμ ἐξ ὄρατων ἀνοθῶν. Ἐπιτείνας τὴν προσοχὴν μου διέκρινα ὅτι ἴτω ἡ Ζωή, περὶ ἣς προηγουμένως ὁ δαδοφύλαξ μοι ὁμῆλασε. Δὲν εἶχον λοιπὸν νὰ σκεφθῶ τί ἐζῆται ἐκεῖ καὶ ποῖον περιέμενον. Ἐνεθυμῆθην παρεῦθε ὅτι τὴν ἐσπέραν, καθ' ἣ ἴκουσα ἐν τῇ μονῇ, ὁ Σωτήριος θὰ κατήρχετο εἰς τὴν πόλιν, ὅπως μεταβῆ εἰς Εὐρώσπην πρὸς σπουδὴν τῆς λατρικῆς.

—Ἴδοῦ λοιπὸν, διενοίθη, κατέλληλος εὐκαίρεια, ὅπως παρὰ τῶ μέρτες εἰς τὴν τελευταίαν αὐτῶν συνίντησιν, εἰς τὸν ἀποχωρητιμὸν, εἰς τοὺς ὄρκους.

Ἐκρῶθην ὄθεν προφύλακτικῶς ὄπισθεν πυκνοῦ ψυλλώματος, ὀπθῶν ἡδυνάμην νὰ κατοπτεῖω καὶ ἀκούω τὸ πᾶν καὶ διέταξα τὸν κύμα μου νὰ κοιμηθῆ καὶ μηδόλοξ κινηθῆ. Βρῦον τι μοὶ ἐχρησίμευσεν ὡς ἔδρα· ἐκεῖθεν ἴκουσον τὸν ἐλάχιστον ψῦθρον τοῦ δάσους καὶ ἀπεθνήσκον τὴν καλλόνην τῆς Ζωῆς. Τὸ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν μου ψύλλωμα ἦτο σχεδὸν ἀκίνητον καὶ εἰς τὸν ἐλάχιστον τῶν ψύλλων φλοῖσθον ἠσθανόμην ἄφατόν τινα ἡδονὴν ὡς ἐν ὄνειρῳ.

Ἡ Ζωὴ ἴτω ὄραία, ἄξια τῆς γραφικῆς τοῦ Ἀάντου καὶ τοῦ χροστίους τοῦ Ραφαήλου. Τὰ κανονικὰ τοῦ προσώπου αὐτῆς χαρακτηριστικά, οἱ λεπτοὶ ἀπὸ τῆς ὀφθαλμοῦ, τὸ ροδόχρον χροῖμα, ἡ μακρὰ καὶ ξανθὴ κόμη, τὸ τρυφερὸν σῶμα καὶ ἡ γλυκεῖα αὐτῆς ψυχογονμία ἐν ἐλμ τῇ μελαγχολία καὶ ὀργῆν, τῇ ζυχικῇ ταραχῇ καὶ ἀδημονίᾳ, ὅτι συνεικύνον καὶ ἐμαγνήτιζον καὶ τὴν πλέον ἀνάιδωτον καρδίαν.

Ὅποιος ὁλὸς ἐτάραττε τὰς σκέψεις αὐτῆς! Ἐπᾶσχεν ἡ τάλαινα. Περιέμενον, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἐφαίνετο· διατὶ ἐβριζοῦνε; καὶ εἰν δὲν ἤρχετο; ἢν πρόδοκῆμα τι παρουσιασθῆν αὐτῷ ἀπεκόλλει τῆς ὀρθοθετικῆς συναντήσεως αὐτῶν; πῶς τότε θὰ ἐβρυγεν οὗτος, χωρὶς νὰ ἴδῃ αὐτὴν τὸν τελευταῖον, χωρὶς ν' ἀποχωρητῆσθ αὐτῶν, χωρὶς ν' ἀνταλλάξῃ τὸν τελευταῖον ἴσως ἀπασιμὸν καὶ περιπτωθῆ αὐτῶν, χωρὶς νὰ δᾶσῃ τὸν τελευταῖον ὄρκον αἰωνίου οὗτος, χωρὶς νὰ ἴδῃ αὐτὴν τὸν τελευταῖον, χωρὶς ν' ἀποχωρητῆσθ αὐτῶν, χωρὶς ν' ἀνταλλάξῃ τὸν τελευταῖον ἴσως ἀπασιμὸν καὶ περιπτωθῆ αὐτῶν, χωρὶς νὰ δᾶσῃ τὸν τελευταῖον ὄρκον αἰωνίου οὗτος, χωρὶς νὰ ἴδῃ αὐτὴν τὸν τελευταῖον, χωρὶς ν' ἀποχωρητῆσθ αὐτῶν, χωρὶς ν' ἀνταλλάξῃ τὸν τελευταῖον ἴσως ἀπασιμὸν καὶ περιπτωθῆ αὐτῶν, χωρὶς νὰ δᾶσῃ τὸν τελευταῖον ὄρκον αἰωνίου οὗτος, χωρὶς νὰ ἴδῃ αὐτὴν τὸν τελευταῖον, χωρὶς ν' ἀποχωρητῆσθ αὐτῶν, χωρὶς ν' ἀνταλλάξῃ τὸν τελευταῖον ἴσως ἀπασιμὸν καὶ περιπτωθῆ αὐτῶν.

Ἡ πῶσις ψέλλου, ὁ λεπτότατος τριγῶνος ἐν τῷ ὄρει προῦξένου αὐτῇ ἀνατιναγμὸν καὶ φέδον. Ἐταίνε τὴν ἰσκίαν πρὸς τὸ μέρος, ὄθεν προῦρχετο ὁ ὄρνεος, ἀλλὰ . . . μὴ βλέπουσα τὸν Σωτήριον, ἀνεστῆναξε καὶ τὴν κεφαλὴν περιλάτπως κλίνουσα κατέβηκε τὴν ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτῆς ἀνοδοῦσθμν διὰ κρυστάλλινον ὀαιρῶνον.

Μετ' ὀλίγον τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἠσυχώθη, τὰ χεῖλα ἔτρεμον καὶ νέα θαλαρῆ δάκρυα κατέπιπτον ἐπὶ τῶν ἄνωθων. Ὅμα ὀλοκλήρους παρήλας καὶ ἐκείνος δὲν ἐφαίνετο. Τριγῶνος νέος ἴκουσθμ μακρὸν ἀνετινάχθη· ὄρνεος διεκρίνετο ὀριστικῶς ὀμοιοῖα πρὸς βηματισμούς τρέχοντος ἀνθρώπου. Ἠνωθῶσθι ὄχεδὸν συγκεχυμένη, φθορὸμένη καὶ πάλιν μὴ ψευδοῦσιν αἱ ἐλπίδες αὐτῆς. Ἀλλὰ παρῆυθε τὸ βλέμμα αὐτῆς ἐξήστραψεν.

Εἶδον τὸν Σωτήριον μεγάλως βήμασι διὰ μέσου τῶν κλάδων προχωροῦντα. Ἡ νεάνις ἠρρωθίωσε· μεδιᾶμα ἐπεχρῆθη ἐπὶ τῆς θείας αὐτῆς μορφῆς· εἶτα ὄρασε καὶ τοσοῦτον ἐπιτριχῶν, ὅστε δὲν ἰδυνήθη νὰ κινήθῃ ἐκ τῆς θέσεως αὐτῆς. Ὁ νέος ἐπληθίσθη· μόλις δὲ ἀντάλλαξεν τὰς λέξεις Ζωή—Σωτήριος καὶ ἔπεσον εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων.

—Ἐβριζοῦνα, Ζωή μου· δὲν ἰδυνάμην ν' ἀποφύγω τὰς ἐπιπέσεις καὶ τοὺς ἀποχωρητιμῶς. Πόσον ἔτρεμον ἡ καρδία μου μῆπως δὲν ὄν ἐβριζοῦν! Περιμένει ἀπὸ πολλοῦ;

—Ἀπὸ μιᾶς ἴδῃ ὄρας καὶ πλέον.

Ἐτα δὲ ἀφῆνιδας κινίδεως ἀπεσπασθῶσαν ἀλλήλων καὶ ἐκθίσαν ἐπὶ τοῦ κορμοῦ ὄχεδὸν κατὰ πρόσωπον.

—Σωτήριε, ὄες μοι τὰς χεῖρας σου. . . παρατήρησόν με· ἀνένειο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου ἰδὲ με.

Ὁ νέος ὑπῆκουσε· παρετηρήθη ὀγκῶντες ἴσως ἰδελὸν ἄμφοτεροὶ νὰ εἰσδῶσθωσιν εἰς τὰ μέτρα τῆς καρδίας καὶ τὰ βῆμα τῶν σκέψεων αὐτῶν. Τὰ βλέμματα αὐτῶν μέθην προῦξένου. Ἡ εἰκὸν ἴτω θελκτικὴ. Φαντάσθητι ὑπὸ τὸ πυκνὸν ἐκείνου τῶν βένδρων ψύλλωμα, ἐν τῇ ἠρεμίᾳ ἐκείνῃ τοῦ δάσους, εἰς ὃ αἰτίλια καὶ ἀκτίνες μόλις εἰσέδωσαν καὶ οὐ εἰς τὴν ἐλαχίστην τοῦ ἀνέμου πνοῆν ὁ ψῦθρος τῶν βένδρων ἀπετελεῖ συναυλίαν τινά, δύο πλάσματα ὄρατα ἀγαπώμενα, λατρευόμε

ἐπ' ἐμοῦ, ὁ ἥλιος μοι φαίνεται ζωηρότερος καὶ ὁ κόσμος ἀγαπαιότερος, τοῦτο συμβαίνει διότι σὲ εἶδαι ὁ ἄσπυρ τῆς ἐλπίδος μου, τοῦ μέλλοντός μου. Ἐνθυμήθητι πῶσον σε ἠγάπησα οὐδὲ στιγμήν παρήγγειλα, χωρίς νὰ σκεφθῶ διὰ σέ· ἀλλὰ ὁ ἀποχωρισμός ἐστὶν ἀπαισιώδης προαισθησιμὸς κακῶν τι καὶ κλαίω φωνή τις εὐστερητικὴ μοι λέγει ὅτι ἀποχωρισθήσθε . . . ἐντελῶς.

— Ζωή, ἀπὸ τί φρεῖς τοιαύτας ἀκρίβεις; Μὰ γίνου ἀπαισιώδης. Μίσητος, Ζωή, δὲν εἶδαι σὲ ἢ Ζωή μου; Ἄν ἐξηγοῦτο ἐξ ἑσῶ, οὐδέποτε ὁ ἀποχωρισθήσθε· ἀλλὰ βλέπεις ὅτι εἴθετα ἄνθρωποι ἔχοντες ὑποχρεώσεις, καθίστανται ἐν τῷ βίῳ πρὸς τὴν κοινωνίαν, πρὸς τοὺς γονεῖς· πρέπει νὰ σπουδάζω. Ἀποχωρισθόμενος σοῦ φαίνομαι γενναῖος, διότι ἐλπίζω ὅτι ὁ καρπὸς τῆς ἐπιθυμίας μοι θὰ εἶδαι σέ. Ἐνθυμήθητι ἡμέραν τινὰ τὴν ὀργάνωσιν τίνος Ἀπαισιώδους ἡμεῶν μ' ἠρώτας;

— Ναι; τοῦ Ἐρμεῖος γνῶμαι, ἢν ἀνέγνων ἐν τινὶ βιβλίῳ ὡς ἐπισημασθῆναι.

— Ἐπαναλαμβάνω ταῦτα. Homo sum et nihil humani a me alienum puto. Τα πάντα λοιπὸν ἀνθρώπινον· εἴθετα νεοί, ἔχοντες πατρὸν. Ὁ πατὴρ σου θέλει γαμῶναι ἱατρὸν. Ἐπιθυμῶ καὶ πῶς . . . Πρέπει νὰ σπουδάζω ἱατρὸς.

— Πάντα ταῦτα καλά, Σωτήριε· εἶμαι σὴν ἠρώτας; ἀλλὰ διατὶ προαισθησιμὸς κακῶν τι ἐπὶ τῷ ἀποχωρισθῆναι ἡμῶν; διατὶ ἡ καρδία μου εἶναι πλῆρης πικρίας;

— Θάρρος, Ζωή· μὴ ὀμῆται τοιαῦτα· εἶναι λόγοι παιδαγωγικοί.

Ταῦτα μὲ λέγων, ἔδωκεν ἐπὶ τὸ στῆθος αὐτοῦ τὴν θελκτικὴν τῆς νεότητος κεφαλὴν καὶ βοῦίζον τὸ βλέμμα αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ.

— Ζωή, εἶπεν, ἀγαπητὰ μοι Ζωή· παρατήρησον καλῶς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου· δὲν βλέπεις ἐν αὐτῇ τῇ ψυχῇ μου; Μίσητος δὲν σε ἀγαπᾷ πλέον καὶ οὐχόθεν ταυταῦτα φέρεται τοῦ νοῦ σου; Ἀπάντησον, εἰπέ μοι . . .

— Μὲ ἀγαπᾷ, Σωτήριε, ὅσον σὲ ἀγαπᾷ καὶ σὲ λατρεῖται· ἡ ψυχὴ σου λέγει τοῦτο. Ἀλλὰ μίσητος ἔχω ἀνάγκην νὰ βεβαιωθῶ περὶ τοῦτο; δὲν μοι λέγει τοῦτο ἡ καρδία μου, ἡ καρδία, ἢν ἀισθάνομαι πλῆσιον σου, ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει σου, ἐπὶ τῇ δέσει σου;

— Θάρρος λοιπὸν, Ζωή· πίστις καὶ ἐλπίς ἐστῶσιν τὰ στήθω τοῦ ἔρωτός ἡμῶν.

— Ναι, Σωτήριε· πίστις εἰς τὸν ἔρωτα καὶ ἐλπίς εἰς τὸν Θεόν. Ὁμοιωθῶντα καὶ ἔπεισον εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων κλαίοντες ἐν συνηθείᾳ. Τὴν αὐτὴν στιγμὴν χελιδὼν τις μινυρίζουσα ἀπέπτα. Ἀπενόητος εἰς αὐτὴν εἶπον κατὰ νοῦν.

— Νεανικὸί ὄντες, νεανικὸί ἔρωτες· ὁμοιωθεὶς πρὸς τὴν πτῆσιν τῆς χελιδόνος. Ἐπέρχεται χειμῶν· φέρει αὐτὴν μακρὰν εἰς ἄλλας χώρας, ζυθοῦσαν ὄρνυον καὶ τροφὴν.

Ὁ ἥλιος ἔδωκεν εἰς τὸν ὀρίζοντα καὶ αἱ τελευταῖαι αὐτοῦ ἀκτίνες ὄραον. Ὁ οὐρανὸς ἀπέβαλε βαθμιδῶν τὴν λαμπρὴν αὐτοῦ. Ἡ ἡμέρα κατέπιπτε καὶ τὸ λυκόφως ἐφύπλου τὰς πτέρυγας αὐτοῦ. Ἀρσενεὶς ἄνεμος ἔπνευ ὀπίσταν ἔνιστος ξηρὸν τὴ φύλλον ἐπὶ τοῦ ἔδαφους. Τὰ πτηνὰ ὀλίγον κατ' ὀλίγον παύοντα τὸ ἦμα αὐτῶν ἐκοιμῶντο. Αἰθέρης ὑπερμεγέθους κόραξ ὑπερῶν ἡμῶν ἱστάντο βαρεῖς προγμούς ἐξέφερον· ὁ πῦρ μοι ὑλάτικον. Οἱ νεοὶ ἀφηνειομένους τῆς μεθυστικῆς αὐτῶν νύκτος ἀπεσπῶντο ἀλλήλων καὶ ἔφυγον. Συμβάδιοντες μέχρι τινός, εἶτα ἀποχωρισθῶσαν ἀλλήλων, ὅπως μὴ κινήσῃ τὰς ὑποπόδας. Ἡ τελευταία αὐτῶν λέξις ἦτο· ἐλπίσομεν.

Ὅτε ἐγένοντο ἴφαντοι, ἐπλησίασα εἰς τὸ μέρος ὅπου ταυταῦτα καρδίας αἰσθησιμὰ ἀντιλαμβάνω. Περιτήρησα τὴν ἀνοδοδὴμιν, ἢν ἐν τῇ παραγῇ αὐτοῦ ὁ Σωτήριος ἐλησμονήσῃ. Χιρρῆς διὰ τοῦ μακρῆσθαι μου ἐπὶ τοῦ ξηροῦ κορμού τὰς λέξεις· ἡμῶς ἔρωτας· 10. VIII. 88, ἔλαβον τὴν ἀνοδοδὴμιν μετ' ἐμοῦ ἢτο ἀκόμῃ ἀρσενεὶς εἰς τῶν δακρύων τῆς Ζωῆς. Βαθεῖα τις ὀλέθρις μὲ κατέλαβεν· ἔμεινα ἐπὶ τινὰ χρόνον ἐπὶ παρατηρῶν τὴν φύσιν. Ἀλλ' ἡ νύξ ἐπύλλωεν· ἠναγκάσθην νὰ κατέλω εἰς τὴν μόνον.

Τὴν αὐτὴν ἑσπέραν ὁ Σωτήριος εἶχεν ἀναχωρήσει εἰς φιλαρπόπολιν· καὶ ἐπέπεν τὴν ἐπομένην ἡμέραν εἰς Μόναχον, ὅπως σπουδάζω, ἢ δὲ Ζωὴ ἀπέδωκε τὴν χαρὰν καὶ τὴν φαιδρότητα.

Ἐκτοτε παρῶντον τέσσαρα ἐτὶ· ἡ Ζωὴ κατὰ σκλαβίαν τοῦ πατρὸς αὐτῆς ἀπαιτιῶν καὶ διαταγῶν ἱσπανοβρασιλεῖα ἱατρὸν φέρει εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῆς ὄραον· ἔκνον· ὁ Σωτήριος ἀποκαθάρσιν τὴν ἱατρικὴν ἐπὶ, ἀλλ' ἦεν ἐλπίδος, ὁμοίως ἢ ἐπιστάμην οὐδένα καρπὸν θὰ φέρῃ αὐτῇ, ἀφοῦ τὸν μόνον, δι' ὃν μετέβη ἐκεῖ μακρὰν νὰ σπουδάζω, τὴν ἀγαπαιτὴν αὐτῇ Ζωὴν, ἔφερον ἄλλως αἱ χελιδόνες ἐπανήλθον παλλάτως καὶ ἔφυγον ἐνθυμίζουσαι τοὺς νεανικούς ὄντες καὶ ἔρωτας, ἀλλ' ὃ ἐν τῷ δάσει ἀποχωρισμός τῶν νέων μένει ἐν τῷ νῦ μου ἀνεξίτηλος.

Βλέπω πάντοτε πρὸς ἑμὸν τοὺς μεγάλους μεταγωγικούς τῆς Ζωῆς ὀφθαλμούς, τὴν φαιδρὴν καὶ πλῆρη ἐλπίδων τοῦ ἀγαθοῦ Σωτηρίου μορφήν, ἀπαιτιῶν ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἐπὶ οἱ λόγοι καὶ αἱ ὑποσχίσεις αὐτῶν, οἱ ὄντες καὶ αἱ διαβεβαιώσεις καὶ διατηρῶ ἀνεργίαν τὴν ἀναμνήσιν αὐτῶν, καθὼς διατηρῶ καὶ τὴν ἀποξαρτηθεῖσαν ἡδὴ ἀνοδοδὴμιν . . .

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 27 Ἰανουαρίου 1892.

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΗΤΗΡ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον ἀρθρον).

Τὸ γῆμα ὑπῆρξε λαμπρὸν, ὁ δὲ γάμος τοῦ Ριχάρδου Βρις εἶχε διαγίρει ζωνῶν περιέργειαν εἰς τοὺς ἐν τοῖς πέριξ· διότι οὐ μόνον ἡ οἰκογένεια τοῦ Ριχάρδου ἦν ἡ πρώτη τῆς χώρας, ἀλλὰ καὶ ἡ θεία αὐτοῦ ὡς βουλευτοῦ, ἔθετεν αὐτὸν εἰς σχέσεις πρὸς πάντας τοὺς ὁμοίους σημασίαν τινὰ κεκτημένους κατοίκους τῆς ἐπαρχίας. Ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ ὅπως νυμφευθῆ, προσελκυσθεὶς τὴν σπουδαιότητα συμβάντος σπουδαίου καὶ ἀμέσως ἐσχηματίζοντο τὰ δῶα ἀντίθετα στρατοπέδω. Ἦσαν ἀρχὴ γὰρ ἀνάγκη νὰ εἰπωμεν τὰς γνώμας αὐτῶν; Σχεδὸν πάντες οἱ ἄνδρες ἐπέδοκίμαζον τὸν Βρις καὶ σχεδὸν πᾶσαι αἱ γυναῖκες κατέκρινον τὴν Ὁδύλην.

Ἡ ὀργιστὴς καὶ τὸ ἐπιβέλλον ἐξωτερικὸν τῆς νεαρῆς νεότητος δὲν πᾶρῆγον ἀμέσως ἀπὸν τὸ ἀποτέλεσμα τὸ ὅποιον ἐδικαιούτο ν' ἀναμῆναι τις ἐξ αὐτῶν, μόνον κατῳρθοῦσαν νὰ ἐλαττώσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐχθρῶν, ὡς ἠδύνατο ν' ἀποκτήσῃ ἀμέσως. Ὀικιστικὴς τινὲς καὶ ἐπιβέλλοντες χαρακτῆρες εἶναι οἱ οὐκ εἰπεῖν, ἐπιθετικοί· ἐπιβέλλοντες ἀμέσως διὰ τρόπον πομπῶδους, ἀπολυταρχικοῦ καὶ ἐπομένως διεγείρουσιν αἰσθησιμὰ ἀντιστάσεως. Ἄλλοι πάλιν τούναντιον, καὶ οὗτοι εἶναι οἱ πραγματικώτεροι, φαίνονται ὡς μὴ ὑφιστάμενοι, αἰσθάνεται δὲ τις τὸ θέλητρον αὐτῶν βαθμῶν καὶ κατ' ὀλίγον, ὄραται τὴν ἐπῆρειαν αὐτῶν βαθμῶν καὶ ἀσυναίσθητως, εἰς τρόπον ὅμως, ὥστε ἀδυνατεῖ τις εἶτα ν' ἀποχωρισθῇ αὐτῶν. Ὡς πρὸς τοὺς τελευταίους ταύτους κατὰ τὴν πρώτην στιγμὴν νομίζει τις ὅτι εἶχε πρὸ αὐτοῦ σύνθεσις ἀτομον, ὀλίγον ὀραϊότερον καὶ ἐλευστικώτερον τῶν συνήθων.

Ἡ Ὁδύλη ἠσθάνθη ἀμέσως τὰς ἐχθρότητας, ἃς εἶχε νὰ καταπολεμήσῃ, ἐπομένως ἀπεφάσισε νὰ ἀραιώσῃ ἀπ' αὐτῆς πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ ἐπιθῆσῃ πολὺ ἐπὶ τῶν τρίτων. Βεβαίως δὲν ἠδύνατο νὰ μειώσῃ καὶ τὴν ὀραϊότητα αὐτῆς, ἠδύνατο ὅμως ἀντι νὰ καταστήσῃ αὐτὴν ἐπιθετικὴν, νὰ ἐλαττώσῃ τὴν λαμπρότητα αὐτῆς, ἀπαρκαλλάκτως ὡς εἶχεν ἀποφασίσῃ ν' ἀκούσῃ πολλὰ χωρίς νὰ προσφέρῃ ἐκεῖναι λέξιν. Τὸ σχέδιον τοῦτο, ὅπερ ἀπῆρθε πρῶτον καὶ αὐταπόρρητον ἐπέτυχε ἠύμαστος.

— Τί! αὐτὴ λοιπὸν ἦτο ἡ περιβόητος; εἶπον καθ' ἑαυτὰς αἱ γυναῖκες. Βέβαια ὑπάρχον καὶ πολλὰ καλλίτερα, ὀραϊότερα καὶ μέλλον ἐξυπνοί!

Ἀπὸ ἐκεῖνων, αἰτινες διεξεδίδον προετοιμασίαν ὀραϊότητος μέχρι τῶν σχολαστικῶν, αἰτινες ἠσχοῦντο εἰς τὰ τῆς φιλολογίας, πᾶσαι εἶπον καὶ ἐπανέλαβον ὅτι ἡ νέα κυρία Ριχάρδου Βρις δὲν ἦτο οὔτε ἡ ὀραία νεότης, οὔτε ἡ διακεκριμένη κυρία, ἢν εἶχον προαγγελεῖν. Οἱ ἄνδρες ὅμως διορατικώτεροι ὄντες ἐγίνωσκον ἤδη τὸ ἰκνυτικόν, δὲν παρίσταντο ὅμως εἰς τὰ γυναικεῖα συμβόλια καὶ ἐπομένως ἡ γνώμη αὐτῶν δὲν κατῳρθώσε νὰ μετακινήσῃ τὸ κέντρον τῆς βρυτίτας. Ἦσαν δὲ αἱ γνώμαι συνεκρούσθησαν, ὅπερ βεβαίως θὰ ἐγένετο ὅπως ἐν ὅμοιῳ τῶν τοίχων τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου, αἱ συγκρούσεις ἐκείναι ὑπῆρχαν ἀνευ ἀποτελέσματος.

Ἡ μήτηρ τοῦ Ριχάρδου ἐπῆρθε λίαν διότι τοιαύτην προτοίμασε καλὴν ὑποδοχὴν εἰς τὴν νέαν αὐτῆς, εἶτι δὲ μέλλον ἢ κ. Ρουβέρτα, διότι κατῳρθώσε νὰ ἐπιβέλλῃ σιγῆν εἰς τὰ λεπτότερα τῶν αἰσθημάτων αὐτῆς. Ἀρμότεροι κατενόησαν ὅτι εἰς βουλεύσας δὲν ἔδυνάτο νὰ μείνῃ ἡ χηρεῖα. Πῶς ἦλελε δυνήθῃ νὰ δώσῃ δεῖπνα, ἐσπερίδας καὶ τὰ παρόμοια; Ἦν τῷ κοινωνικῷ καὶ πολιτικῷ αὐτοῦ βίῳ δὲν ἦθελεν ἐντύχει μυσταίς περιστάσεις κατὰ τὰς ὁμοίους ἢ ἀπουσία συζύγου ὅτι καλίστατο ἐπιστητοτάτη; Μετὰ τὸ τέλος τοῦ συμπόσιου ὅπερ προσήνεγκεν ἡ μήτηρ κυρία Βρις, ἅπαντες οἱ προσκεκλημένοι ἀνεβίβασον μέχρι τρίτου ὀρόπου ἀπαντα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας. Μόνος ὁ Νάφει δὲν ἔμεινε ποσὸς ἠγῶραστῆς, ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἀπεκάλυπτεν οὐδενὶ τὴν δυσταραξίαν αὐτοῦ, δὲν ἔσχεν ἀφορμὴν νὰ διαπληκτισθῇ μετὰ τινος.

V.

Ἡ πρώτη αὐτῆ τοῦ Βρις καὶ τῆς συζύγου διαμονὴ ἐν τῷ πύργῳ ὑπῆρξεν ὀλιγοχρόνιος. Ἦχον ἀποφασίσει νὰ μεταβῶσιν οὐκ εἰς Πινὸν καὶ νὰ μὴ διαμένωσι πλέον τῶν τεσσαράκοντα ἡμέρας κατ' ἐλάχιστον μετῴδωσαν, τοὐλάχιστον μέχρι τῆς ἐπανόδου τοῦ ἔρωτος. Διὰ τοῦ τρόπου τοῦτου πολλὰ δυσχέρεια διεκκωνίζοντο καὶ ὁ Ἐδμόνδος δὲν ἀπεμῆναι τὴν συνήθειαν νὰ τοὺς βλέπῃ.

Ὁ παῖς ταχέως ἐπανέλαβε τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ τρυφερότητα καὶ ἐμπιστοσύνην πρὸς τὸν πατέρα του· ἅμα ὡς ἔβλεπεν αὐτὸν μόνον, προσέδραμεν αὐτῷ, ἀπαυθύνον λεγεῶνα ὄλην ἐρωτικῶσαν. ὄραον αὐτὸν καὶ ἠωπιῶν ὡς ἐπραττε καὶ προηγουμένως. Ἄμα ὡς ἐπεφάνετο ἡμῶς ἡ Ὁδύλη κατελάμβανεν αὐτὸν σιωπῇ. Ἄμα ὡς ἀπαξ ἦδη ἐπεπλήχθη ὀραϊότητος ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, δὲν ἐδακίμασε πλέον νὰ φύγῃ ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τῆς μητρικῆς. Ἦμεις μὲν παρ' αὐτοῖς ἀλλ' ἐξαναγκάσθημεν καὶ συζυγοποιήσασθαι, μέχρι τοσοῦτου μάλιστα βαθμοῦ ὥστε αὐτὴ αὐτὴ ἡ Ὁδύλη παρενέβη ὅπως ἐπιτύχῃ τὴν ἐλευθερίαν του.

Ὁ Ἐδμόνδος δὲν ἐπωφελέθη τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ ταύτην τοῦ γ' ἀπομακρυνθῆ, διότι ἔμεινε πλῆσιον αὐτοῦ ἀφῶνος, σχεδὸν κρυφίνους, ἀκούων μόνον αὐτῶν ὁμιλούντων, ἀλλὰ μετὰ προσοχῆς, ὑπερβουνοῦσης ὄραον τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ, ἐξηγῶν ὡς ἦθελεν αὐτὸς καὶ ἠδύνατο τοὺς λόγους, ὡς κακῶς ἔνοιε καὶ στρεβλῶν αὐτῶν διὰ τῆς ὑπερβαλλούσης καὶ κακῶς στρεφομένης ἐντάσεως τοῦ νοῦ τοῦ πνεύμα αὐτοῦ, ὅπερ ἦδη εἶχεν ἐκτραπῆ πως τῆς εὐθείας ὁδοῦ διὰ τῶν ἀνεπαίσθητων καὶ σχεδὸν ἀσυναίσθητων εἰσηγήσεων τῆς μᾶμης αὐτοῦ.

Διὰ τῆς γυναικεῖας αὐτῆς λεπτότητος καὶ μάλιστα ἐν τῇ διετέλει ἀκανόνιστο θέσει, ἡ Ὁδύλη παρατήρησε τοῦτο ταχέως. Ἀλλὰ πῶς νὰ συζητήσῃ τὸ ζήτημα τοῦτο μετὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς χωρίς νὰ παραβῆ τὴν πολιτικὴν τῆς σωφροσύνης καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν συζυγον, ἢν διέγραψεν ἑαυτῇ; Ἐκεῖνο ὅπερ ἐφάνετο αὐτῇ εἰδεχθέστερον πάντων ἦν νὰ προσβέλλῃ ἔστω καὶ ἐπ' ἐλάχιστον καὶ διὰ τῆς μέλλον ἀνωδύνου φρασσεως τὴν ἀγάπην καὶ τὸν σεβασμὸν τοῦ Βρις πρὸς τὴν μητέρα του. Ἀπεφάσισε λοιπὸν ν' ἀναμῆναι ὅπως ἀλλοχόθεν φωτισθῇ, ὅσον ἀφορᾷ

εἰς ἑαυτὴν οὐδέποτε θὰ εἴλεγε λέξιν, δυναμένη νὰ γεννήσῃ δυσταραξίαν.

Ὁ Ριχάρδος μετ' ὄραον αὐτοῦ τὰς προσπάθειας ὅπως ἡ αἰσιμώδης, ἠσθάνετο ὅμως, ἐάν μὴ ὄραον ἀλλὰ τοὐλάχιστον μέρος τῶν βλαβῶν, ἃς ὄρατο ἡ σύζυγος αὐτοῦ. Ἦγῶσα αὐτὴν ἔνεκα τούτου πλείωτερον καὶ μετὰ μεγαλειότερου σεβασμοῦ, μετὰ τρυφερότητος λεπτοτέρας. Καὶ ὅμως, θὰ ἐβουλότο τὸ πᾶν, πλὴν αὐτῆς ὅπως δυνήθῃ νὰ προσποιηθῇ ὅτι κλείει τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐξακολουθήσῃ νὰ ζῇ ἐν τῇ ἀμνηστιαστικῇ ταύτῃ θέσει.

Οἱ παλαιότεροι ἄνθρωποι καὶ τῶν ὁμοίων τὸ πνεῦμα ἀδελφότητος ἐργάζεσθαι ἔχουσι ἰδιόμορφα φῶρον τῶν οἰκιακῶν σκηνῶν, ὁ ἴστος τοὺς ἀναγκάζει νὰ κλίνωσι πάντοτε πρὸς τὸ καθεστῶς, ἔστω καὶ ἂν ὁ πρῶτος οὗτος ὄραται κακῶς ἐξ αὐτοῦ συνεπείας. Φαίνεται αὐτοῖς ὅτι ἡ παρῶσα κατάστασις ἔστω καὶ δυσχερὴς καὶ ἐπιβλητικὴ εἶναι προκρινώτερα τοῦ ἄνωστο, ὅπερ δύναται νὰ ἐπενέγκῃ μεταβολή. Ὁ Ριχάρδος χωρίς νὰ ἐνοῆ κακῶς διὰ τί, συνεμερίζετο τὸν τρόπον τοῦτον τοῦ σκέπτεσθαι, ἦτο ὅμως λίαν ἐγέρων καὶ τίμιος ὥστε καὶ νὰ ἰδρᾷ ἐάν ἡ ἀνάγκη ἐπιβέλλετο. Ἡ ἀνάγκη δ' αὐτὴ ἐπαρουσιάσθη μετ' ὀλίγον.

Τὰ πρῶτα φύλλα ἤρξαντο νὰ φαινοῦνται ἐπὶ τῶν φυλλῶν ὅταν ὁ Ἐδμόνδος, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χειμῶνος, ἀποβῶς ὄραον ἀνωπύστατος, ἔσχε μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ σπουδαίαν διαφωνίαν. Διέτρεχεν ἤδη τὸ ἔγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, ὁ δὲ ἱερεὺς τῆς ἐνορίας, ὅστις εἶχεν ἀναδεχθῆ τὸ βῆρος νὰ μωῖσῃ αὐτὸν εἰς τὰ τῆς σπουδῆς μάτην κατέτριβε τὸν καρπὸν αὐτοῦ.

Ὁ Ριχάρδος εἶχεν ἀπαυθύνει ἵνα ἀπὸ τῆς ἡλικίας ἐπὶ ἐτῶν, ὁ παῖς, ὅπως ἐγίνωσκε νὰ ἀναγινώσκῃ καὶ νὰ γράφῃ, σπουδάζῃ σὺν τῇ γαλλικῇ, καὶ τὴν λατινικῇ καὶ τὴν ἀριθμητικῇ. Θεωρητικῶς τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀκούοντος λογικόν, ἡ δὲ μήτηρ τοῦ Βρις, λίαν φιλόδοξος ἐπὶ τῷ ἔγγνωσι αὐτῆς εἶχεν ἐπιδοκίμασει τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ριχάρδου ἀνευ ἐπιφύλαξιν τινος, ὑπὸ πρακτικῆν ὅμως ἐποψίν ὁ παῖς ἦτο ἀδύνατος νὰ διδαχθῇ. Κατὰ τὰ πρῶτα μαθήματα ἐπηρεασθεὶς ὀλίγον ὑπὸ τοῦ ἱερατικοῦ ἐνθουσιασμοῦ τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ κατήνευσε μετὰ δῶα ἢ τρεῖς μῆνας νὰ σέβηται τὸν διδάσκαλόν του ὅσον καὶ τὴν μᾶμην αὐτοῦ, ἦτοι οὐδαμῶς. Ὁ λαμπρὸς ἐκεῖνος διδάσκαλος, τῶσον ἐξ ἀτομικῆς συγκαταθέσεως ὅσον καὶ ἐκ πνεύματος χριστιανικοῦ δὲν ἠθέλησε νὰ ἐκφορῇ παράπονα. Ὅτε ὅμως ὁ Ριχάρδος ἐζήτησε πληροφορίας περὶ τῶν προσῶν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, ἀναγκάσθη ν' ἀπαντήσῃ αὐτῷ ὅτι αἱ προσῶα τοῦ ἐξισούνο, τῷ μηδενί.

Ὁ Ριχάρδος δὲν ἠγάπα τὰ ἀπότομα μέτρα ὅταν ἠδύνατο νὰ ἐνεργήσῃ διαφύρας, ἐπομένως ἠθέλησε νὰ λάβῃ γνώσιν τῆς καταστάσεως τῶν πραγμάτων ἰδίως ὀφθαλμοῖς, ἐλπίζων ὅτι ἡ αἰσχύνη τοῦ Ἐδμόνδου, ἐξεταζομένου πρὸ αὐτοῦ, θὰ παρεῖχεν αὐτῷ τὸ μέσον νὰ ἐνσπείρῃ αὐτῷ σωτηριώδη πρῶμον.

Ἀπῆλθον ὅμως παρὰ τῷ παιδί μίαν τοιαύτην πεποιθῆσιν εἰς ἑαυτὸν καὶ περιφρόνησιν παντός τρίτου ἀνεπιεικῆ, ὥστε ἡ πατρικὴ αὐτοῦ καρδία ὑπέστη σκληρὰν προσβολήν. Ὁ Ἐδμόνδος δὲν ἐφάνετο νομίζων ὅτι ἠδύνατο νὰ πράξῃ, τῆς σπουδῆς προκειμένης, ἄλλως ἢ ὡς ἐπραξε μέχρι τότε. Ἐνεκα τούτου μολίς ἐφάνη αἰσχυνοῦς ἐπὶ μικρὸν ὅτε ἐπεπλήχθη διὰ τὴν πρὸς τὸν διδασκάλον αὐτοῦ συμπεριφορᾶν. Ἐπιπληχθεὶς αὐστηρῶς, ἐτόκρη ἐξ ἐκεῖνης τῆς ἡμέρας γραμμὴν συμπεριφορᾶς πρεπωθεστέραν, ἀλλὰ δὲν ἔκαμε μεγαλειότερας προσόδους.

Ὁ Ριχάρδος ἀπετάθη τότε πρὸς τὴν μητέρα του παρακαλῶν αὐτὴν νὰ τῷ παραδώσῃ τὸν παῖδα, ὅστις, ἐν τῇ πατρικῇ οἰκίᾳ, θὰ ἐλάμβανε μαθήματα ἐκ σπουδαίων διδασκάλων. Δὲν εἴλεγε μὲν τίποτε, εἶχεν ὅμως τὴν πεποιθῆσιν ὅτι, ἀπαλλασσόμενος τῶν θηπειῶν τῆς μᾶμης αὐτοῦ καὶ ὑποβαλλόμενος εἰς αὐστηρὰν παιδαγωγίαν, ὁ Ἐδμόνδος ὁ ἀπεφάσισε νὰ ἐργασθῇ ὡς πάντες.

Ἡ κυρία Βρις ὑπέδρατο λίαν κακῶς τοὺς ἐξορκισμούς τοῦ υἱοῦ αὐτῆς.

— Είχαμεν ήδη συμφωνήσει, είπεν, ὅτι οὐδέποτε θά μοι ὤμι-
 λεις περὶ τούτου. Ἠδέσθεις ὑποία ὑπῆρξεν ἡ ἀπάντησίς μου ὅταν
 μοι ἀνήγγειλες τὴν πρόθεσίν σου νὰ νυμφευθῆς καὶ πάλιν. Ἀνεμέ-
 νουν ἐν σοὶ μεγαλύτερον λεπτότητα ὅπως μὴ ἐπακνέλθῃς ἐπὶ τούτων
 λεπτοῦ ἀντικειμένου καὶ μετὰ δυσχερασίας μου βλέπω ὅτι ἀμεί-
 βεις κακῶς τὴν καλὴν ὑποδοχὴν, ἣν πάντες ἐδῶ ἐκάρμεν εἰς
 τὴν σύζυγόν σου!

Ὁ Ριχάρδος δὲν ἐθεώρησεν ἐκυτὸν ἡττηθέντα, ἐπομένως ἐπέ-
 μεινεν, ἀποτίλλῃμα δὲ ὑπῆρξε σκηνὴ ζωηροτάτη, ἐν ᾗ εἶλε τῆς
 ὑποίας ἡ μήτηρ, τοῦ ἠπειλήσεν αὐτὸν νὰ τὸν ἀποκληρώσῃ.

— Ἄ! μήτηρ μου, ἀνέκραξεν ὁ βουλευτής, εἶθε νὰ ἠδυνάμην
 διὰ τῆς θυσίας τῆς περιουσίας σου νὰ ἐξαλείψω πᾶσαν μεταξὺ
 ἡμῶν διαφωνίαν! Ὁ πλουτὸς σας δὲν μοι εἶναι τίποτε ἀντι-
 παρβαλλόμενος πρὸς ὅσον μοι καστίζει ἡ ἐπιμονὴ σας νὰ μὴ εἰ-
 πῆτε τὸ πραγματικὸν συμφέρον ἐμοῦ καὶ ὡμῶν! Δὲν φοβοῦμαι
 τὴν ὄργην σας ἀλλὰ τὴν λύπην σας! Καὶ ἐστὶ βεβαίαι ὅτι μόνῃ
 ἡ σκέψις ὅτι θά κλάω νὰ ρεῦσῃ τὰ δάκρυά σας, ἐάν κἀμὼ
 γράψῃ τῶν δικαιωμάτων μου, θέτουσι πρὸ ἐμοῦ φραγμὸν, ὡς πρὸς
 τὸ παρὸν, ἀνοσιβήτητον!

— Ὡς πρὸς τὸ παρὸν; ἐπακνέλαθεν ἡ κ. Ἡρὶς προσηλωθεῖσα
 τοῦς ζωηροῦς αὐτῆς ὀφθαλμοῦς ἐπὶ τοῦ ἠλλοιωμένου προσώπου
 τοῦ μονογενεοῦς αὐτῆς υἱοῦ. Τότε λοιπὸν κἀννεῖς ἐπιφυλάξεις
 διὰ τὸ μέλλον;

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ Ριχάρδος ὑποκλινόμενος μετὰ
 σέβασμον, ἀλλὰ προδίδων συνήμα διὰ τῆς φωνῆς ἀδίσταστον
 καὶ στερεὸν ἀπόφασιν. Καθ' ἣν ἡμέραν τὸ ἡθικὸν συμφέρον τοῦ
 παιδὸς θά ἀπῆται τοῦτο, μὲ κίνδυνον νὰ σᾶς δυσχερατήσω, ὅα
 ἐνεργήσω πρὸς τὸ συμφέρον του.

Ἡ κυρία Ἡρὶς ἀπῆλθε τῆς αἰθούσας ἐν ᾗ ἡ συζήτησις αὐτῆ
 ἐλάμβανε χώραν, ὁ δὲ Ριχάρδος ἐζήτησε τοὺς ἵππους του. Ἀ-
 πῆλθε χωρὶς νὰ τὴν ἐπακνέλῃ καὶ ἐφθάσεν εἰς Παρισίους κατα-
 τειλημένως.

— Πικρήθηκα, είπεν εἰς τὴν σύζυγον αὐτοῦ. Εἶχαμεν βε-
 σισθῆ ἐπὶ τοῦ χρόνου, ἀλλὰ καὶ ὁ χρόνος συνωμοτεῖ καθ' ἡμῶν.
 Ἡ μήτηρ προσκαλλάται ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον εἰς τὸν υἱὸν μου
 καὶ ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον καθίσταται δούλη του, προδίδεσκω
 δὲ μεγάλα δυστυχήματα.

Ἡ Ὀδὶλη προσεπέθηκε νὰ ἐπισκεψῆ τὸν σύζυγον αὐτῆς, γά-
 ρις εἰς τὸ εὐθύμῳ δὲ τοῦ χαρακτῆρος καὶ εἰς τὴν ὀρθότητα τῶν
 συλλογισμῶν αὐτῆς ἐπέτυχε νὰ καταβρῶσῃ ἀσπαστὴν παρ'
 αὐτῆ τὴν ἰδέαν ὅτι λίαν προσεχώσῃ ὁ Ἠδμόνδος εἰσερχόμενος εἰς
 τὸ γάστρον θὰ υπεβλάλετο εἰς πειθαρχίαν, ἥτις θὰ ἐτροποποιεῖ
 ἐπὶ τὸ βέλτερον πᾶν ὅ,τι κακὸν ἀκἀνόητος ἀνατροπὴ ἤθελε γε-
 νῆσαι παρ' αὐτῷ.

Ὁ Ριχάρδος κατέπεινε προσωρινῶς τοὺς φόβους αὐτοῦ καὶ
 ἐβούλοτο ἐπὶ πλέον εἰς τὰς ἐργασίας, αἰτινες ἀπερρόφων τὸν
 πλειότερον καιρὸν αὐτοῦ. Μεταξὺ τῶν ἐργασιῶν καὶ τῆς γυναι-
 κὸς, ἣν ὁσημέραι ἰσχυρότερον ἠγάπα ἐνεκὰ τε τῆς εὐγενεοῦς αὐ-
 τῆς φυσιογνωμίας καὶ ἐνεκα τῶν ἀρετῶν αὐτῆς, θὰ διετέλει
 πληρέστατα εὐτυχῆς ἐάν μὴ ὑπῆρχεν ἡ σκέψις περὶ τῶν τέκνων
 του. Ἡ Ὑθελίνα ἀνησυχεῖ αὐτὸν ἥττον τοῦ Ἠδμόνδου. Κατὰ
 πρῶτον ἦν πολλῶ ἐκείνου νεώτερά, ὡς πρὸς τὸ παρὸν οὐδὲν
 εἶχε τις ἕτερον νὰ σκεφθῆ περὶ αὐτῆς, ἀλλ' ἡ μόνον νὰ τὴν βλέ-
 πῃ προκύπτουσαν ἐν κἀλλεὶ καὶ ὠραιοτάτη. Συχνάκις ἀνεστάναι-
 ζε λέγων καθ' ἑαυτὸν ὅτι τὸ λαμπρὸν τοῦτο ἔνθος, ἡ χαρὰ τῶν
 ὀφθαλμῶν καὶ τῆς καρδίας του, ἤνοιγεν ὑπὸ ἄλλῃν ἢ τὴν ἑαυ-
 τοῦ στέγην. Βοσέπετο ὅμως ὅτι ἦν λίαν εὐτυχῆς ζωὴ ἐν τῇ
 ἐλευθέρῃ ἀτμοσφαιρῇ τῆς ἐξοχῆς καὶ τούτου ἐνεκα δὲν ἐπηρεζέ-
 ζετο πολὺ ἐκ τῆς ἀπουσίας αὐτῆς, ἀρκεῖ ὅτι μετέβαινε καὶ ἡ-
 ἀπάλετο αὐτὴν συχνά.

Ἡ Ὀδὶλη συνώδευεν αὐτὸν πάντοτε ἐν ταῖς ἐπισκέψεσιν
 αὐτοῦ ταύταις. Δι' αὐτὴν ἦν θυσία λίαν σκληρῆ, μολὶς δὲ ποι-
 ομένη ἐκκλῆσιν εἰς ἀπασαν αὐτῆς τὴν ἡθικὴν δύναμιν κατάρθου

νὰ φαίνεται γαληνιαία καὶ νὰ μὴ προδίδῃ τὴς συγγενεῖς αὐ-
 τῆς. Ἐπαρτεν ὅμως τοῦτο ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸν σύζυγον, χάριν
 τοῦ ὅποιου θὰ ἀπεδέχετο τὰ τρομερώτερα βασανιστήρια.

Πράγματι ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἡ κυρία Ρουβερὰ ἀπέ-
 ναντι τῆς νεαρῆς γυναικὸς ἔλαβεν ὕψος φιλόφρον, ὅμως δι' αὐτὸ
 τοῦτο ἀνώρυσεν μεταξὺ αὐτῶν βάρβαρον ἀδελφάτον. Ὁ Ἠδμόν-
 δος διέτρεφεν ἐχθρικά αἰσθηήματα, μικρὰ δὲ δόσις ἐξουσίας ἀ-
 πρῆται ὅπως κατανοηθῆ ὅτι ἡ κυρία Ἡρὶς ὤμιλει πάντοτε περὶ
 τῆς μητροῦς του μὲ πικρίαν μὴ συγκαλυπτομένην. Ἡ κυρία
 ὅμως Ρουβερὰ προσεφέρετο μετ' εὐγενείας, ἀλλὰ καὶ ψυχρότη-
 τος συνήμα, ὡς ἡ ἐπιφάνεια κατόπτρου. Οὐδέμιαν κακὴν προδι-
 ἔθειν ἠδύνατο ν' ἀνακαλύψῃ τις παρ' αὐτῆ, ἡ δὲ συμπεριφορὰ
 τῆς Ὑθελίνας ἦτο πάντοτε φυσικὴ καὶ χαριεσσα.

Βεβαίως ἐδῶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι ἠδύνατο νὰ
 ἐπιζητῆ νὰ προδιαθέσῃ τὴν μικρὴν κατὰ τῆς μητροῦς αὐτῆς,
 ἥτο καταφανὲς ὅτι δὲν ὤμιλει εἰς τὴν μικρὴν περὶ αὐτῆς. Διὰ τὴν
 μικρὴν, ἥτις ἦτο ἐπὶ μικρῆς ἡλικίας, αἱ περὶ αὐτὴν κυρίαί, εἶτε
 φίλαι εἶτε συγγενεῖς, ἦσαν ἀπασαί φίλαι. Ἐγνώριζεν αὐτάς καὶ
 μεθ' ἑλθῶν ἐχαριεντίζετο ἐξ ἴσου. Ἡ Ὀδὶλη ὅμως ἦτο πάντοτε
 πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς ἡ κυρία τὴν ὅποιαν διὰ πρώτην φορὰν
 εἶχεν εἶδει ἐν Πινόν, τουτέστι ξένη γυνή, πρὸς ἣν δὲν ἠδύνατο νὰ
 ἔχῃ καὶ πολὺ ἐνδιαφέρον. Ἡ κυρία Ρουβερὰ ἦτο λίαν εὐγενῆς
 καὶ οὐδέποτε ἔλεγε κακὸν περὶ τοῦ πλησίον τῆς, οὐδὲν ἔλεγε
 περὶ αὐτοῦ, ἐνίοτε ὅμως ἡ σιγὴ εἶναι χειρότερη τῆς καταδίκης, ἡ
 δὲ Ὀδὶλη διὰ τῆς σιγῆς ταύτης κατεδικάζετο οὐχὶ εἰς θάνατον
 —διότι τοῦτο ὑποτίθει προηγουμένην ὑπαρξίν—ἀλλ' εἰς αἰά-
 νιον μηδέν.

Τοῦτο καθίστα λίαν ἐπαχθεῖς τὰς ἐπισκέψεις τῆς κυρίας Ρι-
 χάρδου Ἡρὶς πρὸς τὴν κυρίαν Ρουβερὰ. Ἰσάκις ἡ νεαρὴ γυνὴ ἔβλε-
 πε τὴν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς τῆς Ὑθελίνας ἐνυπάρχουσαν πάντοτε
 ἐκφρασὴν ἐκπληξέως, ἐπέθετεν ἀσπασμὸν ἐπὶ τοῦ ὄλιου ἀδιαφό-
 ρου καὶ ψυχροῦ πρὸς αὐτὴν μετώπου καὶ ἔβλεπεν εἰτα τὴν μικρὴν
 τρεπομένη ἀμέσως ἐπὶ τὰ παιγνίδια αὐτῆς μετὰ παγερᾶς ἀδια-
 φορίας, ἐνόμιζεν ὅτι τὴν καρδίαν αὐτῆς διεσέφα ρομφαία. Ὁ
 σύζυγος αὐτῆς δὲν ἠσθάνετο, ὡς αὐτῆ, τὰς πικρίας τῶν σκηνῶν
 τούτων, διότι, εἰθισμένος ὢν νὰ σκέπτεται περὶ τοῦ υἱοῦ του ἐν
 ὄργῃ ὑποτυφούσῃ, ἠσθάνετο, ἐξ ἀντιθέσεως, ἡσυχίαν νεὸς ἐκ τῆς
 γαλήνης καὶ τῆς ὑμάλότητος τῶν πρὸς τὴν κυρίαν Ρουβερὰ σκέ-
 σεων αὐτοῦ, αὐτὴ δὲ ἡ κατάστασις καθίστα αὐτὸν αἰσιόδοξον.
 Ἐδῶ ἡ Ὀδὶλη τὸ πρῶτον ἐμαθεῖν ὅτι ἡ μάλλον ἀγαπῶσα καὶ ἡ
 μεγαλύτεραν ἐμπιστοσύνην ἔχουσα σύζυγος, εἶναι πολλὰκις ἠναγ-
 κασμένη νὰ κρύπτῃ ἀπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς τινὰς τῶν σκέψεων
 αὐτῆς. Ἰδέα τις περὶ τῆς σημασίας τοῦ τρόπου τῆς ὑποδοχῆς
 τῆς κυρίας Ρουβερὰ, ἐκφρασθεῖσα ἑλαφρῶς ὑπὸ τῆς Ὀδὶλης, προ-
 κέλεσε πρὸς τὸν Ριχάρδον σικίαν τινα δυσχερασίας, ἐρμηνευθεῖσαν
 διὰ μακρῶς σιγῆς. Ἐκαστε ἡ Ὀδὶλη ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἐπιμείνῃ
 πλέον ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Ἐτρεμε λίαν καὶ ἐφοβεῖτο
 μελλούσας πιθανότητας δυσχεραστους, ἐνεκα δὲ τούτου προσεπέθει
 πάσῃ δυνάμει νὰ διατηρῆσῃ τὰς εὐτυχίας τοῦ παρόντος. Ἠγάπα
 τὸν σύζυγον αὐτῆς, ὅσον εἶναι δυνατόν ν' ἀγαπήσῃ τις ἐπὶ τῆς
 γῆς. Ἠγάπα αὐτόν, εἶτε σκεπτομένη εἶτε ἐργαζομένη. Ἠτο
 ὑπερήφανος δι' αὐτόν, καὶ μετὰ τῆς συγγινητικῆς ἐκείνης αὐτα-
 παρνήσεως, τῆς προσιδιαιζούσης μόνον ἀληθῶς ἀγαπώσῃ γυναι-
 κί, ληθμονόουσα τί αὐτὴ καὶ ὅποια ἦτο, ὅα ἠγχαρίσεται αὐτῷ
 θερμῶς καὶ προφρονῶς, διότι προσεκέλεσεν αὐτὴν νὰ συμμερισθῇ
 τὴν τύχην του.

(Ἀκολουθεῖ).

Ο ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
 ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΕΟΛΟΓΟΥ.